

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 2 Νοέμβρη 2024 ■ χρόνος 43ος φ. 972 ■ 1.50€

Φτώχεια και πόλεμοι δεν είναι το μέλλον μας

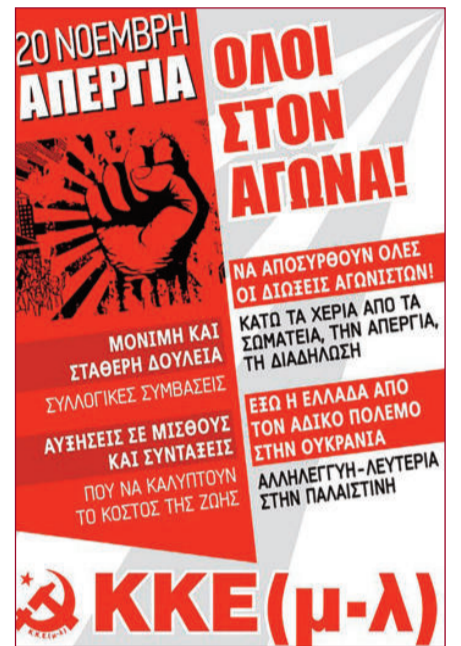
Μαζική πάλη για καλύτερο αύριο

Απ' όπου κι αν πιάσει κανείς τα οικονομικά στοιχεία που οι ίδιοι δημοσιεύουν, καταλαβαίνει ότι η πολιτική που ακολουθούν οι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις τους οδηγούν σε βάθεμα της εξαθλίωσης των λαϊκών στρωμάτων, αλλά και σε προετοιμασίες για ακόμη περισσότερες σφαγές λα-

ών, μέσα από πολέμους που ετοιμάζουν να περικυκλώσουν τον πλανήτη ώστε να μπορέσουν να ξαναμοιράσουν τις αγορές τους, μιας και η κρίση που διέρχεται το καπιταλιστικό σύστημα όχι μόνο δεν λείει να κοπάσει, αλλά βαθαίνει ακόμη περισσότερο.

συνέχεια στη σελ.2

Απεργία 20 Νοέμβρη
Να δώσουμε αγωνιστική διέξοδο
στους εργαζόμενους και τον λαό

(σελ. 11)

Ελληνοτουρκικά
Σχέδια των ΗΠΑ και ελιγμοί
Μητσοτάκη συναντούν αντιδράσεις

(σελ. 7)

Διώξεις Εκπαιδευτικών
Η γραμμή της αντίστασης, του
μαζικού αγώνα, της εμπιστοσύνης
στις δυνάμεις μας και στο λαό
ανοίγει δρόμους και δείχνει
διέξοδο!

Συνεχίζουμε!

(σελ. 17)

Θα γίνουν εντός του 2025
οι πρώτες διαγραφές φοιτητών;

(σελ. 15)

Αφιέρωμα

Το νέο παραγωγικό μοντέλο
δεν είναι καθόλου νέο
Από τις τσέπες του λαού προς το
κεφάλαιο μέσα κι έξω από τη χώρα

Αλέξης Τσίπρας και το «νέο εθνικό
σχέδιο ανασυγκρότησης»

Εξάρτηση και οικονομία
Δεν είναι θέμα
παραγωγικού μοντέλου

(σελ. 12, 13, 14)

Μέση Ανατολή
Από την Παλαιστίνη ως το Λίβανο και το Ιράν
Πολεμική διπλωματία σε ματωμένο έδαφος

σελ. 21

Φτώχεια και πόλεμοι δεν είναι το μέλλον μας Μαζική πάλη για καλύτερο αύριο

συνέχεια από σελ. 1

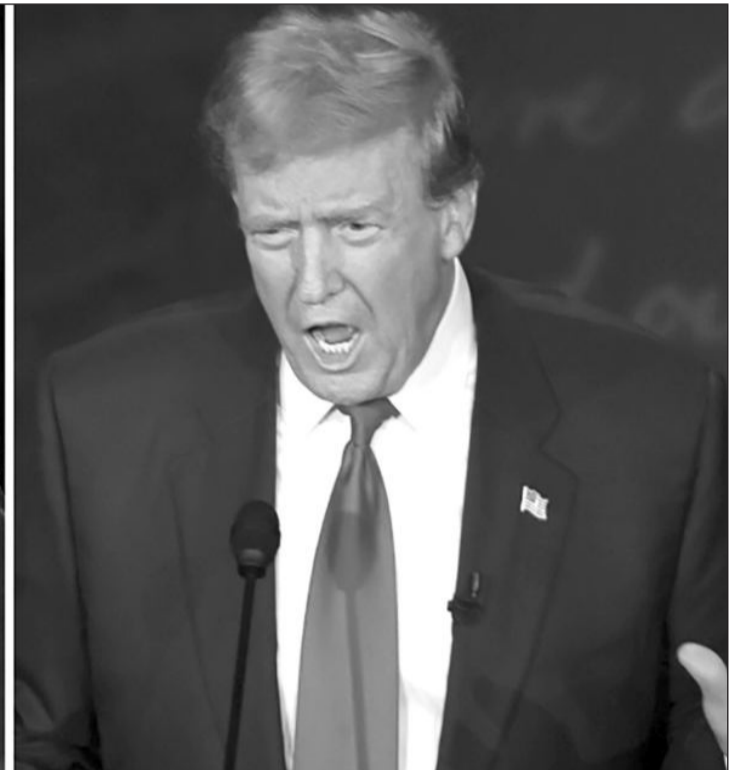
Ο πλούτος που παράγουν εργάτες κι εργαζόμενοι αυξάνεται, αλλά τον καρπώνονται ακόμη λιγότεροι εκμεταλλευτές, βαθαινόντας το ρήγμα που χωρίζει τον κόσμο της εργασίας από αυτόν του κηφηνγαριού που τον λυμάνεται. Έτσι, ενώ η κυβέρνηση μιλάει για ανάπτυξη και μείωση της ανεργίας, την ίδια ώρα η Γιούροστατ ομολογεί ότι στην Ελλάδα ένας στους τέσσερις βρίσκεται στα όρια της φτώχειας και του αποκλεισμού του από βασικά δικαιώματα και κατακτήσεις όπως η υγεία-περίθαλψη, οι σπουδές, η κατοικία.

Συνεπώς, αποτελούν χυδαία εξαπάτηση και ωμή κοροϊδία οι πρόσφατες **εξαγγελίες του Μητσοτάκη** ότι ο κατώτατος μισθός (που, βέβαια, ο ίδιος και το κεφάλαιο που υπηρετεί θα ορίζουν) θα φτάσει στα 950 ευρώ το... 2027 και ότι «**οι αποδοχές πια δεν θα μπορούν να μειώνονται παρά μόνο να αυξάνονται**» χάρις στον αλγόριθμο που επινόησε. Την ίδια ώρα, τσακίζουν κόκκαλα η ακρίβεια, ο πληθωρισμός και η ανεργία, συγκαλυμμένη (μερική απασχόληση, περιστασιακή δουλειά) αλλά και φανερή, με τα συνεχή κλεισίματα εργοστασιακών μονάδων και τις απολύσεις.

Απόδειξη για τη συνέχιση και το βάθος της αντιλαϊκής επίθεσης αποτελεί και το **προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2025**. Συνέχιση της φοροληλασίας των πλατιών λαϊκών στρωμάτων και εξυπηρέτησης των μεγάλων καπιταλιστικών συμφερόντων, νέα δυσβάσταχτα έξοδα για εξοπλισμούς, αλλά και μπόλικη κοροϊδία για «επιδόματα», «φοροελαφρύσεις» και «αυξήσεις», από αυτά που είτε έχουν ήδη εξανημιστεί, είτε παρακρατώνται μέσω άλλων οδών, είτε αποτελούν ψίχουλα.

Σε τροχιά επέκτασης των πολέμων οδηγείται ο πλανήτης μέσα από την οξύνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Οι επερχόμενες εκλογές στις ΗΠΑ, με απροσδιόριστο (σύμφωνα με τα προγνωστικά των πολιτικών αναλυτών) το αποτέλεσμα, έχουν πυροδοτήσει πιέσεις όλων των κέντρων που παρεμβαίνουν στην εκλογική κούρσα, με στόχο να διαμορφωθούν εκείνα τα δεδομένα που θα τους επιτρέψουν να παρέμβουν όποιος κι αν επικρατήσει. Με κεντρικό επίδικό τον νέο ρόλο που πρέπει να αναλάβει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στο -διαφοροποιημένο πλέον- παγκόσμιο σκηνικό, ως ηγετική δύναμη της Δύσης, η αντιπαράθεση μεταξύ των δύο μονομάχων έχει οδηγηθεί σε ακόμη πιο ακροδεξιό περιεχόμενο, με ενεργοποίηση των πλέον αντιδραστικών δυνάμεων που δρουν στη χώρα, αποκρύβοντας την κοινότητα του πολιτικού τους λόγου, αλλά και τη φανερή τους αδυναμία να απαντήσουν πειστικά για το πώς θα αναστρέψουν το χαμέ-

νο έδαφος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην αντιπαράθεσή του με τη Ρωσία και την Κίνα, αλλά και τις άλλες ανερχόμενες δυνάμεις που διεκδικούν ρόλο στην παγκόσμια σκακιέρα. Όσοι πίστευαν ότι αυτές οι εκλογές θα έδιναν κάποια έστω- απάντηση σε αυτό το κεντρικό επίδικο, έχουν μείνει με τα ερωτηματικά τους. Την ίδια ώρα που ο πόλεμος στην Ευρώπη δείχνει και τις αδυναμίες της Δύσης σε αυτήν τη νέα φάση που έχει περάσει ο ανταγωνισμός, αλλά και την άκαμπτη στάση της Ρωσίας να αποδεχτεί τετελεσμένα σε βάρος της στην Ουκρανία.

• Παράλληλα, η συνάντηση των BRICS στο Καζάν και η σαφής διατύπωση της πρόθεσής τους να αμφισβητήσουν την μέχρι τώρα παγκόσμια διακυβέρνηση από τη Δύση (ΗΠΑ), οικονομικά αλλά και γεωστρατηγικά, άναψε νέες φωτιές στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, παρ' όλη την ανομοιογένεια και την εμφανή έλλειψη -προς ώρας- μιας επαρκούς ενιαιότητας του εγχειρήματος.

• Η επέκταση του πολέμου στη Μ. Ανατολή, με τις επιθέσεις του Ισραήλ σε Λίβανο και Συρία, αλλά και ο βομβαρδισμός-απάντηση με περιορισμένες στοχεύσεις στους πυραύλους του Ιράν, δείχνει τη διεύρυνση των εμπλεκόμενων, με άμεσο τον κίνδυνο να μετατραπεί σε εμπόλεμη κόλαση όλη η περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου. Την ίδια ώρα, η συστηματική γενοκτονία των Παλαιστινίων συνεχίζεται με θύματα εκατοντάδες γυναίκο-παιδα στη Γάζα, αλλά και με παράλληλη απαγόρευση της παρουσίας του ΟΗΕ που παρέχει κάποια στοιχειώδη βοήθεια σε αυτόν τον λαό.

• Ανάλογη διεύρυνση του χαρακτήρα (με την εμπλοκή κι άλλων χωρών) του άδικου πολέμου στην Ουκρανία παρατηρείται με τη διακίνηση της φήμης για εμπλοκή στον πόλεμο βορειοκορεατικών

ταξιαρχιών, ενώ παράλληλα επανέρχονται οι απειλές από τη Δύση για χρήση όπλων μεγαλύτερου βεληνεκούς ενάντια στη Ρωσία.

Και την ίδια ώρα, οι απειλές στον Ειρηνικό, αλλά και στον Ινδικό, για νέες πολεμικές απόπειρες διαμόρφωσης του νέου ιμπεριαλιστικού χάρτη αγορών, ολοένα και προβάλλονται από τα διεθνή ιμπεριαλιστικά κέντρα ως το επόμενο πεδίο σύγκρουσης.

Έχει ανοίξει ήδη ο ασκός του Αιόλου

Ολοένα και πιο απειλητικά εμφανίζονται τα σχέδια και οι όροι για έναν γενικευμένο πόλεμο, όπως εκτιμήσαμε και στην πρόσφατη Συνδιάσκεψή μας. Πληθαίνουν οι στρατιωτικές προετοιμασίες και οι εξοπλισμοί των ιμπεριαλιστών, αλλά και εξαρτημένων χωρών όπως η χώρα μας, που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε νέα φτωχοποίηση του λαού, σε ακόμη εντονότερη ακροδεξιά ρητορική, αλλά και πολιτική παρουσία φασιστικών κομμάτων που θέλουν να εμφανιστούν ως η έκφραση των κομματιών που θίγονται από τα ανταγωνιστικά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και τη βάρβαρη καπιταλιστική επίθεση.

Ενεργοποιούνται ενδοαστικές αντιθέσεις, ιδιαίτερα σε μια περιοχή όπως το Αιγαίο που η κρισιμότητά του για τα σχέδιά τους γίνεται επικίνδυνη προοπτική για τους λαούς που το περιβάλλουν. Η αναζωπύρωση των «ροζ επαναστάσεων» στη Γεωργία, στη Μολδαβία, στη Σερβία και το Κόσοβο, είναι μέρος του σχεδίου και των όρων για διαμόρφωση καλύτερων συνθηκών για τους εμπλεκόμενους ιμπεριαλιστές στην νέα φάση που ετοιμάζεται.

Η συστηματική απαξίωση από τις ΗΠΑ του μέχρι πρότινος μηχανισμού των

ίδιων των ιμπεριαλιστών, του ΟΗΕ, για τη διαμόρφωση όρων μεταπήδησης των επεμβάσεών τους από τον πόλεμο στη διπλωματία και το αντίστροφο, αλλά και η πρόσφατη συνάντηση του Γκουτέρες με τον Πούτιν, δείχνει την αποφασιστικότητα των Αμερικανών να προωθήσουν πολεμικές ωμότητες, όπως αυτή στη Γάζα, αλλά και την άρνησή τους για... ειρηνευτικά σχέδια στην Ουκρανία, αν αυτά δεν ευνοούν τις επιδιώξεις τους.

• Σε αυτόν τον πολεμικό μύλο που ετοιμάζεται, η χώρα κώνεται ακόμη βαθύτερα στα πολεμοχαρή σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή, έχοντας μετατραπεί σε απέραντη βάση εξόρμησης των Αμερικανών. Οι ΗΠΑ, βλέποντας τη γεωπολιτική αστάθεια που απλώνεται στη Ν.Α. Μεσόγειο, με την Τουρκία να το 'χει δίπορτο με Ρωσία και NATO, αλλά και να είναι σε κόντρα με το Ισραήλ, από τη μια, αλλά και την αδυναμία δημιουργίας συμπαγούς/σταθερού πολιτικού πλαισίου σε Ελλάδα και Κύπρο που θα επιτρέψει τη λήψη πιο επικίνδυνων για τους λαούς αποφάσεων, παρεμβαίνουν ολοένα και πιο ανοικτά (βλέπε πρόσκληση Χριστοδουλίδη στον Λευκό Οίκο και πριν την συνάντηση Ελλάδας-Τουρκίας) στη διαμόρφωση της δικής της «κανονικότητας».

Οι ολοένα και συχνότερες αμφισβητήσεις που προκύπτουν στο εσωτερικό του κυβερνητικού σχήματος για τον τρόπο προώθησης της φορομνησίας στον λαό, οι συγκρούσεις οικονομικών κέντρων για το μοίρασμα των χρημάτων του ταμείου, η έκφρασή τους στα ΜΜΕ και από βουλευτές, αλλά και από πρώην πρωθυπουργούς, στην πραγματικότητα αποτελούν έκφραση της κόντρας της ΕΕ απέναντι στην πλήρη ευθυγράμμιση της χώρας με τις ΗΠΑ. Κι ακόμη δεν μήκαμε σε πιο δύσκολες επιλογές, όπως η αλλαγή του Συντάγματος και η επιλογή ▶

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► νέου προέδρου που θα μπορεί να ανταποκριθεί στα νέα κελεύσματα των ιμπεριαλιστών, κρατώντας μια ισορροπία ανάμεσα στις «δύο βάρκες» της εξάρτησης που επικαθορίζουν την πολιτική της ντόπιας άρχουσας τάξης σαν ακροβάτης σε τεντωμένο σχοινί.

Είναι κατανοητό ότι μπροστά στην αστάθεια που χαρακτηρίζει το πολιτικό σκηνικό και την αδυναμία στησίματος ενός αξιόπιστου δεύτερου πυλώνα, ολοένα και συχνότερα θα φτιάχνονται, θα ανασύρονται και θα προβάλλονται παλιές και νέες σκευωρίες όταν θα χρειάζεται να πιεστούν καταστάσεις (όπως η υπόθεση Νοβάρτις, ο αποστολέας των SMS στις παρακολουθήσεις κ.λπ.) ώστε να δημιουργηθούν συνθήκες καλύτερης επέμβασης των ιμπεριαλιστών (κυρίως της ΕΕ, που αισθάνεται ριγμένη) στην αναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού της χώρας.

Την ίδια στιγμή οι δύο επίδοξοι διεκδικητές του ρόλου της αντιπολίτευσης αγκομαχούν να βρουν λόγο και ρόλο που να τους διαφοροποιούν από την δεξιά πολιτική της κυβέρνησης. Είναι ενδεικτικά των υπογείων διεργασιών που συντελούνται στο αστικό πολιτικό πεδίο, τα τελευταία φαινόμενα πολιτικής ραδιουργίας. Η απαξίωση του Παππά ως εκπρόσωπου του ΣΥΡΙΖΑ από τον Μητσοτάκη, καθώς και τα σφικταγκαλιάσματα ΠΑΣΟΚ με ΝΔ, συνυπάρχουν με τη αποψίλωση του ΣΥΡΙΖΑ και την επαναφορά της πρόθεσης δημιουργίας νέου κόμματος στον χώρο αυτό. Συγχρόνως, έχουμε το συνεχές προμοτάρισμα της Λατινοπούλου ως φορέα της πολιτικής ακροδεξιάς. Τα συνεχή γκάλοπ ενίσχυσης της από διαρροές ψηφοφόρων της ΝΔ και η υπερπροβολή της ως εν δυνάμει «κίνδυνο» ευρωπαϊκού μοντέλου ακροδεξιάς, στρέφει ακόμη δεξιότερα την πλάστιγγα του πολιτικού σκηνικού.

Να αντισταθούμε απέναντι στις νέες προκλήσεις

Απέναντι σε αυτές τις επικίνδυνες εξελίξεις ο λαός και οι εργαζόμενοι μένουν περιθωριοποιημένοι. Σε αυτό έχουν συμβάλει συνειδητά όλες οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις που θέλουν να αναφέρονται στον λαό, ενώ και η Αριστερά του εξωκοινοβουλίου περί άλλων τυρβάζει.

Το ΚΚΕ(μ-λ), ήδη από τη Συνδιάσκεψή του, έχει θέσει ως προτεραιότητα την ανάδειξη μετώπων αλλά και την ανάληψη πρωτοβουλιών ώστε ο λαός και οι εργαζόμενοι να εκφράσουν τις διεκδικήσεις τους και συγκροτήσουν εστίες αντίστασης απέναντι στην πολεμική καταιγίδα που ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές για τους λαούς. Να συμβάλει στη συγκρότηση μαζικού κινήματος απέναντι στην εξαθλίωση, διεκδικώντας, όχι απλώς την βελτίωση των όρων διαβίωσης, αλλά την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος που παράγει αυτά τα δεινά. Να εμφυσησει ξανά ότι στους δρόμους κατακτιούνται τα δικαιώματα και αποκαλύπτονται οι ψεύτικοι φίλοι του λαού. Ότι οι αγώνες έχουν αποτέλεσμα όταν βρίσκονται στα χέρια των εργαζόμενων, κάτι που απέδειξε περίτρανα η σκληρή και συστηματική πάλη των εκπαιδευτικών ενάντια στις απολύσεις αγωνιστών που διεκδίκησαν το δικαίωμα στον αντίλογο στην κυβερνητική επέλαση.

• Με αυτό το πνεύμα, το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί εργαζόμενους και νεολαία να δώσουν το δικό τους, μαζικό και μαχητικό στίγμα, στο Νοέμβρη που ξεκινά.

Με τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στις απολύσεις των εκπαιδευτικών

Με τη μαζική τους συμμετοχή στις εκδηλώσεις για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, που είναι πιο επίκαιρη από ποτέ, διατρανώνοντας την ανάγκη δυναμώματος της πάλης ενάντια στην εξάρτηση και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, την καταδίκη του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, την αλληλεγγύη στον ηρωικό Παλαιστινιακό λαό.

Με τη μαζική τους συμμετοχή στην απεργία στις 20 Νοέμβρη, με τα δικά τους ταξικά αιτήματα, κόντρα στην υποταγή των εργατοπατέρων και των ρεφορμιστών του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ.

Με τη στήριξη των αγώνων που ξεσπούν σε κλάδους εργαζόμενων.

Με τη στήριξη των αντιστάσεων της νεολαίας ενάντια στο ξεπέταγμα της από τις σπουδές και τη μετατροπή της σε φτηνό εργατικό δυναμικό, αφοπλισμένο από δικαιώματα και το όραμα για μια άλλη κοινωνική οργάνωση που μπορεί να ανταποκριθεί στους πόθους του, τον σοσιαλισμό.

Αποψη

Θηλιά στον λαιμό του λαού η ακρίβεια, που κάθε μέρα σφίγγει όλο και πιο πολύ. Κάθε μήνας πιο δύσκολος από τον προηγούμενο. Μισθοί και συντάξεις εξανεμίζονται στο πρώτο δεκάημερο, αδυνατώντας να καλύψουν βασικές ανάγκες των εργαζόμενων και των συνταξιούχων. Για τους άνεργους, ούτε λόγος δεν γίνεται, τα επιδόματα ανεργίας αφορούν πολύ μικρό ποσοστό των ανέργων και είναι κάτι χειρότερο από πενιχρά. Σύμφωνα με τη Eurostat, το 26,5% του πληθυσμού στην Ελλάδα ζει στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό.

Πολύ μακριά από την πραγματικότητα βρίσκονται οι εξαγγελίες της κυβέρνησης που βλέπουν μείωση της ανεργίας, αύξηση της ανάπτυξης, μείωση του πληθωρισμού και περιγράφουν μια χώρα στην οποία «αξίζει να ζεις». Όσο και αν προσπαθούν να πείσουν για το αντίθετο, κυβέρνηση και κεφάλαιο γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο λαός στενάζει από την παρατεταμένη φτώχεια και τις συνεχώς διευρυνόμενες συνέπειές της. Η ακρίβεια στα είδη διατροφής και πρώτης ανάγκης, η ανεξέλεγκτη αύξηση των ενοικίων, η τρελή κούρσα στις τιμές της ενέργειας κάνουν δύσκολη την επιβίωση για τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζόμενων και των νέων ανθρώπων.

γημένη. Αυτή είναι η θέση και το μέλλον που το σύστημα επιφυλάσσει στον φτωχό λαό.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, η ακρίβεια καταγράφεται ως το νούμερο ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο λαός. Σε όλες τις έρευνες και τα γκάλοπ βγαίνει πρώτο με διαφορά, καθώς είναι κάθε μέρα εδώ και ζητά επιτακτικά λύσεις και απαντήσεις. Παρότι συζητιέται καθημερινά και αποτελεί ζωτικής σημασίας ζήτημα, δεν έχει γίνει κατορθωτό να ανοίξει το ζήτημα σε επίπεδο κινήματος. Χωρίς να υποτιμάμε όσες προσπάθειες έχουν υπάρξει ως τώρα που προσπάθησαν να ανοίξουν το ζήτημα ή πλευρές του, μάλλον απέχουμε πολύ από αυτό που θα αντιστοιχούσε σε ένα τόσο διευρυνμένο και οξύ πρόβλημα. Κυρίως εντοπίζουμε την ανάγκη να διευρυνθεί η συζήτηση, να αναζητηθούν αιτήματα πάλης και δράσεις που θα βοηθήσουν στη συγκρότηση ενός μαζικού κινήματος, που θα μπορέσει παλέψει απέναντι σε αυτά τα ζητήματα με άλλους όρους.

Προσεγγίσεις που θέτουν ζητήματα όπως η μείωση της αισχροκέρδειας ή ανάλογους τρόπους που παραβλέπουν τον χαρακτήρα του κεφαλαίου και ακροβατούν μεταξύ ευκολόγων και ελεημοσύνης, στην καλύτερη περίπτωση, διευκολύνουν την

Μαραθώνιος χωρίς τερματισμό η καθημερινή επιβίωση

Αξίζει να σημειωθεί ότι όσο πιο χαμηλά είναι τα εισοδήματα, τόσο μεγαλύτερη είναι η ακρίβεια. Τα χαμηλά εισοδήματα εξαντλούνται στην κάλυψη των πολύ βασικών αναγκών, γιατί δεν φτάνουν για τίποτα παραπάνω. Το ενοίκιο, το ρεύμα και το λάδι μπορεί να έχουν πάρει αύξηση από 50%-100% τα τελευταία χρόνια, ενώ οι μισθοί δεν αυξήθηκαν ούτε 5%. Αυτή η αφόρητη πίεση αναγκάζει χιλιάδες εργαζόμενους να στερούνται βασικά αγαθά. Αυτό σε συνδυασμό με την κατάργηση βασικών δικαιωμάτων, όπως η υγειονομική περίθαλψη και η στέγαση, φτάνει σε σημείο να κοστίζει κάθε χρόνο πολλές ανθρώπινες ζωές, που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο είναι θύματα της εγκληματικής πολιτικής του συστήματος και των κυβερνήσεών του.

Οι χαμηλόμισθοι και χαμηλοσυνταξιούχοι είναι τα πρώτα θύματα αυτής της πολιτικής. Η φτώχεια και η ακρίβεια σε συνδυασμό φέρνουν καταστροφικά αποτελέσματα για τους εργαζόμενους. Χιλιάδες έχουν βρεθεί εκτεθειμένοι απέναντι στα αρπακτικά του καπιταλισμού. Τράπεζες, funds, μεγάλες εταιρείες και επενδυτές τρέχουν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία και να πάρουν όσα περισσότερα μπορούν χωρίς να υπολογίζουν κανέναν και τίποτα. Χιλιάδες σπίτια, πρώτης κατοικίας, ξεπουλιούνται στους πλειστηριασμούς, πολλές φορές για ένα κομμάτι ψωμί. Οι ιδιοκτήτες, στην πλειοψηφία τους φτωχοί και ανήμποροι, πετιούνται στο δρόμο. Απέναντι στη δικαιολογημένη λαϊκή αγανάκτηση που συνεχώς αυξάνεται, το κράτος υψώνει φράχτη καταστολής και τρομοκρατίας. Ποινικοποιεί κάθε μορφή αντίστασης και πάλης, διώκει αγωνιστές. ΟΠΚΕ, ΜΑΤ και όλα τα υπόλοιπα σκυλιά τους κυνηγούν με λύσσα τους φτωχούς ανθρώπους στους χώρους δουλειάς τους, στους δρόμους, στα ίδια τους τα σπίτια. Μόλις λίγες μέρες πριν, στις 30/10, βρέθηκαν στο σπίτι 90χρονης στο Ζωγράφου και, παρά τις αντιδράσεις της γειτονιάς, άλλαξαν κλειδαριές στην πόρτα του σπιτιού της, το οποίο είχε βγει σε πλειστηριασμό πριν από ένα χρόνο. Παρότι είχε προχωρήσει σε πράξη αναστολής και χωρίς καν να την ενημερώσουν, της στέρησαν ακόμα και τα προσωπικά της αντικείμενα, ενώ αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας και είναι πρόσφατα χειρουργημένη.

Η κυβέρνηση και το έργο της. Στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουν την ακρίβεια ως αναπόφευκτη και μένουν στον περιορισμό του κακού, παραβλέποντας βασικούς κανόνες λειτουργίας του καπιταλισμού, καθώς και τον γενικό συσχετισμό ανάμεσα στο κεφάλαιο και τον λαό στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Από την άλλη, προσεγγίσεις που προσπαθούν να προτείνουν λύσεις εδώ και τώρα και με μια διάθεση προσπεράσματος βασικών αντιθέσεων και βασικών προβλημάτων, μάλλον έχουν δείξει τα όριά τους τα προηγούμενα χρόνια. Συλλογικές κουζίνες, κοινωνικές δομές αυτοδιαχείρισης του προβλήματος και παρόμοιες προτάσεις που προσπάθησαν να απαντήσουν με τρόπους διαχείρισης της φτώχειας δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν τα εμπόδια της πραγματικότητας και φυσικά δεν κατάφεραν να αλλάξουν τον γενικό συσχετισμό. Το πιο πρόσφατο αίτημα για άμεση χρήση των άδειων κτηρίων προκειμένου να απαντηθεί το στεγαστικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο λαός κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα, κατά τη γνώμη μας έρχεται αντιμέτωπο με τα ίδια αδιέξοδα.

Υπάρχουν, όμως, και αιτήματα που αναφέρονται σε ανακοινώσεις και πλαίσια και θεωρούνται ως αναγκαία και ίσως τα μόνα που μπορεί πραγματικά να λύσουν το πρόβλημα. Το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς στο ύψος των πραγματικών αναγκών αποτελεί πραγματική λύση και βάζει το ζήτημα της πάλης ενάντια στην ακρίβεια σε ταξική βάση. Το αν μπορεί να υλοποιηθεί έχει να κάνει με τον γενικότερο συσχετισμό και τη φάση που κάθε φορά βρίσκεται το κίνημα. Αυτές οι δυσκολίες δεν γίνεται ούτε να προσπεραστούν ούτε μπορούμε να περιμένουμε πότε θα είναι κατάλληλες οι συνθήκες, για να μπορέσουν να τεθούν με όρους άμεσης διεκδίκησης αιτήματα που θα αφορούν αυξήσεις μισθών και υπεράσπιση δικαιωμάτων όπως το δικαίωμα στην περίθαλψη, τη στέγαση, τη δημόσια δωρεάν παιδεία. Είναι αναγκαίο να καταφέρουμε μέσα σε αυτές τις συνθήκες και τους συσχετισμούς να προβάλλουμε αυτά τα αιτήματα, που θα πείσουν πολιτικά το σύστημα και την κυβέρνηση και θα τους αναγκάζουν ναβάλουν φρένο στην επίθεση που έχουν εξαπολύσει και μέσω της ακρίβειας.

δημοκρατικά δικαιώματα

Λευτεριά και άσυλο στον απεργό πείνας ERCAN GÖKOĞLU!

Να μην απελαθεί στην Τουρκία!

Ο τούρκος αγωνιστής, πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας απ' το 2017, και δημοσιογράφος Ali Ercan Gökoğlu (εξέδιδε το περιοδικό «Ψωμί και Δικαιοσύνη» στην Τουρκία) κρατείται με «διοικητική κράτηση» στο Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη και κινδυνεύει με απέλαση στην Τουρκία. Από τις 5 Οκτώβρη έχει ξεκινήσει απεργία πείνας, ζητώντας πολιτικό άσυλο και δικαίωμα διαμονής. Ο Gökoğlu είχε συλληφθεί κατά τη γνωστή κατασταλτική επιχείρηση ενάντια στους τούρκους και κούρδους αγωνιστές στο κάμπινγκ της Χιλιαδούς τον Αύγουστο του 2019. Μαζί με άλλους αγωνιστές, του είχε ασκηθεί δίωξη για 4 «φτιαχτά» πλημμελήματα («αντίσταση κατά της αρχής», «απειθεία», «φθορά» και «βία κατά αστυνομικών υπαλλήλων»), αλλά δεν του επιδόθηκε ποτέ κλήση για δίκη, ούτε και στους άλλους, ούτε στους συνηγόρους τους! Με αποτέλεσμα να καταδικαστούν, ερήμην, σε 3 χρόνια και 9 μήνες! Η έφεση που έκαναν απορρίφθηκε ως «εκπρόθεσμη».

Ενώ το κίνημα αλληλεγγύης κατάφερε να εξαγοράσει την ποινή τους, αυτός και άλλοι συγκρατούμενοί του κρατήθηκαν σε «διοικητική κράτηση» απ' την αστυνομία με το αιτιολογικό ότι «αποτελούν απειλή για τη χώρα». Ο Gökoğlu φυλακίστηκε για την ποινή αυτή, αρχικά, στις Κλειστές Φυλακές Χανίων και τον περασμένο Σεπτέμβρη στην Αγροτική Φυλακή Χανίων. Την 1η του Οκτώβρη, ενώ συμπλήρωσε την ποινή του, πληρώνοντας το υπόλοιπο, τον μετέφεραν στη διεύθυνση Αλλοδαπών του Α.Τ. Χανίων, η οποία εκτός από τη «διοικητική του κράτηση» εξέδωσε και απόφαση απέλασής του στην Τουρκία.

Η πρώτη προσφυγή του στο διοικητικό δικαστήριο για αναίρεση της απόφασης δεν έγινε δεκτή. Στο μεταξύ, μεταφέρθηκε στον άθλιο χώρο του Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, στην Αθήνα. Νέα προσφυγή του για απελευθέρωσή του απορρίφθηκε, ενώ την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ορίστηκε η εξέταση της προσφυγής του για την απέλασή του την Παρασκευή 1/11 απ' το δικαστήριο των Χανίων.

Γίνεται για πολλοστή φορά φανερή η συνεργασία ανάμεσα στις ανταγωνίστριες άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας ενάντια στους αγωνιστές και τους επαναστάτες. Να θυμίσουμε και την πρόσφατη απέλαση μελών του αγωνιστικού μουσικού συγκροτήματος «Grup Yorum» στα Χανιά. Για να αφεθεί άμεσα ελεύθερος και να μην απελαθεί ο αγωνιστής αυτός πρέπει να αναπτυχθεί ένα κίνημα αλληλεγγύης, απευθυνόμενο πλατιά στο λαό, στους εργαζόμενους, στη νεολαία και να μην προσανατολιστεί σε μια κατεύθυνση «πίεσης» στην κυβέρνηση και τους μηχανισμούς. Με καταγγελίες, ψηφίσματα σωματείων και συλλόγων, με παρεμβάσεις, διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις, να απαιτηθεί να του χορηγηθεί, άμεσα, πολιτικό άσυλο, να αφεθεί ελεύθερος και να μην απελαθεί στην Τουρκία, όπου έχει φυλακιστεί και βασανιστεί για την αγωνιστική πολιτική του δράση και είναι στοχοποιημένος γι' αυτήν, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ελευθερία και τη ζωή του.

Φυλακές Βόλου Εξέγερση κρατουμένων για το θάνατο 21χρονου Πακιστανού

Για 3 ώρες φώναζε στους δεσμοφύλακες πως πο-νούσε και τον αγνόησαν. Ο Αρσλάν Αλί από το Πακιστάν, κρατούμενος στο «Κατάστημα Κράτησης Νέων του Βόλου», βρέθηκε τελικά χωρίς τις αισθήσεις του στο κελί του την Παρασκευή 25/10. Όταν κλήθηκε το ΕΚΑΒ και τον μετέφεραν στο Νοσοκομείο του Βόλου, διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Το γεγονός προκάλεσε την οργή των συγκρατούμενών του, που έκαψαν τα στρώματά τους. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις και η Πυροσβεστική «επέβαλαν την τάξη» στο σωφρονιστικό κατάστημα...

Προς αστυνομικούς της Ομάδας ΔΡΑΣΗ «Μην αγγίζετε το μωρό» Η «απάντησή» τους: Ξύλο και σύλληψη!

Το βράδυ της Δευτέρας 28 Οκτώβρη, καμιά δεκαριά αστυνομικοί της Ομάδας ΔΡΑΣΗ επέδραμαν στο παρκάκι του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης και άρχισαν να φωνάζουν πως θα κάνουν «έλεγχο για ναρκωτικά». Πλησιάζοντας μια παρέα 7 ατόμων που απλά κάθονταν σε ένα παγκάκι, ο πατέρας ενός μωρού 3 μηνών τούς είπε να μην το αγγίζουν, γιατί το ανοσοποιητικό του είναι ακόμα αδύναμο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να του στρίψουν το χέρι πίσω απ' την πλάτη, να τον γρονθοκοπήσουν και τελικά να τον συλλάβουν για «αντίσταση κατά της αρχής». Παρόμοια τύχη είχε κι ένας ακόμα απ' την παρέα, που διαμαρτυρήθηκε, ενώ τραμπουκίστηκε απ' τους αστυνομικούς και η μάνα του παιδιού.

Πολλές οι αντιδράσεις από αυτόπτες μάρτυρες, ενώ η «σκηνή» βιντεοσκοπήθηκε. Εικόνες «Νέας Σιύνης», καθημερινής τρομοκρατίας της νεολαίας και του λαού συνολικά, με θιασώτες τους πραιτοριανούς του σάπιου αυτού συστήματος. Η φασιστικοποίηση δεν γνωρίζει όρια! Ο συλληφθέντας πατέρας είναι ιδιωτικός εκπαιδευτικός. Σχετική καταγγελία έβγαλαν και οι Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών.

Δίκη των συλληφθέντων για τα Προσφυγικά Λεωφόρου Αλεξάνδρας

Την Παρασκευή 1/11 σύρθηκαν σε (εξ αναβολής) δίκη οι 79 συλληφθέντες μετά τη μεγάλη ολοήμερη κατασταλτική αστυνομική επιχείρηση στη γειτονιά των κατελιμμένων Προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας, στις 22 Νοέμβρη του '22. Με πρόφαση την αναζήτηση και τη σύλληψη του αναρχικού Κώστα Δημαλέξη (ο οποίος στη συνέχεια αθωώθηκε απ' το δικαστήριο για τις κατηγορίες που του απέδωσαν, αφού πρώτα προφυλακίστηκε), ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και ΕΚΑΜ) πραγματοποίησαν εισβολή σε σπίτια και στα ιστορικά κτίρια (ενώ drone περιπολούσε από αέρος...). Έμπαιναν σε δωμάτια με οικογένειες και μωρά, ανάγκαζαν τον κόσμο να γονατίσει δεμένος πισθάγκωνα, έπαιρναν τα κινητά τηλέφωνα, από την μανία τους δεν «γλίτωσαν» ούτε ρεπόρτερ ούτε δικηγόροι. Ενώ, όπως κατήγγειλε και το Σωματείο Εργαζόμενων του διπλανού Νοσοκομείου «Άγιος Σάββας», έριχναν χειροβομβίδες κρότου - λάμψης και χημικά δίπλα στο Νοσοκομείο.

Οι ανυπόστατες κατηγορίες με τις οποίες παράπεμψαν τους 74 απ' τους συλληφθέντες (οι υπόλοιποι 5 παραπέμπονται σε άλλα δικαστήρια, είτε γιατί είναι ανήλικοι είτε λόγω δημοσιογραφικής ιδιότητας) είναι ενδεικτικές του «μαγειρώματος»: «Διακεκομμένη βία κατά υπαλλήλων, διατάραξη κοινής ειρήνης, φθορές κατ' εξακολούθηση, επικίνδυνη σωματική βλάβη εναντίον αστυνομικών, παράνομη κατοχή και καύση βεγγαλικών και φωτοβολίδων, οπλοφορία και άρνηση δακτυλοσκόπησης».

Ο χώρος των Προσφυγικών βρίσκεται εδώ και χρόνια στο στόχαστρο των κυβερνήσεων και των μηχανισμών, με προσαγωγές, συλλήψεις, άσκηση βίας και τρομοκρατίας. Μέχρι και ανήλικος μαθητής έχει βρεθεί στο στόχο τους. Ο λόγος όλης αυτής της «επιχείρησης» είναι... «πολλαπλός»: Για τη λεγόμενη «ανάπλαση» της περιοχής, μετά από κατεδάφιση των κτιρίων, που αποτελεί «φιλέτο» κερδοφορίας για το κεφάλαιο. Για το χτύπημα ενός χώρου διακίνησης ιδεών και κινηματικών πρωτοβουλιών που δεν είναι «αρεστές» στους κυρίαρχους. Αλλά στοχεύοντας και τους πολιτικούς - και άλλους- πρόσφυγες που ζουν εκεί. Ενάντια σ' όλα αυτά τα σχέδια και στοχεύσεις, αλλά και εκδηλώνοντας την αλληλεγγύη του στους διωκόμενους και απαιτώντας να αθωωθούν, πρέπει να αναπτυχθεί το κίνημα των κατοίκων, της νεολαίας, του λαού.

Επιχείρηση μηνύσεων για το κουκούλωμα των εγκλημάτων τους!

Σε μια επίδειξη απύθμενου θράσους, ο υπουργός Υποδομών και Μεταφορών Χρήστος Σταϊκούρας επισκέφθηκε την εισαγγελέα του Αρείου Πάγου στις 21/10 για να επιβλέψει την πορεία των μηνύσεων που έχει καταθέσει ο ίδιος (!) σχετικά με τα ζητήματα ασφάλειας στο σιδηροδρομικό δίκτυο. Κατά την πάγια τακτική τόσο του ίδιου του υπουργού, όσο και της κυβέρνησης συνολικά, επιχειρείται η πλήρης διαστροφή της πραγματικότητας σχετικά με την κατάσταση διάλυσης και εγκατάλειψης που επικρατεί στο σιδηροδρομικό δίκτυο. Και ενώ οι μήνες από το έγκλημα στα Τέμπη, με τους 57 νεκρούς και τους δεκάδες τραυματίες, είναι νωπές, νέα περιστατικά έρχονται στο φως καθημερινά. Αφύλαχτες διαβά-

σεις, τρένα που κινούνται αντίθετα στην ίδια γραμμή, δέντρα και κλαδιά πάνω στις γραμμές, με τελευταίο περιστατικό την τροχιοδρόμηση του Προαστιακού στη γραμμή του Μετρό στις 9/10. Για όλα τα περιστατικά η απάντηση του αρμόδιου υπουργείου είναι κοινή: Μηνύσεις και υπόδειξη ως μοναδικών υπευθύνων των εργαζομένων.

Στα Τέμπη αποκαλύφθηκε με τον πιο τραγικό τρόπο η διάλυση του ελληνικού σιδηροδρόμου, με την έλλειψη στοιχειωδών μέτρων ασφάλειας, αφού η λεγόμενη τηλεδιοίκηση δεν μπήκε ποτέ σε εφαρμογή, την ανεπαρκή συντήρηση δικτύου και υλικών, τις τεράστιες ελλείψεις στο προσωπικό. Αποκαλύφθηκε το βάθος της εγκατάλειψης που έφερε η ιδιωτικοποίηση των σιδη-

Παράλληλα με την όξυνση της πολιτικής του πολέμου και της εξαθλίωσης, των ΗΠΑ-ΕΕ, αγριεύει και η επίθεση σε πρόσφυγες και μετανάστες

Μπορεί η Γερμανία να δείχνει σήμερα «πρωτοπόρα» στις αντι-μεταναστευτικές και αντι-προσφυγικές αποφάσεις, στο πλαίσιο της ΕΕ, αλλά ούτε τα υπόλοιπα κράτη - μέλη της ΕΕ ούτε και οι ΗΠΑ υστερούν στο μέτωπο αυτό. Σε έναν νέο, δηλαδή, αναβαθμισμένο, άγριο κύκλο επίθεσης στους ξεριζωμένους λαούς, που η ίδια η πολιτική του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού δημιούργησε. Η όξυνση της δομικής καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και του ενδο-ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, οι υπάρχουσες πολεμικές εστίες (Ουκρανία, Μέση Ανατολή), που όχι μόνο δεν δείχνουν να «κλείνουν», αλλά, αντίθετα, διογκώνονται και επεκτείνονται, οι συνέπειές τους σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό), οι νέες και οι «εν δυνάμει» νέες εστίες πολέμου, οι σχεδιασμοί και οι στόχοι του κάθε ιμπεριαλιστή, όλα αυτά εντείνουν και τροφοδοτούν -παράλληλα με τα δεινά που φέρνουν- τη σκλήρυνση της αντι-μεταναστευτικής και αντι-προσφυγικής πολιτικής. Αυτή είναι η αιτία της σκλήρυνσης και όχι «απλά» το γεγονός της ανάδειξης ακροδεξιών και νεο-φασιστικών δυνάμεων στην επίσημη διαχείριση των ιμπεριαλιστικών κρατών της ΕΕ ή των «πιέσεων που ασκούν» (AfD, Μερόνι, Λεπέν), που αν δεν ήταν σε ισχύ, η πολιτική που θα ακολουθούσαν θα ήταν, δήθεν, διαφορετική. Μάλλον η ανάδειξη ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων και η σκλήρυνση της αντι-μεταναστευτικής πολιτικής έχουν την ίδια αιτία: την όξυνση των αντιθέσεων και των ανταγωνισμών ανάμεσα στην κάθε «εθνική» ιμπεριαλιστική αστική τάξη, που παράγει εθνικισμούς και σοβινισμούς («στραπατσάροντας», παραπέρα, και τη λεγόμενη «ευρωπαϊκή οικογένεια»), τη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών, τη φασιστικοποίηση της «επίσημης» πολιτικής. Σε συνδυασμό με την αποσυγκρότηση του ταξικού εργατικού κινήματος και την έλλειψη του επαναστατικού κομμουνιστικού υποκειμένου και κινήματος της εποχής μας.

Έτσι, παράλληλα με τις γερμανικές

αποφάσεις και σχεδιασμούς για επαναφορά των συνοριακών ελέγχων εντός της ζώνης «Σένγκεν» και τις απελάσεις (ωφέλιμη και χρήσιμη είναι και η πρόσφατη σχετική τοποθέτηση της γερμανικής οργάνωσης Κομμουνιστική Οικοδόμηση, <https://antigeitonies3.blogspot.com/2024/10/kommunistischer-aufbau.html>), στο «χορό» έχουν μπει όλο και πιο φανερά και η Γαλλία και η Ιταλία, αλλά και συνολικά η λυκοσυμμαχία της ΕΕ και τα κράτη - μέλη της (ιμπεριαλιστικά και εξαρτημένα), που αναζητούν την υιοθέτηση νέων μέτρων στην κατεύθυνση αυτή. Αυτό ήταν και το πνεύμα της πρόσφατης Συνόδου των 27 κρατών-μελών, με κυρίαρχο θέμα το μεταναστευτικό, στις 17 Οκτώβρη. Αυτό εκφράστηκε κι απ' την ευρωπαϊκή επίτροπο Ούρσουλα Φον Ντερ Λάιεν, σε σχετική συνέντευξη της. Κι ενώ στη Σύνοδο δεν έλειψαν οι μεταξύ τους κόντρες και αντιθέσεις (πώς θα μπορούσε, άλλωστε;), αναζητούνται τρόποι υλοποίησης της συγκέντρωσης των προσφύγων και των μεταναστών [αρχικά αυτών που «οι αιτήσεις για διεθνή προστασία έχουν απορριφθεί» (sic)], σε χώρους και σε σχετικές «εκτός ΕΕ». Είτε τους ονομάσουν «κόμβους επιστροφής», όπως «έπεσε στο τραπέζι» της Συνόδου, είτε αλλιώς, αυτό που επιδιώκουν είναι η βίαιη επιστροφή των προσφύγων και μεταναστών στις χώρες καταγωγής τους. Χώρες τις οποίες έχουν ληστέψει, καταστρέψει, εξαθλιώσει οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και των ΗΠΑ και με τις αιτίες της προσφυγιάς και της μετανάστευσης να αυξάνονται. Γι' αυτό δεν πρόκειται για κανενός είδους... «επαναπατρισμό». Η δε Γερμανία επιμένει στην εφαρμογή του κανονισμού του Δουβλίνου (μέχρι την αναθεώρησή του) για τις χώρες πρώτης υποδοχής, όπως η Ιταλία και η Ελλάδα, δηλαδή στην επιστροφή των προσφύγων που έχει δεχθεί, πίσω σ' αυτές, κάτι που προξενεί και μεγάλο πονοκέφαλο στην ντόπια αστική «μας» τάξη. Κι ενώ ακόμα οι «27» δεν έχουν καταλήξει σε κάποια συγκεκριμένη απόφαση, ο ιταλικός ιμπε-

ριαλισμός έχει πάρει ήδη τα μέτρα του. Συνάπτει διμερείς συμφωνίες με χώρες σαν την Τουρκία, τη Λιβύη και την Τυνησία, με στόχο την αποτροπή εξόδου προσφύγων και μεταναστών απ' αυτές, και δεν παραιτείται από τα σχέδια λειτουργίας των δύο τεράστιων στρατοπέδων συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών στη Βόρεια Αλβανία.

Η Γαλλία κινείται, κι αυτή, στο πλαίσιο της «αυστηροποίησης» της πολιτικής για το μεταναστευτικό και ζητά, μαζί με τη Γερμανία και την Ισπανία (η οποία ωστόσο, νομιμοποίησε μετανάστες), την επίτευξη της ισχύος διατάξεων του πρόσφατα συμφωνημένου (Απρ.-Μάη 2024) Συμφώνου Μετανάστευσης και Ασύλου, που «κανονικά» προβλέπεται να τεθεί σε ισχύ σε περίπου δύο χρόνια. Η αντίφαση ανάμεσα στην αποδοχή των μεταναστών και προσφύγων με στόχο την αιματηρή καπιταλιστική υπερεκμετάλλευση και στην εκδίωξή τους δείχνει να «γέρνει», τώρα, στη δεύτερη πλευρά. Η Πολωνία και η Φινλανδία αναστέλλουν τη χορήγηση Ασύλου για τους πρόσφυγες που εισέρχονται απ' τη Λευκορωσία και τη Ρωσία, αντίστοιχα, ενώ, όπως πάντα, ο Όρμπαν της Ουγγαρίας άσπασε υπέρ των μαζικών απελάσεων.

Όσον αφορά τις ΗΠΑ, ο Τραμπ έχει «υποσχεθεί», σε περίπτωση που αναλάβει ξανά τη διαχείριση, απελάσεις μέχρι και 20 εκατομμυρίων μεταναστών! Αυτές θα έρθουν να προστεθούν στο «τείχος» των συνόρων με το Μεξικό, αλλά και στις εκατοντάδες χιλιάδες απελάσεις που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια. Βλέπουμε λοιπόν πως, όποια κι αν είναι τα σχέδια και οι εκάστοτε ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, αυτά είναι, πάντα, σε βάρος της ζωής, των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των προσφύγων και των μεταναστών, που συνεχώς θα αυξάνονται οι ροές τους, αποτέλεσμα των πολέμων που προκαλούν οι ιμπεριαλιστές, αλλά και της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της φασιστικής καταπίεσης στις χώρες τους.

Όσον αφορά την ντόπια αστική τάξη και την ανταγωνιστική της, της Τουρκίας, το προσφυγικό και το μεταναστευτικό ζήτημα έχει εργαλειοποιηθεί κι από τις δύο και, προφανώς πάντα, σε βάρος των προσφύγων και των μεταναστών. Οι «επαναπροωθήσεις» και οι νεκροί απ' τα «ναυάγια» στο Αιγαίο, το κυνήγι τους κι ο φράκτης στον Έβρο, οι βίαιοι διεμβολισμοί σκαφών απ' το λιμενικό σώμα το αποδεικνύουν. Τόσο για να «αποφύγουν» νέα «βαρίδια» (έτσι βλέπουν τους ξεριζωμένους αυτούς ανθρώπους) από νέες ροές -πόσο μάλλον μετά τη σκλήρυνση της στάσης της ΕΕ κι ένα ενδεχόμενο νέο «κύμα» απελάσεων- όσο και χρησιμοποιώντας τους σαν «διαπραγματευτικό χαρτί», η μία έναντι της άλλης (η Τουρκία απέναντι και στην ΕΕ). Και σ' αυτό το πλαίσιο, το παζάρι μεταξύ τους καλά κρατεί. Ένα παζάρι που υπάρχει η δυνατότητα να γίνει στο μεταναστευτικό, αντίθετα με άλλα, που αποτελούν αγκάθια (12 μίλια, ΑΟΖ). Με δεδομένες και τις απαιτήσεις του μεγάλου αφεντικού, των ΗΠΑ, για «κατέβασμα των τόνων» ανάμεσα στις δύο εξαρτημένες αστικές τάξεις. Μητσοστάκης και Ερντογάν διανθίζουν και καλύπτουν το παζάρι αυτό με μπόλικη υποκρισία για το δήθεν ενδιαφέρον τους, για τη ζωή των προσφύγων, «*συμφωνώντας να εντατικοποιήσουν τη συνεργασία τους για το μεταναστευτικό ενάντια στους διακινητές*».

Η εξέλιξη αυτή κάνει ακόμα πιο μελανική τη ζωή των προσφύγων και μεταναστών γιατί αυξάνει τη χρησιμοποίησή τους σαν «αντικείμενα διαπραγματεύσεως». Από τη σκοπιά των λαών, η πάλη για τη ζωή, τις ελευθερίες και τα δικαιώματα των μεταναστών (στην ελεύθερη μετακίνηση, στο Άσυλο, στη δουλειά, στην περίθαλψη, στην εκπαίδευση) αποκτά ακόμα μεγαλύτερη βαρύτητα ενάντια στους κοινούς εχθρούς όλων των λαών: στο κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό, τα κράτη τους, τους μηχανισμούς και τους κάθε είδους υποτακτικούς τους.

ροδρόμων, που ενώ βρίσκονται σε τροχιά αποσύνθεσης έχουν γίνει πανάκριβοι για τον λαό και πεδίο ληστρικής κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Είναι γνωστή η επιχείρηση συγκάλυψης των ευθυνών από την πλευρά της κυβέρνησης, από το μπάζωμα του χώρου του μακελειού μέχρι τη στοχοποίηση του σταθμάρχη και των μηχανοδηγών. Αλλά το βασικό ζήτημα που αναδεικνύεται όλο αυτό το διάστημα από τις 28/2/2023 μέχρι τώρα είναι ότι τα Τέμπη δεν ήταν μια «κακή στιγμή», αλλά μια μόνιμη κατάσταση που επικρατεί στους σιδηροδρόμους με τις πιθανότητες για ένα νέο τραγικό συμβάν να είναι τεράστιες.

Για όλα αυτά οι πολιτικοί προϊστάμενοι και τα συστημικά παπαγαλάκια τους υποδεικνύουν ως μοναδικό ένοχο το ανθρώπινο λάθος! Στήνουν ολόκληρες επιχειρήσεις συγκάλυψης, είτε για να μην έρθουν στη δημοσιότητα τα περιστατικά είτε για να εκτραπεί η συζήτηση στην αναζήτηση των ενόχων μέσα στις γραμμές των εργαζομένων. Την ίδια στιγμή, κάθε κινητοποίηση και απεργία των σιδηροδρομικών για την ανάδειξη των πραγματικών προβλημάτων και τη διεκδίκηση μέτρων ασφάλειας στη λειτουργία των σιδηροδρόμων κρίνεται παράνομη και καταχρηστική.

Η ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ έγινε με ληστρικούς όρους (67 εκατ. ευρώ εισέπραξε από την Hellenic

Train), ενώ το ελληνικό δημόσιο έχει δαπανήσει από το 2017 έως σήμερα πάνω από 600 εκατ. ευρώ για τη συντήρηση του δικτύου και την εκτέλεση των δρομολογίων. Το ιδιωτικό κεφάλαιο επωφελείται και θησαυρίζει από το κερδοφόρο κομμάτι της λειτουργίας των σιδηροδρόμων (σε συνδυασμό με τις κρατικές επιδοτήσεις), ενώ το ζήτημα της πολύ δαπανηρής συντήρησης βαρύνει σχεδόν αποκλειστικά το κράτος. Το μοντέλο αυτό έχει οδηγήσει το δίκτυο σε παρακμή, εκθέτοντας καθημερινά σε πραγματικό κίνδυνο όποιον το χρησιμοποιεί. Ο λαός είναι ο πραγματικός χαμένος, αφού οι σιδηροδρομικές μεταφορές γίνανε πολύ ακριβότερες, σε λιγότερους προορισμούς και πιο επικίνδυνες. Η κυβέρνηση και το αρμόδιο υπουργείο έχουν πλήρη επίγνωση και αποκλειστική ευθύνη για αυτή την κατάσταση και είναι προφανές ότι δεν πρόκειται να διαταράξουν τις σχέσεις τους με το ξένο κεφάλαιο στο όνομα της ασφάλειας των μεταφορών.

Μετά απ' όλα αυτά, αποκαλύπτεται πόσο προκλητική και υποκριτική είναι η κίνηση του Σταϊκούρα. Απόδοση ευθυνών δεν μπορεί να γίνει από αυτούς που με την πολιτική τους προκαλούν τα εγκλήματα. Η αρμοδιότητα βρίσκεται στη λαϊκή πάλη που πρέπει να αποκαλύπτει πλατιά τις ευθύνες του συστήματος και να διεκδικεί.

Η αποχή του λαού από τις εκλογές δεν σημαίνει «αφασία»

Φαντάζει παράταιρο το παρόν άρθρο σε μια εποχή χωρίς πρόσφατη εκλογική διαδικασία, σε μια περίοδο που ο λαός αντιμετωπίζει τη σκληρή πραγματικότητα που έχει επιβάλει η πολύχρονη και συνεχώς οξυνόμενη επιθεσία του συστήματος. Αφορμή για το συγκεκριμένο άρθρο μας αποτελεί η έρευνα

(εδώ: <https://gr.boell.org/el/2024/10/21/i-aktinografia-tis-aphohis-eyrimata-panelladikis-dimoskopisis>) που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 21 Οκτώβρη με αφορμή την αποχή στις εθνικές εκλογές του 2023. Πριν πούμε δύο λόγια παραπάνω για τα αποτελέσματα της συγκεκριμένης έρευνας, ας δούμε τη χρονική περίοδο που διεξάχθηκε, ποιος είναι ο φορέας της έρευνας, αλλά και η σκοπιμότητα της.

Η έρευνα έλαβε χώρα τον περασμένο Ιούλη, ένα μήνα μετά τις ευρωεκλογές, που η αποχή στη συγκεκριμένη διαδικασία έφτασε το 56%, ακόμα πιο αυξημένη από τις εθνικές εκλογές του 2023. Αποχή που τείνει να πάρει μόνιμα χαρακτηριστικά, τροφοδοτούμενη από την κρίση και την αστάθεια του πολιτικού συστήματος, την αδυναμία των δυνάμεων που αναφέρονται στην αριστερά να εμπνεύσουν και να κινητοποιήσουν σε οποιοδήποτε επίπεδο το λαό, ακόμα και σε εκλογικό, και την ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος (περισσότερα εδώ: <https://kkeml.gr/ps965/mhrpws-kai-o-laos-didaskei-kati-thn-aristera/>). Αποχή που ανησυχεί τα αστικά επιτελεία, και προσπαθούν να τη μελετήσουν έτσι ώστε να την καναλιζάρουν σε ακίνδυνες για το σύστημα διαδρομές.

Ο φορέας που παρήγγειλε την έρευνα είναι το παράρτημα του Ιδρύματος «Χάινριχ Μπελ» που στηρίζει και στηρίζεται από το κόμμα των Πράσινων της Γερμανίας! Ινστιτούτο που διακηρύσσει «...προωθούμε τα ζητήματα της σύγχρονης πολιτικής οικολογίας, όπως η αειφόρος ανάπτυξη, η δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η συμπερίληψη, οι συμμετοχικές διαδικασίες, η έμφυλη ισότητα, η κοινωνικοπολιτική συμμετοχή των μεταναστών, η εξασφάλιση της ειρήνης μέσω της πρόληψης συγκρούσεων σε ζώνες κρίσης, η υπεράσπιση της ελευθερίας των ατόμων κόντρα στην υπερβολική κρατική και οικονομική εξουσία», την ίδια στιγμή που ο πολιτικός του φορέας στηρίζει την όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας στο σφαγείο του άδικου πολέμου στην Ουκρανία.

Πριν δούμε κάποια πιο συγκεκριμένα συμπεράσματα από το αποτέλεσμα της έρευνας, είναι χρήσιμο να προσθεσούμε ότι στα αποτελέσματα αποτυπώνονται μια σειρά αντιφάσεις αλλά και διεργασίες

που συντελούνται στο πλαίσιο των στρωμάτων που αποτελούν το λαό. Το σύστημα στηριζόμενο στις αντιφάσεις (θέλει να) παρεμβαίνει στις διεργασίες έτσι ώστε να ενσωματώσει και να αδρανοποιήσει τμήματα του λαού που στενάζουν από την πολιτική του. Έτσι λοιπόν αστοί αναλυτές επιχειρούν να προβάλουν εκείνα τα σημεία της έρευνας που είναι στην «κυρίαρχη ατζέντα», π.χ. εγκληματικότητα, διαφθορά. Ακόμα, επιχειρούν να αντιστρέψουν και την πραγματικότητα, γράφοντας ότι «το 45% όσων απείχαν από επιλογή δηλώνει ότι ενδιαφέρεται λίγο (21%) ή καθόλου (24%) για την πολιτική». Δηλαδή το 55% που ενδιαφέρεται είναι για αυτούς αμελητέο...

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία από την έρευνα:

- Για όλους όσοι συμμετείχαν στην έρευνα η ακρίβεια και η Υγεία παραμένουν τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

- Για όσους απείχαν, ο πόλεμος στην Ουκρανία αλλά και οι ελληνοτουρκικές σχέσεις αποτελούν στοιχείο που τους προβληματίζει και τους ανησυχεί.

- Είναι πλήρης η έλλειψη εμπιστοσύνης στο σύνολο των μέσων μαζικής ενημέρωσης όσο και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης σχετικά με τις πληροφορίες που μεταδίδουν. Ταυτόχρονα το μεγαλύτερο μέρος όσων συμμετείχαν στην έρευνα (είτε ψήφισαν είτε απείχαν) θεωρεί ότι τα ΜΜΕ προβάλλουν και προωθούν συγκεκριμένα κόμματα.

- Όπως προείπαμε, το 55% που απείχαν συνειδητά από τις εκλογές ενδιαφέρεται για την πολιτική.

- Για όσους απείχαν, το ενδιαφέρον για τις προεκλογικές εκστρατείες των κομμάτων στις ευρωεκλογές του 2024 ήταν σχεδόν ελάχιστο.

- Από αυτούς που απείχαν, το 20% μόνο συμμετέχει σε διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες, ενώ και από αυτούς που ψήφισαν, 32% είναι αυτό που συμμετέχει σε μαζικές διαμαρτυρίες.

- Το 60% από τους απέχοντες θεωρεί

ότι οι θέσεις των αστικών πολιτικών κομμάτων δεν διαφέρουν καθόλου ή πολύ λίγο.

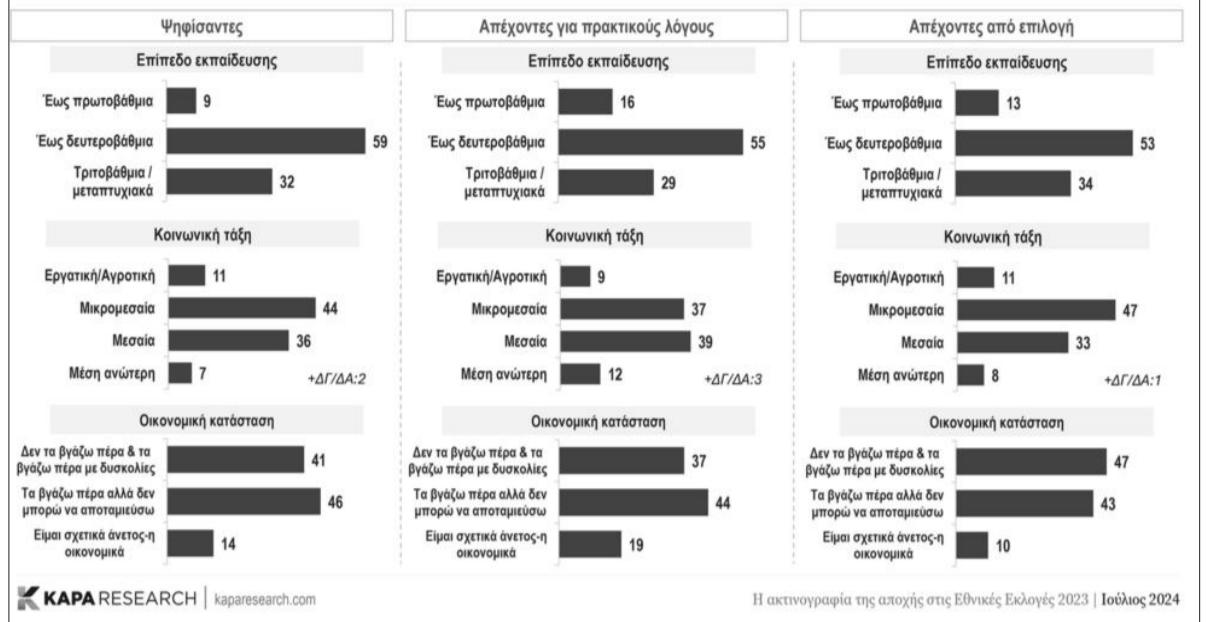
- Ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι απαντήσεις στο ερώτημα αν η ελληνική οικονομία ευνοεί τους πλούσιους και τους δυνατούς. Από όσους απείχαν, το 94% απαντάει θετικά στο παραπάνω ερώτημα, ενώ και από αυτούς που ψήφισαν το 83% θεωρεί ότι η ελληνική οικονομία ευνοεί τους πλούσιους και δυνατούς.

- Μια από τις αντιφάσεις που εμφανίζεται στην έρευνα είναι ότι η πλειοψηφία αυτών που απείχαν τοποθετεί τον εαυτό της στη μικρομεσαία και στη μεσαία τάξη την ίδια στιγμή που δηλώνει ότι δεν τα βγάζει πέρα ή τα βγάζει πέρα με πάρα πολλές δυσκολίες.

- Το μεγαλύτερο ποσοστό από αυτούς που απείχαν (38%) είναι στη μέση ηλικία (34-55), ενώ και στη νεότερη γενιά το ποσοστό της συνειδητής αποχής είναι υψηλό (27%).

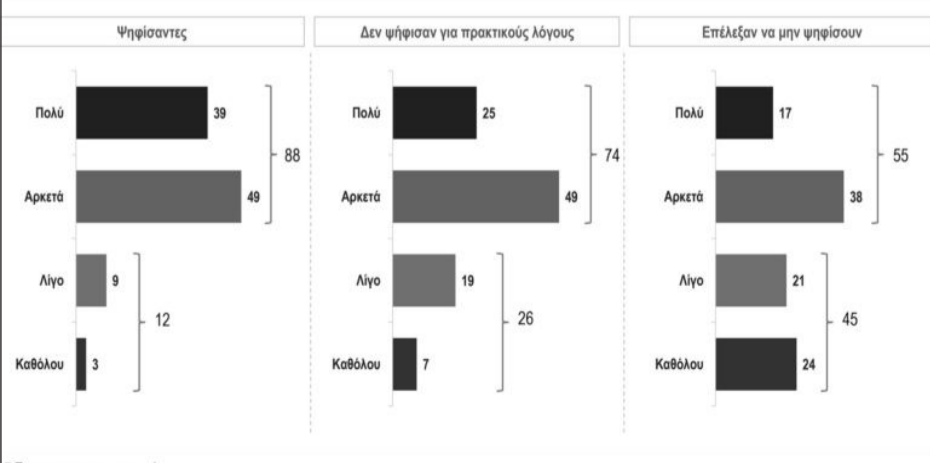
Ακόμα και από τα αποτελέσματα της έρευνας είναι εμφανές ότι μεγάλο κομμάτι του λαού, παρόλο που δεν συμμετέχει στις εκλογές, και το ενδιαφέρουν και το απασχολούν τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η πολύχρονη επίθεση του συστήματος. Είναι λοιπόν αναγκαίο στη φάση που βρισκόμαστε να κατανοήσουμε ότι γύρω μας υπάρχουν εργαζόμενοι που αναζητούν διέξοδο. Έξω και πέρα από τη μαύρη προοπτική που τους δίνει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης. Έξω και πέρα από την αδιέξοδη λογική του εκλογικού κρετινισμού και της ανάθεσης που προβάλλουν οι δυνάμεις της υποταγής και της συνδιαχείρισης. Απαιτείται όμως η κίνηση μέσα στο λαό, η προβολή της κατεύθυνσης της αντίστασης και της διεκδίκησης να προβάλλει συγκεκριμένες απαντήσεις με μαζικούς όρους που θα ανοίγουν το δρόμο προς την κατεύθυνση της ανατροπής και της άλλης κοινωνίας.

Δημογραφικό προφίλ του δείγματος (2/2)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Μερικοί παρακολουθούν συχνά τις πολιτικές εξελίξεις ενώ άλλοι δεν ενδιαφέρονται και τόσο πολύ. Εσείς πόσο θα λέγατε ότι ενδιαφέρεστε για την πολιτική;

Κατά την παρέμβασή του στο φετινό 25ο συνέδριο ελληνικής αγοράς ακινήτων ProDEX, ο υπουργός Οικονομικών, Κ. Χατζηδάκης, αναφέρθηκε αναλυτικά στο πλάνο του νέου ξεπουλήματος που προγραμματίζει η κυβέρνηση. Βασικός φορέας αυτή τη φορά είναι η ΕΤΑΔ, η Εταιρεία Ακινήτων Δημοσίου Α.Ε., χωρίς βεβαίως να αποκλείονται ακίνητα που διαχειρίζονται άλλοι φορείς, όπως το ΤΑΙΠΕΔ.

Στον ιστότοπο της ΕΤΑΔ διαβάζουμε ότι «αποτελεί τη μεγαλύτερη εταιρία διαχείρισης και αξιοποίησης της ακίνητης περιουσίας του Ελληνικού Δημοσίου. Το χαρτοφυλάκιο της Εταιρείας περιλαμβάνει χιλιάδες τίτλους τουριστικών ακινήτων και υποδομών, όπως είναι οι Μαρίνες, τα Κάμπινγκ, τα Χιονοδρομικά Κέντρα, τα Πολιτιστικά Κέντρα, τα Σπήλαια, τα Τουριστικά Περίπτερα, οι Ιαματικές Πηγές και τα πρώην Ξενοδοχεία Ξενία, σειρά αστικών ακινήτων, αγροτικές και παραθαλάσσιες αγροτικές εκτάσεις, πρώην Ολυμπιακά Ακίνητα και εγκαταστάσεις, αλλά και μεγάλα εμβληματικά ακίνητα τόσο στις πόλεις όσο και σε ηπειρωτικές και νησιωτικές περιοχές σε όλη την Ελλάδα».

Πρόκειται, δηλαδή, για μια διόλου ευκαταφρόνητη δημόσια περιουσία, η οποία περιλαμβάνει περίπου 72.000 ακίνητα, με εκτιμώμενη αξία περί το 1,5 δισ. ευρώ. Η πραγματική συνολική αξία δεν έχει προσδιοριστεί ποτέ, γι' αυτό και η πρόθεση για την αξιοποίηση αυτής της περιουσίας είναι αρχικά η ακριβής αποτίμησή της, έργο που έχει αναλάβει ήδη ιδιωτική εταιρεία. Θα αξιολογηθούν για αρχή 6.000 ακίνητα που διαθέτει η ΕΤΑΔ, ενώ 1.000 από αυτά θα μπουν άμεσα «σε πλάνο αξιοποίησης». Φυσικά, όταν λέμε «αξιοποίηση», εννοούμε απευθείας παραχώρηση της κυριότητάς τους στο ιδιωτικό κεφάλαιο και μάλιστα με μεθόδους που δεν θα προκαλούν άσκοπες καθυστερήσεις, όπως για παράδειγμα συμβαίνει με τους ανοικτούς διαγωνισμούς (χωρίς βεβαίως να έχουμε την οποιαδήποτε πρόθεση να υπερασπιστούμε τη μία ή την άλλη μέθοδο ξεπουλήματος και δη με κριτήριο τη «διαφάνεια»)... «Μπορεί κανείς να φανταστεί ότι θα γίνουν 1.000 διαφορετικοί διαγωνισμοί; Δεν θα τελειώναμε στον αιώνα τον άπαντα. Γι' αυτό εφαρμόζουμε μια νέα διαδικασία», είπε ο Χατζηδάκης και διευκρίνισε ότι τα ακίνητα θα ενταχθούν ανά ομάδες σε εταιρείες συμμετοχών (holding companies) που

Ελληνοτουρκικά

Σχέδια των ΗΠΑ και ελιγμοί Μητσοτάκη συναντούν αντιδράσεις

Η τρέχουσα περίοδος «διατεταγμένης φιλίας» των αρχουσών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας καταγράφει σημαντικές αντιδράσεις εντός κι εκτός των κυβερνητικών στρατοπέδων. Για να μείνουμε μόνο στην ελληνική πλευρά, οι αναταράξεις με τις ηχηρές παρεμβάσεις Σαμαρά και Καραμανλή δεν λένε να κοπάσουν. Ενόψει, μάλιστα, της επικείμενης συνάντησης του τούρκου ΥΠΕΞ στη χώρα μας με τον έλληνα ομόλογό του, στις 8/11, στο δρόμο για το Ανώτατο Συμβούλιο Συνεργασίας στην Άγκυρα που έχει προγραμματιστεί για τον προσεχή Γενάρη, φαίνεται πως όλες

οι πλευρές θέτουν τις κατ' αυτές «κόκκινες γραμμές». Ωστόσο, άλλοι είναι εκείνοι που κρατούν την μπαγκέτα, και δεν είναι άλλοι από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Με κριτήριο, πρώτα και κύρια, τα δικά τους γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα οφείλουμε να βλέπουμε και εκτιμάμε τις εξελίξεις.

Έχει καταστεί σαφές ότι οι υπερατλαντικοί προστάτες των δύο αντιδραστικών αρχουσών τάξεων απαιτούν το «πάγωμα» των αγεφύρωτων αντιθέσεων ανάμεσά τους, ακριβώς γιατί έχουν σοβαρότερα θέματα να αντιμετωπίσουν -«ανατολικό μέτωπο»- στα οποία ήδη...

«μιλούν» τα όπλα! Ένα μορατόριουμ ανάμεσα σε Τουρκία και Ελλάδα είναι αυτό που προωθούν για την εξυπηρέτηση των σύγχρονων δικών τους προτεραιοτήτων. Το αρραγές της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ είναι εκ των ων ουκ άνευ. Πώς να χωρέσουν, ωστόσο, οι επικίνδυντοι για τους δύο λαούς διαγκωνισμοί για κυριαρχία και ρόλους στην περιοχή; Ήδη, οι «δεελφίνοι» της Νέας Δημοκρατίας... δεν κρατούνται! Ο έτερος «λαγός», μάλιστα, Γιώργος Παπανδρέου, σπεύδει να βάλει υποθήκες με συνέντευξή του σε τουρκικό μέσο, προτείνοντας «συνεκμετάλλευση» του αέρα και του ήλιου από τις δύο πλευρές του Αιγαίου! Το νερό μπορεί να ιδωθεί αργότερα... Το γεγονός αυτό είναι μια ακόμη απόδειξη ότι ολόκληρο το πολιτικό σύστημα κι όχι μόνο η ΝΔ συμμετέχει, με τον τρόπο του, στη συζήτηση που έχει ανοίξει.

Οι μανούβρες του Μητσοτάκη στα ζητήματα αυτά, «θεμελιωμένες» μάλιστα στο ιδεολόγημα του «ρεαλισμού», όχι μόνο αποκρύπτουν τον καταλυτικό ρόλο του αμερικανικού παράγοντα αλλά, ως συνήθως, εμφανίζουν κάλπικα τις οποίες επιλογές ως δήθεν παραγωγή «πρωτογενούς» πολιτικής από την Αθήνα! Η κάθετη διαφωνία της τάσης Σαμαρά στους όλους χειρισμούς δείχνει και το μέγεθος της φωτιάς που (σιγο)καίει στο κυβερνητικό στρατόπεδο. Εξ ου και τα αλλεπάλληλα κύματα «μασάζ» στους γαλάζιους βουλευτές, που δεν λένε να κοπάσουν, με τον Γεραπετρίτη να πρωταγωνιστεί στην προσπάθεια «κατάσβεσης» των εστιών. Πολλοί, μάλιστα, τονίζουν με έμφαση το ρόλο του ως εξωκοινοβουλευτικού υπουργού και άρα επιφορτισμένου με το μικρότερο δυνατό νεοδημοκρατικό κόστος στην τροπή που ενδεχόμενα μπορούν να πάρουν τα πράγματα. Οι κατηγορίες ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ για μυστική και ΙΧ διπλωματία από το Μαξίμου και τον ίδιο τον πρωθυπουργό δίνουν και παίρνουν.

Οι φόβοι μπροστά στην επίσκεψη Φιντάν δεν κρύβονται. Μπορεί ο κυβερνητικός εκπρόσωπος να «διαβεβαιώνει», όπου βρεθεί κι όπου σταθεί, ότι μόνο για την οριοθέτηση των θαλάσσιων ζωνών μπορεί να γίνει διάλογος, η τοποθέτηση, όμως, του Ερντογάν ότι θέλει μια «ολιστική» αντιμετώπιση των ελληνοτουρκικών διαφορών (μειονοτικό, «γκρίζες» ζώνες, αποστρατιωτικοποίηση των νησιών, Κυπριακό κ.λπ.) συντηρεί και αναβαθμίζει τις αμφιβολίες και τη δυσπιστία

στους χειρισμούς Μητσοτάκη. Ένα δείγμα, ωστόσο, του μέχρι πού μπορούν να προχωρήσουν τα πράγματα είναι το «βάλτωμα», πριν καν ξεδιπλωθεί, της δήθεν πολλά υποσχόμενης παρέμβασης του ΓΓ του ΟΗΕ για το Κυπριακό, που δείχνει να «κάηκε» στην πεντηκοστή επέτειο της τουρκικής εισβολής και κατοχής, με βάση τις γνωστές αντιδιαμετρικές -στην ουσία διχοτομικές- θέσεις εκκίνησης των αντιμαχόμενων πλευρών (δύο κράτη-διζωνική δικαιοδική ομοσπονδία).

Εξετάζοντας με προσοχή όλα αυτά τα δεδομένα, δεν αποκλείεται να υπάρξουν έως και σοβαρότατες εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό της χώρας μας. Άλλωστε, με αφορμή ίδιου χαρακτήρα ζητήματα (Μακεδονικό), ο Σαμαράς και οι περί αυτόν έχουν δώσει δείγματα γραφής από το παρελθόν («αποστασία» και πτώση της κυβέρνησης του πατρός Μητσοτάκη το 1993). Είναι φανερό ότι οι πιέσεις του ακροδεξιού κομματιού, εντός κι εκτός της ΝΔ, θα ενταθούν. Η μετατόπιση του επιτελείου Μητσοτάκη όλο και πιο δεξιά δεν πρέπει να εκλαμβάνεται μόνο ως αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων, ωστόσο. Στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα, ο ρεαλισμός της υποταγής στα ιμπεριαλιστικά κελεύσματα είναι μέσα στην πορεία των πραγμάτων, όσο κι αν είναι πάνω από βέβαιο ότι θα συναντήσει σφοδρές αντιδράσεις. Ο τρόπος πλασαρίσματος των όποιων επιλογών σχετικό μόνο ρόλο μπορεί να παίξει. Ο καθένας κατανοεί την ουσία των ζητημάτων που «παίζονται» και, με αυτή την έννοια, πάνω σε αυτή θα δοθούν οι αντιπαραθέσεις. Οι ελιγμοί, εν τέλει, σχετική μόνο αξία μπορούν να έχουν.

Το αρνητικό σ' όλες αυτές τις εξελίξεις είναι η απουσία συντεταγμένης, μόνιμης και σταθερής παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα και στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα υπολείπεται καταφανώς των απαιτήσεων της περιόδου, δίνοντας την εντύπωση ότι όλα τα αντιδραστικά μέρη «παίζουν εν ου παικτοίς». Κάθε οργανωμένη δύναμη, κάθε προοδευτικός άνθρωπος που νοιάζεται για την ειρήνη έχουν μόνο ένα δρόμο μπροστά τους: να εντείνουν τις προσπάθειες, σε πλήρη αντίθεση με όσα επικίνδυνα εξυφανονται, για τη συγκρότηση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κοινού μετώπου πάλης των λαών! Όσο την πρωτοβουλία των κινήσεων την έχουν οι εμπρηστές του πολέμου και οι ακόλουθοί τους, τίποτε το θετικό δεν μπορεί να προκύψει.

Η κυβέρνηση προχωράει στο επόμενο μεγάλο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας

θα συσταθούν για τον σκοπό αυτό και όπου το ελληνικό Δημόσιο θα έχει μειοψηφική συμμετοχή. Στη συνέχεια, θα παραχωρείται η εταιρεία αυτή ως έχει, αντί για το κάθε ακίνητο ξεχωριστά.

Μαζί με τα ακίνητα που διαχειρίζεται η ΕΤΑΔ, προγραμματίζεται να βγουν στο σφυρί άλλα 22 περιφερειακά αεροδρόμια, στο πρότυπο των 14 που παραχωρήθηκαν το 2015 στη Frarport για 40 χρόνια. Αντίστοιχη τύχη θα έχουν και άλλα φιλέτα που διαχειρίζεται το ΤΑΙΠΕΔ.

Ο Χατζηδάκης αναφέρθηκε στα «πάρα πολλά προβλήματα» της ΕΤΑΔ, που ουσιαστικά οδήγησαν σε αυτή την επιλογή. Κι αν αναρωτιέται κανείς πώς είναι δυνατόν τέτοια περιουσία να μην φέρνει παρά μόνο προβλήματα για το δημόσιο ταμείο, θα βρει την απάντηση στη συνέχεια της τοποθέτησης του υπουργού, ο οποίος συνέκρινε την ΕΤΑΔ με την Ολυμπιακή και τη ΔΕΗ. Κι έτσι λύνονται όλες οι απορίες, αφού ανάγεται και αυτό σε ένα από εκείνα τα προβλήματα που το σύστημα δημιουργεί από μόνο του, όταν θέλει να αιτιολογήσει ένα ξεπούλημα. Η Ολυμπιακή υπονομεύτηκε και απαξιώθηκε επί σειρά ετών και από αεροπορική εταιρεία στη 18η θέση παγκοσμίως σε σύνολο επιβατών έφτασε να ξεπουλιέται το 2009. Η ΔΕΗ, η μεγαλύτερη παραγωγική μονάδα της χώρας και με στρατηγικό χαρακτήρα, «ως δια μαγείας» έπαψε να συμφέρει το δημόσιο και τεμαχίστηκε (ΑΔΜΗΕ, ΔΕΔΔΗΕ) για να πουληθεί με το κομμάτι. Ο ΟΣΕ, με προίκα του ένα ακριβοπληρωμένο από τα κρατικά ταμεία εκτενές δίκτυο υποδομών, έφτασε να ασφυκτιά από τα χρέη, για να ξεπουληθεί κι αυτός στο ξένο κεφάλαιο. Σημειολογικά, ο «εθνικός μεσίτης» Κ. Χατζηδάκης έχει ενισχύσει το βιογραφικό του με τη συμμετοχή του σε όλα αυτά -αλλά και σε μερικά ακόμη- ορόσημα παραχώρησης δημόσιας περιουσίας... (Πώς μπορεί κανείς να ξεχάσει εκείνη την τούρτα

γενεθλίων του, όπου εμφανιζόταν ως Σούπερμαν ανάμεσα στα λογότυπα Ολυμπιακής, ΔΕΗ και ΟΣΕ...)

Το μοτίβο της απαξίωσης είναι παρόμοιο σε όλες τις περιπτώσεις και χρήσιμο για το σύστημα ποικιλοτρόπως. Η «κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος» βόλεψε το σύστημα ως έννοια, τόσο για να αιτιολογήσει -τάχα μου- την κατάρρευση των κρατικών υποδομών, όσο και για να ενισχύσει την επίθεση στα δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων πολιτικά, οικονομικά/μισθολογικά και ιδεολογικά. Αντίστοιχα έχουν χρησιμοποιηθεί και ο συνδικαλισμός και οι αγώνες των εργαζομένων, οι οποίοι επίσης ευθύνονται και για τις επτά πληγές του Φαρῶ... Υπεράνω όλων όμως, και χωρίς καμία δυνατότητα αμφισβήτησης, είναι οι ντιρεκτίβες και οι απειλές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των δανειστών, που μας αναγκάζουν να προχωρήσουμε σε άμεσες λύσεις για να ξεπληρώσουμε αυτά που μαζί φάγαμε...

Το σύστημα και οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν δεν μπορούν παρά να παραχωρήσουν τις υποδομές και τον πλούτο της χώρας στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Είναι στο πλαίσιο της ίδιας της φύσης τους. Χωρίς να μοιράζουν παχυλά ποσά στο ιδιωτικό κεφάλαιο και, πολύ περισσότερο, χωρίς να διατηρούν και να ενισχύουν και με αυτόν τον τρόπο τα δεσμά της εξάρτησης από τον ιμπεριαλισμό, το σύστημα της εκμετάλλευσης δεν μπορεί να λειτουργήσει, ούτε καν να συνεχίσει να υπάρχει.

Δεν είναι ζήτημα «ανικανότητας» η μη διαχείριση όλου αυτού του πλούτου από δημόσιους φορείς, ώστε να έχει κερδοφορία και οφέλη για τον λαό της χώρας. Είναι ζήτημα πολιτικής επιλογής και διαιώνισης της κυριαρχίας του συστήματος. Τα οφέλη για τον λαό της χώρας μπορούν να έρθουν μόνο μέσα από τους αγώνες του, την αντίσταση και την υπεράσπιση του πλούτου που του ανήκει.

Με μαζικούς αγώνες ενάντια στην αντεργατική πολιτική θα πετύχουν νίκες οι εργαζόμενοι στο δημόσιο

Το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας θέτει ενόψει της απεργίας στις 20 Νοέμβρη η ΑΔΕΔΥ. Αν και καθόλου δεν ξεκαθαρίζει η συνδικαλιστική ηγεσία τι θέτει και πώς ακριβώς, το σίγουρο είναι ότι δεν το κάνει απ' τη σκοπιά των συμφερόντων των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά αναζητώντας ένα ακόμα πεδίο συνδιαλλαγής για την ίδια και αναγνώριση του ρόλου της στην αποσυγκρότηση των εργαζομένων. Μόνο τυχαίος δεν είναι ο «συγχρονισμός» με την κυβερνητική προπαγάνδα, με ευρωπαϊκή καθοδήγηση, περί «σχεδίου δράσης για την ενίσχυση των συλλογικών διαπραγματεύσεων». Σε μια περίοδο που το σύστημα αντιλαμβάνεται πως οι εργαζόμενοι βράζουν κάτω απ' την πίεση της ακρίβειας με μισθούς πείνας και αναζητά τρόπους εκτόνωσης και καναλιζαρίσματος, παράλληλα με την καταστολή κάθε αγωνιστικής προσπάθειας.

Στην πραγματικότητα, αυτό που ισχύει επί χρόνια για την πλειοψηφία των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα είναι η εφαρμογή του ενιαίου μισθολογίου της κάθε κυβέρνησης, που, βέβαια, ούτε «ενιαίο» είναι, καθώς υπάρχει πληθώρα ειδικών μισθολογίων, ούτε «μισθολογίο», αφού οι μισθοί σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνονται σε ένα αξιοπρεπές επίπεδο ζωής. Συζήτηση περί συλλογικών διαπραγματεύσεων στο δημόσιο είχε ανοίξει και το 2015 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με τα σχετικά άρθρα του νομοσχεδίου τότε να μένουν μόνο στη «δημόσια διαβούλευση». Έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν παρά μια απόπειρα εξαπάτησης των εργαζομένων, με μια διαδικασία άνευ ουσίας, με την ΑΔΕΔΥ να διαπραγματεύεται δήθεν μια «Γενική ΣΣΕ» για τους μισθούς σε συνολικό επίπεδο, τις Ομοσπονδίες «Ειδικές ΣΣΕ» για τις

ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας επιμέρους χώρων, και τους εργαζόμενους απόντες, να περιμένουν το αποτέλεσμα της συνδιαλλαγής. Άλλωστε, ακόμα και σ' εκείνο το αφήγημα, η κυβέρνηση είτε είχε το πλεονέκτημα της «κλειδωμένης» εισοδηματικής πολιτικής με τη συναίνεση των εργατοπατέρων, είτε (αν πρόβαλλαν αντιρρήσεις) θα νομοθετούσε όπως ήθελε.

Στο σήμερα, η τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση στο δημόσιο ουσιαστικά δηλώνει ότι δεν έχει κανέναν σκοπό να οργανώσει τον πραγματικά αναγκαίο αγώνα για αυξήσεις στους μισθούς και «πετάει την μπάλα στην εξέδρα». Παράλληλα, αφήνει στην άκρη το κύριο στοιχείο ενοποίησης και συγκρότησης για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Στοιχείο που έχει χτυπηθεί πολλαπλά, από όλες τις κυβερνήσεις, στοχοποιώντας ειδικά τους πλέον μαζικούς κλάδους (εκπαιδευτικοί, υγειονομικοί, ΟΤΑ), με κάθε είδους ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας και πολυδιάσπαση. Η δε αναζήτηση απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες ρόλου επίσημου συνομιλητή της κυβέρνησης είναι ακόμα πιο αντιδραστική την ώρα που οι συνδικαλιστικές διώξεις πολλαπλασιάζονται και σε ένταση και σε έκταση.

Ακόμα όμως και σε πιο ειδικές περιπτώσεις, όπως είναι αυτές των πρώην ΔΕΚΟ ή των ΝΠΙΔ, που εποπτεύονται από υπουργεία αλλά οι εργαζόμενοι συνδικαλιστικά υπάγονται στη ΓΣΕΕ παρότι αμείβονται με όρους δημοσίου (ενιαίο μισθολογίο, κομμένα δώρα κτλ.), το ζήτημα της υπογραφής επιχειρησιακών συλλογικών συμβάσεων δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση. Έτσι κι αλλιώς, είναι υπονομευμένες απ' το γεγονός ότι δεν αγγίζουν το ζήτημα των μισθών, παρά μόνο ορισμένες επιμέρους παρο-

χές. Οι εργαζόμενοι με το δικό τους αναζητούν οτιδήποτε μπορεί να βελτιώσει το εισόδημά τους και έχουν κάθε λόγο να το διεκδικούν. Πρέπει να είναι καθαρό όμως ότι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν απ' τις λογικές συνδιαλλαγής που κυριαρχούν στους περισσότερους χώρους. Εξάλλου είναι γνωστά τα αποτελέσματα της επιδοματικής πολιτικής: διάσπαση των εργαζομένων, αποθέωση της ανάθεσης και έωλα οφέλη που παίρνονται πίσω με την πρώτη ευκαιρία. Μόνο στο βαθμό που η διεκδίκηση γίνει υπόθεση μαζικού αγώνα των ίδιων των εργαζομένων, μπορεί να θέσει στα σοβαρά ζήτημα βελτίωσης της θέσης τους, ενώ άμεσα βρίσκονται αντιμέτωποι με τις κεντρικές πολιτικές κατευθύνσεις. Αυτό φάνηκε και στις περιπτώσεις τεσσάρων σωματείων του ευρύτερου δημόσιου τομέα (ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ, ΕΛΓΑ,

ΟΠΕΚΕΠΕ και ΕΜΣΤ) που, ενώ είχαν προχωρήσει σε συλλογικές συμφωνίες με τις διοικήσεις των φορέων τους ήδη απ' τον Σεπτέμβρη του 2023, ενώ πληρούν όλες τις τυπικές νομικές προϋποθέσεις, ενώ εγκρίθηκαν όλα απ' τις οικονομικές υπηρεσίες των εποπτευόντων υπουργείων, το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών (που έχει τον τελευταίο λόγο) τις απέρριψε. Η κοινή στάση εργασίας και κινητοποίηση έξω απ' το υπουργείο Οικονομικών στις 22/10 οδήγησε μεν σε θετικές υποσχέσεις απ' τον υπουργό, αναδεικνύει όμως την ανάγκη οι αγώνες για καλύτερους όρους δουλειάς να έχουν συνέχεια και αποφασιστικότητα, γνωρίζοντας ότι πρόκειται για μάχη με διάρκεια, κόντρα στον αρνητικό ταξικό συσχετισμό και το σύνολο της αντεργατικής πολιτικής του συστήματος.

Και η «παραγωγικότητα» στη φαρέτρα της επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία σχετικά με την «παραγωγικότητα». Απ' τη μεριά του υπ. Εργασίας, το επίπεδο κι οι εκτιμήσεις περί της εξέλιξης της παραγωγικότητας δηλώνεται πως θα παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του κατώτατου μισθού, απ' το 2028 και μετά, με νομοσχέδιο που προετοιμάζεται. Απ' τη μεριά του ΣΕΒ, ο νέος πρόεδρος του (Σπ. Θεοδωρόπουλος, ιδιοκτήτης ομίλου τροφίμων και ταυτόχρονα μέλος του γενικού συμβουλίου της Τράπεζας της Ελλάδας) αφιέρωσε ένα ολόκληρο μέρος της ομιλίας του, κατά τη γενική συνέλευση του συνδέσμου, στην παραγωγικότητα, με κυρίαρχο το μήνυμα ότι: «η παραγωγικότητα είναι ο πλέον κρίσιμος παράγοντας για τη βελτίωση των εισοδημάτων των εργαζομένων». Ας δούμε λοιπόν για ποια παραγωγικότητα μιλάνε από κοινού κεφάλαιο και κυβέρνηση και γιατί βρίσκονται σε πλήρη ευθυγράμμιση σε ό,τι αφορά τη σχέση της με το εργατικό εισόδημα.

Η παραγωγικότητα της εργασίας, στην οποία γίνεται αναφορά, παίρνει δύο τιμές: η μία υπολογίζεται ως ο λόγος του ΑΕΠ προς το πλήθος των εργαζομένων, η άλλη ως ο λόγος του ΑΕΠ

προς τις συνολικές ώρες εργασίας. Με βάση την πιο πρόσφατη ετήσια έκδοση του «Εθνικού Συμβουλίου Παραγωγικότητας», ως προς το πλήθος των εργαζομένων, η παραγωγικότητα στην Ελλάδα βρέθηκε το 2022 στις -40 χιλ.€/εργαζόμενο, δηλαδή στο 55% του μέσου όρου των χωρών της ευρωζώνης, αυξημένη κατά 2,2% απ' το 2021. Ως προς τις ώρες εργασίας, το 2022 υπολογίζεται στα -20€/ώρα (στο 43% του μ.ο. της ευρωζώνης), αυξημένη κατά 0,3%. Στη διαφορά τους φαίνεται η αύξηση των ωρών δουλειάς ανά εργαζόμενο, ειδικά μετά την πανδημία, αλλά και στη -γνωστή και καταγεγραμμένη κι από άλλους δείκτες- κατεύθυνση των ατελείωτων ωραρίων, της δεύτερης δουλειάς κτλ. Κατεύθυνση που ενίσχυσε και η κυβέρνηση με τους αντεργατικούς νόμους περί «ατομικής διευθέτησης του χρόνου εργασίας» (ν. Χατζηδάκη) και δήμερου-13ωρου (ν. Γεωργιάδη).

Αν δούμε όμως τη γενική εξέλιξη της παραγωγικότητας στην Ελλάδα, αυτή μειώθηκε έντονα απ' το 2010 ως το 2014 και έκτοτε παραμένει πρακτικά σταθερά χαμηλή. Την ίδια ώρα, η απόστασή της απ' τις χώρες της ΕΕ μεγα-

λώνει μόνιμα -αντίστοιχα δεδομένα προκύπτουν κι απ' τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ. Πού οφείλεται αυτή η διευρυνόμενη διαφορά; Βασικά, στα χαρακτηριστικά και τις επιλογές της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Αντίθετα απ' ό,τι μοιάζει να σημαίνει η παραγωγικότητα της εργασίας, δεν ορίζεται απ' το πόσο «τρέχει» κάθε εργαζόμενος. Το καθοριστικό στοιχείο είναι το μέγεθος του κεφαλαίου που τοποθετείται στην παραγωγή, συμπεριλαμβανομένης της τεχνολογικής του εξέλιξης. Ο λόγος που η Ελλάδα βρίσκεται στον πάτο της ΕΕ και 4η απ' το τέλος στον ΟΟΣΑ είναι επειδή οι κεφαλαιοκράτες της χώρας ούτε θέλουν ούτε μπορούν να επενδύσουν παραγωγικά τα κεφάλαιά τους. Αυτό καθόλου δεν συνεπάγεται προβλήματα για την κερδοφορία, τουλάχιστον του μεγάλου κεφαλαίου. Τα κέρδη (προ φόρου) των 500 πιο κερδοφόρων εταιριών, που αντιπροσωπεύουν το 90% όλων των εταιρικών κερδών, υπερδιπλασιάστηκαν το 2022, δηλαδή αυξήθηκαν πάνω από 100%!

Την ώρα λοιπόν που η άρχουσα τάξη θησαυρίζει, απαιτεί απ' τους εργαζόμενους να περιμένουν την... αύξηση

της παραγωγικότητας μήπως και βελτιωθεί το εισόδημά τους. Δηλαδή, να περιμένουν απ' την ίδια την άρχουσα τάξη να δώσει ό,τι προαιρείται. Την ίδια ακριβώς κατεύθυνση θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση και μάλιστα στο διηνεκές. Αυτό ήταν και το σαφές κάλεσμα του προέδρου του ΣΕΒ προς «τους κοινωνικούς εταίρους και την πολιτεία σε ένα ανοικτό εποικοδομητικό και γόνιμο διάλογο, χωρίς προκαταλήψεις και ιδεοληψίες, με στόχο ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο επ' ωφελεία όλων».

Απέναντι στις νοουθεσίες και τους εκβιασμούς κεφαλαίου και κυβέρνησης, η εργατική τάξη και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να κινηθούν συλλογικά, με βάση το ταξικό τους συμφέρον. Να διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις, ανθρωπίνους όρους δουλειάς, εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ό,τι κι αν υποστηρίζουν οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου, το πώς ζει και δουλεύει ο εργαζόμενος λαός είναι πάντα ζήτημα της δικής του πάλης. Βασισμένοι στις δικές τους δυνάμεις και τα δικά τους εργαλεία, που κι αυτά πρέπει να τα χτίσουν, οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικήσουν συλλογικά ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Υγειονομικοί

Με εμπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις να ξεπεράσουμε την υποταγή και τη συνδιαλλαγή

Στις 18/10, σε εκπομπή του Ν. Χατζηνοκλάου για την υγεία, φιλοξενήθηκαν πέραν του υπουργού Υγείας, μια σειρά από θεσμικούς φορείς, όπως αρέσκονται να λέγονται. Εκπρόσωποι φαρμακοβιομηχάνων, φαρμακαποθηκών, ιδιωτικών φαρμακείων, γιατροί-διευθυντές και καθηγητές ιατρικής, αλλά και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΟΕΔΗΝ και της ΟΕΝΓΕ. Η εκπομπή ήταν μια καλοστημένη παράσταση που, με τη φροντίδα του διαχειριστή της συζήτησης, στόχευε να ξεπλύνει την κυβερνητική πολιτική και τον ίδιο τον υπουργό. Αποτέλεσε μια συγκροτημένη προσπάθεια από πλευράς κυβέρνησης ν' απαντήσει στην αντιπολιτευτική μιντιακή φασαρία που συγκροτείται γύρω απ' το «ΚΑΤΑΡΠΕΙ το ΕΣΥ» με στόχο την κυβερνητική φθορά. Μάλιστα, ο υπουργός κατά τη διάρκεια της κουβέντας ζητούσε απ' τον κάθε ομιλητή ξεχωριστά -εν είδη διαπιστευτηρίων- δηλώσεις αναγνώρισης ότι τουλάχιστον απαρχής της δικής του θητείας, τα πράγματα αν μη τι άλλο πηγαίνουν προς το καλύτερο. Τις ζητούσε και τις έπαιρνε, βγαίνοντας δικαιωμένος ότι η κυβερνητική πολιτική είναι πετυχημένη και όσοι παραπονιούνται υπηρετούν κομματικές αντικυβερνητικές σκοπιμότητες, ρίχνοντας ιδιαίτερη μομφή στις «αποτυχημένες» απεργιακές κινητοποιήσεις των υγειονομικών που οργανώνουν η ΠΟΕΔΗΝ και η ΟΕΝΓΕ.

Ο λόγος που αναφερόμαστε σε αυτή απ' τις δεκάδες τηλεοπτικές εμφανίσεις που γυροφέρνει ο υπουργός Γεωργιάδης είναι γιατί ήταν αποκαλυπτική για τη στάση και τον ρόλο των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Ακόμη και κάποιος εργαζόμενος που δεν έχει σχέση με τον χώρο της υγείας ή κάποιος υγειονομικός εργαζόμενος που έχει φτωχή σχέση με τον συνδικαλισμό και τις κινηματικές διαδικασίες του χώρου, εύκολα μπορεί να συμπεράνει τη συνδιαχειριστική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών και της έντονης έγνοιας για την ανανέωση του δικού τους ρόλου ως συνομιλητές με το σύστημα. Αυτή τη στάση που, απ' την πλευρά μας και σε αναφορά με τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και το δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, την προσδιορίζουμε ως πλήρως ξεπουλημένη. Απ' τις καθαρές δηλώσεις του Γιαννακού και της Παγώνη «εμάς αυτή είναι η δουλειά μας κύριε υπουργέ, να διαμαρτυρόμαστε, εσείς συνεχίστε», μέχρι τις δηλώσεις της προέδρου της ΟΕΝΓΕ, που πρόσκειται στο ΚΚΕ, Α. Ρέντζιου, η ξεκάθαρη εικόνα των συνδικαλιστών ήταν η ομολογία του ρόλου του «συμβουλάτορα» για ένα «καλύτερο» (όπως το εννοεί ο καθένας) σύστημα υγείας. Φυσικό είναι λοιπόν να υπάρχουν και κάποιες διαφωνίες για το πώς θα είναι αυτό το σύστημα, αναγνωρίζοντας όλοι βέβαια ότι η κυβέρνηση αν μη τι άλλο προσπαθεί για το καλύτερο. Ένα πλαίσιο συζήτησης που αποκάλυψε πλήρως και ξεμπρόστιασε και το ρεφορμιστικό των συνδικαλιστών του ΚΚΕ, που βρέθηκαν να τους κάνει μάθημα ο υπουργός για το πώς μπορεί να είναι εποικοδομητικός ο ρόλος τους.

Όλα αυτά έχουν την σημασία τους, γιατί αυτές οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, με αυτό το πολιτικό περιεχόμενο και με αυτή τη στοχοθεσία, έχουν το πάνω χέρι, οργανώνουν και καλούν τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Είναι αυτές που για λογαριασμό του συστήματος έχουν σπείρει εδώ και δεκαετίες την

απογοήτευση και έχουν κατασκευαστεί τα σωματεία, τη συνδικαλιστική δράση, τους απεργιακούς αγώνες. Είναι ο λόγος που προσεγγίσεις που συχνά ακούγονται στους εργασιακούς χώρους λόγω της διάχυτης απογοήτευσης ότι «δεν τραβάει ο κόσμος» είναι πλήρως ανεδαφικές, πρέπει να κατανοούνται ως τέτοιες και να αντιπαλεύονται στη ρίζα τους. Γιατί αυτός που δεν χωράει και δεν μπορεί να καθίσει σ' αυτό το τραπέζι με όλους του «θεσμικούς» παράγοντες είναι ο λαός κι οι εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι και τα εργασιακά τους δικαιώματα, το δικαίωμά τους στη ζωή, και το δικαίωμα του λαού να έχει την υγεία του.

Το αφήγημα της υπεράσπισης του ΕΣΥ και της καταγγελίας της κατάρρευσης του γύρω απ' το οποίο συσπειρώνονται οι συνδικαλιστικές ηγεσίες αφαιρεί κάθε δυνατότητα στον εργαζόμενο ν' απαντήσει σ' αυτό που υφίσταται. Δηλαδή, τη συνεχώς εξελισσόμενη επίθεση, που στόχο έχει την επιδείνωση των όρων δουλειάς και του τσακίσματος κάθε αντίληψης δικαιώματος όσον αφορά την περίθαλψη, για την αναβάθμιση των όρων κυριαρχίας του κεφαλαίου πάνω στην εργατική τάξη και τον λαό σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και οξυνόμενων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Επίθεση με ένταση και βάθος που δεν πρόκειται να σταματήσει για όσο οι λαϊκές δυνάμεις με τον αγώνα τους αδυνατούν έστω ν' ανασχέσουν πλευρές της.

Απ' το υπαρκτό πολιτικό ένστικτο λοιπόν των υγειονομικών εργαζομένων ότι οι αγώνες που γίνονται δεν έχουν κατεύθυνση έστω κάποιας συνδικαλιστικής αιχμής και πιθανής νίκης μέχρι την αναγκαία πολιτική συγκρότηση πάνω στους όρους αναμέτρησης που εξελίσσονται στην ταξική πάλη, είναι το πολιτικό πεδίο που στην παρούσα φάση αδυνατούν οι υγειονομικοί εργαζόμενοι να παλέψουν με αναβαθμισμένους όρους.

Ακριβώς αυτό είναι και το πεδίο που με συνειδητό τρόπο οφείλει κάθε προοδευτικός, αριστερός, κομμουνιστής να παλέψει για να συμβάλει στο ξεπέρασμα των σημερινών όρων και την ενίσχυση του μαζικού και οργανωμένου αγώνα. Είναι απαραίτητο σε κάθε χώρο δουλειάς η, με αποφασιστικότητα και επιμονή, δημιουργία και στήριξη κάθε εστίας αντίστασης, γιατί εκεί δίνεται η δυνατότητα στον εργαζόμενο να γίνεται υποκείμενο της πάλης του και η κατανόηση ότι τα προβλήματά του ούτε μπορεί να τα αναθέσει ούτε θα λυθούν μέσω κάποιας διαδικασίας συνδιαλλαγής. Ταυτόχρονα, η συμβολή στην πολιτικοποίηση των εργαζομένων για τη συγκρότηση της αντίληψης των όρων κεντρικής πολιτικής μάχης που πρέπει να δώσουν ακόμη και σε κλαδικό επίπεδο για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους και την αναγκαιότητα της οργανωμένης πάλης για αυτό τον σκοπό. Σ' αυτή την κατεύθυνση, ήδη απ' το πρώτο βήμα γίνεται κατανοητό πως για την ανάπτυξη των αγώνων απαιτείται το προσπέρασμα των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών και των ρεφορμιστικών πολιτικών γραμμών.

Οφείλουμε να έχουμε καθαρό ότι όπως η επίθεση του συστήματος θα συνεχίσει και θα ενταθεί, με τον ίδιο τρόπο και χειρότερα θα υπηρετούν τον ρόλο τους οι κυρίαρχες δυνάμεις. Η κατεύθυνση της ενίσχυσης της πάλης για

το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, για αυξήσεις στους μισθούς, για προσλήψεις και στελέχωση, και για υπεράσπιση του δικαιώματος όλου του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη είναι πολιτική γραμμή που μπορεί να δώσει οξυγόνο στις υπαρκτές αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων και να

δώσει προοπτική στην απάντηση των αναγκών τους. Μ' αυτήν την πολιτική αντίληψη να παλέψουμε την απεργία στις 20 του Νοέμβρη, έχοντας καθαρή τόσο τη σημασία της ως συγκεκριμένη μάχη που πρέπει να δοθεί, όσο και την ανάγκη συγκρότησης όρων για τη συνέχεια του αγώνα.

Συνεχίζουν τον αγώνα οι εργαζόμενοι στην Boeing

Για 7^η βδομάδα συνεχίζεται η απεργία 33.000 εργαζομένων στην Boeing, στη Δυτική Ακτή των ΗΠΑ. Επιμένοντας στα αιτήματα για αυξήσεις 40% στους μισθούς σε βάθος 4ετίας και επαναφορά των συνταξιοδοτικών προγραμμάτων που η εταιρία κατήργησε το 2014, αρνήθηκαν και την τρίτη πρόταση της εργοδοσίας. Η τελευταία πρόταση, που περιλάμβανε αυξήσεις ύψους 35% και ενίσχυση των συνταξιοδοτικών εισφορών, καταψηφίστηκε απ' το συνδικάτο τους (IAM) και το 64% των εργαζομένων. Η οργή κι η αγανάκτηση των απεργών έχουν συσσωρευτεί απ' τις άθλιες συνθήκες εργασίας όλα αυτά τα χρόνια και δηλώνουν ότι δεν προτίθενται να οπισθοχωρήσουν.

Μοιάζει «γενναιόδωρη» η τελευταία πρόταση της εργοδοσίας, παραβλέπει όμως το υψηλό κόστος ζωής με το οποίο αναμετρώνται οι εργαζόμενοι στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν, αλλά και το ότι το συνταξιοδοτικό καθεστώς που επιβλήθηκε τα 10 τελευταία χρόνια μετακυλά την ευθύνη της συνταξιοδότησης στον εργαζόμενο. Τα προγράμματα συνταξιοδότησης «καθορισμένων παροχών» που κατήργησε η εταιρία το 2014 πρόβλεπαν καθορισμένο μηνιαίο εισόδημα στους συνταξιούχους, με βάση τον μισθό και τα χρόνια εργασίας. Τα προγράμματα «καθορισμένων εισφορών», που επιβλήθηκαν, προβλέπουν την καταβολή εισφορών απ' τον εργαζόμενο σ' έναν λογαριασμό και «ανταπόδοσή» τους μετά τη συνταξιοδότηση, χωρίς καμιά δέσμευση ως προς το ύψος της σύνταξης που τελικά θα λάβει. Πρόκειται για τα γνωστά ως προγράμματα «401k», απ' το άρθρο του νόμου που τα εισήγαγε το 1978 με σκοπό να υποκαταστήσουν τα

«κανονικά» συνταξιοδοτικά συστήματα στις ΗΠΑ, ενώ στο ίδιο πρότυπο προωθούνται εδώ και χρόνια τα Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης στην ΕΕ.

Οι σταδιακές υποχωρήσεις της εργοδοσίας οφείλονται στις πιέσεις που ασκεί ο αγώνας των εργαζομένων, ο οποίος διατηρεί τα χαρακτηριστικά της μαζικότητας και της μαχητικότητας. Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να διεκδικήσουν και να κερδίσουν τα δίκαια αιτήματά τους. Κάθε ημέρα απεργίας κοστίζει στην εταιρία 100 εκ. δολάρια, δημιουργώντας προβλήματα και στους προμηθευτές αλλά και όρους για μια πιο κοστοβόρα, χρονοβόρα και με σημαντικές απώλειες επανέναρξη των εργασιών. Κι αν απ' τη μια, η εργοδοσία ανεβάζει τα νούμερα στις προτάσεις ώστε να εκτονώσει το κλίμα, απ' την άλλη προσπαθεί να πιέσει και να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους, ώστε να σκύψουν το κεφάλι. Στις αρχές του μήνα, η Boeing ανακοίνωσε μείωση προσωπικού 10% και υποχρεωτικές κυλιόμενες άδειες.

Η νίκη των εργαζομένων σε μια τέτοιου μεγέθους εταιρία στην καρδιά του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, θα ασκήσει σημαντική πίεση συνολικά και θ' αποτελέσει σοβαρή παρακαταθήκη για τους αγώνες που ξεσπούν όλο και πιο συχνά. Γι' αυτόν τον λόγο, το σύστημα της εκμετάλλευσης θα χρησιμοποιήσει όλους τους μηχανισμούς του για να κάμψει, να αποπροσανατολίσει, να διασπάσει και να τρομοκρατήσει τους απεργούς. Είναι κρίσιμο να μην κάνουν βήμα πίσω και μαζικά, οργανωμένα, αποφασιστικά, στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, να συνεχίσουν την πάλη τους μέχρι τη νίκη.

Κλαδική Απεργία Μισθωτών Τεχνικών στις 6/11

Μια μάχη με μεγάλη σημασία, αποφάσεις με πολλά ερωτηματικά...!

Νέα απόφαση για κλαδική απεργία στις 6/11 έχει πάρει το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών με κεντρικό αίτημα-διεκδίκηση την υπογραφή ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων. Η απεργία αφορά όλους τους μισθωτούς τεχνικούς του κλάδου στην Αθήνα και στα παραρτήματα του σωματείου στην Πάτρα, το Ηράκλειο, τα Χανιά, τη Λάρισα. Επίσης απόφαση για συμμετοχή στην απεργία έχει πάρει και το ΣΜΤ Μακεδονίας. Η κλαδική απεργία στις 6/11 είναι η τρίτη κατά σειρά μέσα στον περασμένο χρόνο (8/11, 30/1), ενώ όλες οι αποφάσεις είναι από κοινού με το Συνδικάτο Οικοδόμων.

Η εργοδοσία του κλάδου έχει απ' την πρώτη στιγμή δείξει τα δόντια της απορρίπτοντας την πρόταση ΣΣΕ του ΣΜΤ, ενώ στην τελευταία συνάντηση που πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Φλεβάρη παρέδωσε δική της αντιπρόταση στην οποία δεν περιλαμβάνει τους εργαζόμενους με δελτίο παροχής υπηρεσιών («μπλοκάκι»), ενώ προβλέπει μισθούς πείνας στα όρια του βασικού, κατώτερους απ' αυτούς που κυκλοφορούν στην αγορά σήμερα, χωρίς επιδόματα κ.ά.

Είναι εμφανές ότι ακόμη και σε μια περίοδο σαν και τη σημερινή όπου η εργοδοσία του κλάδου και το κατασκευαστικό κεφάλαιο έχουν αυξήσει τον κύκλο εργασιών και τα αιματοβαμμένα κέρδη τους, δεν πρόκειται να παραχωρήσουν ούτε σπιθαμή δικαιωμάτων. Η διεύρυνση δικαιωμάτων, η κατοχύρωση αυξήσεων στους μισθούς, η επανακατάκτηση ΣΣΕ είναι μια διαδικασία παρατεταμένης πάλης και διεκδίκησης που απαιτεί τη μαχητική εμπλοκή, μέσα απ' τα σωματεία σε επιχειρησιακό και κλαδικό επίπεδο, της πλατιάς βάσης του κλάδου. Απαιτεί τη δημιουργία όρων ασφυκτικής πίεσης προς την εργοδοσία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Η κλαδική απεργία αποτελεί ένα απ' τα σημαντικότερα εργαλεία των εργαζόμενων του κλάδου. Με ενιαίο και αποφασιστικό τρόπο εκφράζονται τα αιτήματα κι οι διεκδικήσεις του κλάδου, ενώ, ταυτόχρονα, μπλοκάρουν την παραγωγική διαδικασία αυξάνεται η πίεση ακόμη και με υλικούς όρους προς το κεφάλαιο και την εργοδοσία. Ως τέτοια και με τους παρόντες συσχετισμούς που η εργοδοσία νιώθει απόλυτα απελευθερωμένη να απειλεί και να τρομοκρατεί, οι απαιτήσεις για την επιτυχία της είναι ακόμη μεγαλύτερες. Ως επί το πλείστον, οι εργαζόμενοι του κλάδου βρίσκονται μόνοι απέναντι στην εργοδοσία. Όλα τα παραπάνω σημαίνουν ότι η προετοιμασία μιας κλαδικής απεργίας έχει μεγάλη σημασία, απαιτεί την αναβάθμιση των στοιχείων ενότητας του κλάδου και η έκβασή της δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένη ή άνευ σημασίας.

Σε αντίθεση με τις παραπάνω απαιτήσεις, η διοίκηση του σωματείου συνεχίζει στην ίδια προβληματική λογική που επαναλαμβάνεται τα τελευταία τουλάχιστον 3 χρόνια που έχει αναβιώσει η μάχη για ΣΣΕ. Κινητοποιήσεις με το «σταγονόμετρο», όλες οι αποφάσεις μέσω ΔΣ και η γενική συνέλευση του σωματείου σε ρόλο κομπάρσου απλά για να επικυρώνει. Γενικές συνελεύσεις άνευρες, χωρίς επίδικο, που κυριαρ-

χούν οι αντιπαραθέσεις κεντρικής πολιτικής και σχεδίων. Στις πρόσφατες γενικές συνελεύσεις εν όψει της κλαδικής απεργίας, αναδείχθηκαν ξανά οι ίδιες αδυναμίες, οι ίδιες αναντιστοιχίες. Κάτω από αυτές τις συνθήκες και όσο τα αιτήματα του κλάδου κι ο αγώνας για συλλογική σύμβαση μένει σε επίπεδο προπαγάνδας και δεν αποκτά πραγματι-

κά διεκδικητικά χαρακτηριστικά και σύνδεση με τους εργασιακούς χώρους, τα όποια καλέσματα θα συνεχίζουν να παραμένουν με μικρή μαζικότητα και κυρίως θα συνεχίζουν να προκαλούν απογοήτευση και αίσθηση αδυναμίας στην πλατιά βάση του κλάδου.

Η Ταξική Πορεία, μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, παρά την κριτική που ασκεί προς

τις κυρίαρχες δυνάμεις του ΔΣ για τους όρους που δεν οικοδομούν μπροστά στις απαιτήσεις πραγματικού αγώνα για ΣΣΕ, εκτιμώντας την ανάγκη διεύρυνσης του μετώπου και έντασης της πίεσης προς την εργοδοσία του κλάδου, καλεί τους μισθωτούς τεχνικούς σε μαζική συμμετοχή στην απεργία και τις απεργιακές συγκεντρώσεις.

Εκλογές στο Σωματείο Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής (ΣΕΤΗΠ)

Σωματεία όπλα των εργαζομένων

Όχι όργανα υποταγής στον νόμο Χατζηδάκη

Η καθημερινότητα των εργαζομένων στη χώρα ορίζεται απ' την επίθεση του συστήματος σε όλα τα δικαιώματα. Απ' την κατάργηση του δώρου, στο πετσόκομμα του επιδόματος ανεργίας, τις μαζικές απολύσεις, την τρομοκρατία και την ποινικοποίηση των αγώνων και του συνδικαλισμού, την ακρίβεια και τη λιτότητα. Ο κλάδος των τηλεπικοινωνιών και της πληροφορικής δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά οι εργαζόμενοι σ' αυτόν έχουν δείξει με πολλά παραδείγματα αγωνιστικές διαθέσεις ενάντια σ' αυτήν την επίθεση. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση γίνονται οι εκλογές του ΣΕΤΗΠ, του οποίου η διοίκηση αποφάσισε να διαρκέσουν απ' τις 2 ως τις 21 Νοέμβρη.

Η αντεργατική πολιτική κι η εργοδοτική ασυδοσία έχουν φέρει μια σειρά προβλήματα στον κλάδο. Ατελείωτες απλήρωτες υπερωρίες και εντατικοί ρυθμοί δουλειάς, διαλείμματα που θεωρούνται προνόμιο, αν δεν επεκτείνουν το ωράριο εργασίας στις 8μιση ώρες. Ατέλειωτες αξιολογήσεις με στόχους στην πραγματικότητα άπιαστους, ώστε να μπορούν ν' απολύουν όποτε και όποιον θελήσουν. Εργαζόμαστε με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με τον φόβο της μη ανανέωσης μόνιμα στον ορίζοντα. Μισθοί χαμηλοί, αλλά «ανταγωνιστικοί» για να βγαίνουν τα κέρδη των εργοδοτών. Όλα αυτά σε ένα πλαίσιο κυλιόμενων ωραρίων και βαρδιών, με την ανάγκη δεύτερης δουλειάς να οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερη εξόντωση.

Ειδικά οι μετανάστες εργαζόμενοι των τηλεφωνικών κέντρων, μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, είχαν να αντιμετωπίσουν και το καθεστώς της βίζας ειδικού σκοπού, που σε περίπτωση τερματισμού της σύμβασης εργασίας ενός εργαζομένου, αίρεται κι η δυνατότητα παραμονής του στη χώρα, με συνέπεια την απέλασή του. Οι συνάδελφοι όμως δεν το έβαλαν κάτω. Έδωσαν έναν πολύμηνο και δύσκολο αγώνα κόντρα σε εργοδοσία και κυβέρνηση. Πάλεψαν για αυξήσεις

στους μισθούς, μόνιμη και σταθερή δουλειά, συλλογικές συμβάσεις και κατάργηση της βίζας ειδικού σκοπού. Μάλιστα, προχώρησαν και σε δημιουργία 2 επιχειρησιακών σωματείων (σε Teleperformance και Webhelp), αναβαθμίζοντας έτσι τη δυνατότητα οργάνωσης και αντίστασης.

Η εργοδοσία όμως δεν έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια. Αξιοποιώντας πλήρως τον νόμο Χατζηδάκη, προχώρησε σε αντεπίθεση, σέρνοντας το ΣΕΤΗΠ στα δικαστήρια. Συγκεκριμένα, το κατήγγειλε ότι δεν δικαιούται να κηρύξει απεργία ή να διαπραγματευτεί συλλογική σύμβαση επειδή δεν έχει γραφτεί στο ΓΕΜΗΣΟΕ. Με βάση τη σχετική διάταξη του αντεργατικού εκτρώματος Χατζηδάκη, τα σωματεία υποχρεούνται να εγγραφούν στο ΓΕΜΗΣΟΕ και να καταχωρήσουν σ' αυτό τα ονόματα των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου και τους οικονομικούς πόρους του σωματείου απ' το κράτος. Προϋποθέτει επίσης τη διατήρηση ψηφιακών βιβλίων με τα στοιχεία του συνόλου των μελών ενός σωματείου, τα πρακτικά των Γενικών Συνελεύσεων και της διαχείρισης του ταμείου. Στην περίπτωση μη εγγραφής ενός σωματείου στο ΓΕΜΗΣΟΕ, ο νόμος προβλέπει ότι το συγκεκριμένο σωματείο δεν έχει τη δυνατότητα να κηρύξει απεργία, να διαπραγματευτεί Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, να ασκεί νόμιμα συνδικαλιστική δράση και τα στελέχη του δεν προστατεύονται από απολύσεις ή μετάθεση.

Μ' αυτά λοιπόν τα δεδομένα, η διοίκηση του ΣΕΤΗΠ (με αυτοδυναμία του ΠΑΜΕ-Ταξική Ενότητα) αποφάσισε οι εκλογές του σωματείου να γίνουν ΚΑΙ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΚΑΛΠΕΣ, όπως απαιτεί ο νόμος Χατζηδάκη, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα στο κράτος και τους μηχανισμούς του ν' απλώσουν βαθιά τα χέρια τους μέσα στο σωματείο και τις διαδικασίες του. Όλο το προηγούμενο διάστημα, η διοίκηση κι αυτού του σωματείου βαυκαλίζε πως ο νόμος «θα μείνει στα χαρτιά». Όπως σε μια σειρά σωματεία που ελέγχει απόλυτα έτσι και σ' αυτή την περίπτωση, το ΠΑΜΕ τον

φέρνει μέσα στις διαδικασίες του σωματείου, μοιράζοντας μάλιστα (αυτ)απάτες πως θα τον «παρακάμψει» με διάφορα «τρικ» που σκαρφίζεται, προκειμένου ν' αποφύγει τη σύγκρουση με την κεντρική πολιτική κατεύθυνση του συστήματος.

Η θέση κάθε εργαζομένου που θέλει να παλέψει για τα δικαιώματά του πρέπει να είναι καθαρή. Αποχή απ' τις εκλογές του κρατικού συνδικαλισμού και των ηλεκτρονικών ψηφοφοριών. Είναι επιτακτική ανάγκη να υπερασπιστούμε τα συλλογικά μας όργανα, το δικαίωμα στην απεργία και στην ελεύθερη συνδικαλιστική δράση! Δε θα αποδεχτούμε καμία κρατική ή εργοδοτική παρέμβαση στα σωματεία μας και θα περιφρουρήσουμε τους αγώνες μας!

Σε αυτή την κατεύθυνση, η **ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ** καλεί σε **ΑΠΟΧΗ** από τις εκλογές του ΣΕΤΗΠ. Δεν θα δώσουμε καμία νομιμοποίηση στην προσπάθεια της κυβέρνησης, με την ανοχή των κυρίαρχων δυνάμεων στο σωματείο, να βάλει χέρι στα όργανα συλλογικής οργάνωσης και πάλης των εργαζομένων. Παλεύουμε για σωματεία ζωντανά, όπλα στα χέρια των εργαζομένων, ανεξάρτητα από τους κρατικούς και κυβερνητικούς μηχανισμούς. Τα συνδικαλιστικά μας όργανα να τα υπερασπιζόμαστε με αγώνα ενάντια στην αντεργατική πολιτική, όχι με υποταγή.

- ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ
- ΚΑΝΕΝΑ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΣΤΟ ΓΕΜΗΣΟΕ
- ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΕΣ
- ΣΣΕ ΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 5ΘΗΜΕΡΟ-8ΩΡΟ
- ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Απεργία 20 Νοέμβρη

Να δώσουμε αγωνιστική διέξοδο στους εργαζόμενους και τον λαό

Συνεχίζεται το μπαράζ επίθεσης στην τσέπη, τα δικαιώματα και τη ζωή των εργαζομένων. 1 εργαζόμενος νεκρός κάθε 2 μέρες λένε τα επίσημα στοιχεία, με τα ανεπίσημα να μιλάνε για έναν κάθε μέρα. Οι μισθοί είναι καθηλωμένοι στα τάρταρα ενώ η ακρίβεια σπάει κόκκαλα και κάθε αντίσταση που τολμάει να ζητάει τα αυτονόητα, δικαιώματα, αυξήσεις, συνδικαλιστική δράση, βρίσκεται αντιμέτωπη με το αντιδραστικό οπλοστάσιο των νόμων που έχει ψηφίσει το αστικό κράτος και την καταστολή. Όχι, δεν ζούμε σε δυστοπία βγαλμένη από ταινία επιστημονικής φαντασίας. Ζούμε στον καπιταλισμό, σε μια χώρα που το ντόπιο κεφάλαιο ξεζουμίζει τους εργάτες και τον λαό, τους φιμώνει και τους καταστρέφει για να κερδοφορεί και να κερδοφορούν τα ξένα αφεντικά του. Σ' αυτήν τη ζοφερή πραγματικότητα είναι αναγκαίοι οι αγώνες, οι αντιστάσεις κι οι διεκδικήσεις που θα βάλουν φραγμό στη βάρβαρη επέλαση του κεφαλαίου και των εργοδοτών. Είναι αναγκαία η όσο πιο πλατιά συμπίεση τμημάτων του εργαζόμενου λαού που θα βάλουν μπροστά τα δικά τους συμφέροντα και θα καταφέρουν να γείρουν την πλάστιγγα του ταξικού συσχετισμού προς το μέρος τους. Αυτή η συμπίεση είναι η μόνη που μπορεί να θέσει και συνολικότερα ζητήματα, όπως το ζήτημα του πολέμου, στη σωστή βάση. Στη βάση της αλληλεγγύης των λαών και των εργαζομένων και του μετώπου που χρειάζονται να δημιουργήσουν απέναντι στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Να ξεπεράσουμε τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες ΓΣΕΕ ΑΔΕΔΥ

Να βάλουμε στην άκρη την γραμμή υποταγής του ΠΑΜΕ

Αυτές οι δυνάμεις δεν θέλουν να εκφράσουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ διαγκωνίζονται για το ποιος θα έχει την πιο φιλοκυβερνητική στάση και θα κοροϊδέψει τους εργαζόμενους. Αυτές οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι υπεύθυνες για τον σημερινό αρνητικό ταξικό συσχετισμό. Αυτές οι δυνάμεις είναι που έχουν διώξει τη μεγάλη μάζα των εργαζομένων απ' τα σωματεία και τους έχουν δημιουργήσει απέχθεια για τις οργανωμένες συλλογικές διαδικασίες. Να μην τους κάνουμε τη

χάρη. Να παλέψουμε για σωματεία όπλα των εργαζομένων, που με την οργάνωση και την απεργία θα μπορούν να είναι επικίνδυνα για την εργοδοσία και το κεφάλαιο και χρήσιμα για τους εργαζόμενους. Να προσπεράσουμε τις ψευτο-αγωνιστικές κορόνες των δυνάμεων του ΠΑΜΕ, που βάζουν τους εργαζόμενους στην άκρη, υποτάσσονται στον νόμο Χατζηδάκη, τον βάζουν μέσα στις διαδικασίες των σωματείων που ελέγχουν και αντιστρέφουν την πραγματικότητα για να κρύψουν την υποταγή και τον συμβιβασμό τους.

20 Νοέμβρη Απεργούμε μαζικά και αγωνιστικά

Η απεργία στις 20 Νοέμβρη δεν είναι άλλη μία απεργία. Έτσι κι αλλιώς, έχουν φροντίσει γι' αυτό οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, που έχουν πάνω από έναν χρόνο να προκηρύζουν κοινή, γενική απεργία. Έχει φροντίσει και το ίδιο το αστικό κράτος που έχει ποινικοποιήσει κάθε απεργιακό αγώνα και κάθε αγωνιστική κινητοποίηση. Η απεργία στις 20 Νοέμβρη λοιπόν δεν γίνεται ούτε υπό την αιγίδα του συστήματος ούτε εξαιτίας κάποιας διάθεσης των συνδικαλιστικών ηγεσιών να βγουν οι εργαζόμενοι στο προσκήνιο. Γίνεται κάτω απ' την πίεση των εργαζομένων που ασφυκτιούν κάθε μέρα και δεν βγαίνουν, γίνεται υπό την πίεση ενός

προοδευτικού αγωνιστικού δυναμικού, το οποίο, και με αφορμή τις διώξεις των εκπαιδευτικών, ζητάει αγωνιστική διέξοδο απ' την πολιτική της φτώχειας και της ανέχειας.

Αυτές τις αγωνιστικές διαθέσεις, αυτή την οργή και την αγανάκτηση θέλουν σύστημα και συνδικαλιστικές ηγεσίες να εκτονώσουν και να καπελώσουν. ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ, να τους χαλάσουμε τη σούπα. Να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας και να κάνουμε την 20η Νοέμβρη ορόσημο αγώνα και διεκδίκησης. Κάθε εργαζόμενος έχει μονάχα να κερδίσει απ' τη μάχη που θα δώσει εκείνη τη μέρα. Κάθε λαϊκός άνθρωπος και νεολαίος έχει μόνο συμφέρον στην απεργία και τη διεκδίκηση. Γι' αυτό το κράτος κι η κυβέρνηση χτυπάει κάθε απεργιακή κινητοποίηση και την βγάζει παράνομη (όπως την πρόσφατη απεργία των εκπαιδευτικών της ΔΟΕ). Γιατί φοβάται το κουβάρι των κινητοποιήσεων και των αντιδράσεων που μπορεί να ξετυλιχτεί απ' αυτές τις απεργιακές σπίνες. Να κάνουμε λοιπόν τους φόβους τους πραγματικότητα. Ως την απεργία να κινηθούμε αποφασιστικά, μαζικά και ενωτικά. Να συσπειρώσουμε εργαζόμενους και εργάτες στην κατεύθυνση του πλατέματος της απεργίας και της μαζικοποίησής της. Να παρέμβουμε σε εργασιακούς χώρους, σε εργοστάσια και γειτονιές, σε σχολεία και σε πανεπιστήμια. Να δώσουμε με τους καλύτερους δυνατούς όρους την απεργιακή μάχη, γιατί αυτοί οι όροι είναι που θα μπορέσουν και την επόμενη μέρα να λειτουργήσουν στην κατεύθυνση των αυξήσεων στους μισθούς, του κερδίσματος δικαιωμάτων, της κατάκτησης συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Όσο πιο μαζικά και αγωνιστικά δοθεί το μήνυμα στις 20 του Νοέμβρη, τόσο πιο καλά παλεύονται οι αυξήσεις στους μισθούς. Τόσο πιο εφικτή γίνεται η υπογραφή συλλογικών συμβάσεων. Τόσο πιο κοντά θα ερχόμαστε στην κατάκτηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων και επιδόματος ανεργίας για όλους τους άνεργους χωρίς προϋποθέσεις. Τόσο πιο κοντά θα ερχόμαστε στο να καταργηθεί ο αντεργατικός νόμος Χατζηδάκη, να έχουμε ελεύθερο συνδικαλισμό και να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις. Τόσο πιο πιθανό θα γίνεται να έχουμε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους, ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες δουλειάς. Το εύρος της επίθεσης που δεχόμαστε είναι τέτοιο που δημιουργεί πολλαπλά μέτωπα. Μόνο να κερδίσουμε, σε όλα τα επίπεδα, έχουμε οι εργαζόμενοι κι ο λαός, απ' τον αγώνα για την επιτυχία της γενικής απεργίας.

Σε σχέση με τις εξελίξεις στο Σωματείο Εμποροϋπαλλήλων του Ν. Ιωαννίνων

Τελικά σε ποιον πρέπει να δίνουν αναφορά τα σωματεία;

Πριν περίπου έναν χρόνο, στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση του Σωματείου Εμποροϋπαλλήλων και λοιπών Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ν. Ιωαννίνων, το ΠΑΜΕ ανακοίνωσε, χωρίς καμία διεργασία πιο πριν, πως το σωματείο πρέπει να σπάσει και να δημιουργηθούν 2 νέα σωματεία. Το σωματείο Εμποροϋπαλλήλων απ' τη μία και των Ιδιωτικών Υπαλλήλων απ' την άλλη. Μέσα σε λίγα λεπτά, χωρίς συζήτηση αφενός για την ανάγκη ενός νέου σωματείου και αφετέρου για το περιεχόμενο του νέου καταστατικού, το νέο σωματείο Ι/Υ είχε φτιαχτεί και μάλιστα θα προχωρούσε άμεσα σε εκλογές με θολό βέβαια το ποιοι θα μπορούσαν να ψηφίσουν σ' αυτό το σωματείο και αλλά τέτοια... διαδικαστικά!

Έναν χρόνο μετά, ανακοινώνεται εκλογοαπολογιστική συνέλευση του σωματείου Εμποροϋπαλλήλων. Σε μια

άμαξη διαδικασία, αποφασίστηκε η διεξαγωγή εκλογών με καινούριο καταστατικό, το οποίο, όπως απαντήθηκε στην Ταξική Πορεία μέσα στη συνέλευση, είχε φτιαχτεί πέρυσι λίγες μέρες πριν την ίδρυση του σωματείου Ι/Υ, απλά δεν ανακοινώθηκε ποτέ και σε κανέναν και ως εκ τούτου δεν έγινε καμία ανοιχτή συζήτηση για αυτό.

Τα ζητήματα που προκύπτουν σε σχέση μ' αυτές τις εξελίξεις είναι δύο, πολύ σημαντικά, αλληλένδετα και αφορούν το σύνολο των εργαζομένων της πόλης.

1. Στα δύο καταστατικά των νέων σωματείων, γίνεται αναφορά σε ηλεκτρονικές ψηφοφορίες στα ΔΣ, στις συνελεύσεις και στις εκλογές του σωματείου. Δηλαδή ξεκάθαρη αποδοχή - εφαρμογή πτυχών του νόμου Χατζηδάκη. Η συγκεκριμένη πτυχή του στοχεύει στην -ακόμα πιο- ωμή και καθοριστική την παρέμβαση του κράτους

και της εργοδοσίας στη λειτουργία των σωματείων. Στον σφιχτό έλεγχο των διαδικασιών βάσης, στον εκφυλισμό των συζητήσεων των εργαζομένων.

2. Οι αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις αυτές (συνελεύσεις που καλούνται τελευταία στιγμή, κοπτοραπτική σωματείων, «φορεμένα» καταστατικά, εκλογικές διαδικασίες στις οποίες, πολλές φορές, οι συμμετέχοντες δεν ξέρουν καν τι ψηφίζουν) κινούνται σε αντίθετη κατεύθυνση απ' την οικοδόμηση ζωντανών σωματείων, που θα ευνοούν τη μαζική συσπείρωση των εργαζομένων, που θα συζητούν τα προβλήματα στους χώρους δουλειάς και θα οργανώνουν την πάλη και τις αντιστάσεις τους.

Με βάση τα παραπάνω ζητήματα, είναι φανερό πως η ηγεσία του σωματείου πιστεύει ότι τα ίδια τα σωματεία πρέπει να δίνουν αναφορά στο κράτος και όχι στους εργαζόμενους! Πως η νο-

μιμοποίηση έρχεται μέσα απ' τις σφραγίδες των δικαστηρίων και όχι μέσα απ' τη μαζική αποδοχή του απ' τον κόσμο της δουλειάς σαν όπλο στα χέρια του.

Η Ταξική Πορεία, κόντρα σ' αυτές τις λογικές, παλεύει μέσα απ' τα σωματεία για τη μαζικοποίηση των διαδικασιών, για δημοκρατικές διαδικασίες ώστε να χτυπηθεί η λογική της ανάθεσης στους «ειδικούς», για να κυριαρχήσει μια γραμμή μαζικής πάλης. Αυτή η προσπάθεια συνδέεται με το να μην νομιμοποιηθεί ο νόμος Χατζηδάκη μέσα στα σωματεία την περίοδο που ακόμα κρίνεται η εφαρμογή του.

Για τον λόγο αυτό, **απείχε απ' τις εκλογές**, καταγγέλλοντας τη σιωπηρή εφαρμογή του νόμου και καλώντας τους εργαζόμενους να μη νομιμοποιήσουν αυτή τη διαδικασία χρήσης του σωματείου σαν όργανο υποταγής στον ν. Χατζηδάκη.

Το νέο παραγωγικό μοντέλο δεν είναι καθόλου νέο

Από τις τσέπες του λαού προς το κεφάλαιο μέσα κι έξω από τη χώρα

Το νέο παραγωγικό μοντέλο της χώρας παρουσιάστηκε από τους Θεοδωρικό και Μητσότακη σε εκδήλωση στις 21/10, με τίτλο «*Παραγωγικός μετασχηματισμός, ενίσχυση των επενδύσεων και της βιομηχανίας, για ανάπτυξη και νέες θέσεις εργασίας σε όλη την Ελλάδα*».

Ο τίτλος διαβάζεται διαφορετικά από το κεφάλαιο και διαφορετικά από τους εργαζόμενους και τον λαό. Το κεφάλαιο βλέπει ένα σχέδιο που κινείται στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του και δημιουργεί ευκαιρίες για κέρδος και προϋποθέσεις για προσέλκυση ξένων επενδύσεων. Έχοντας συνείδηση των δυσκολιών της μακρόχρονης κρίσης, τουλάχιστον ως εκεί που του επιτρέπει ο τυχοδιωκτισμός που πηγάζει από τον εξαρτημένο του χαρακτήρα.

Ο λαός βλέπει κι άλλες υποσχέσεις για ανάπτυξη, που φτάνουν μέχρι το σημείο της ανοιχτής κοροϊδίας όταν περιλαμβάνουν

στόχους για νέες θέσεις εργασίας και μάλιστα καλοπληρωμένες. Ενώ δεν μπορεί παρά να αναρωτηθεί πώς είναι δυνατόν να σχεδιάζεται ανάπτυξη της βιομηχανίας όταν κλείνουν εργοστάσια ή γίνονται περικοπές στο όνομα μιας εξυγίανσης που ποτέ δεν έρχεται και το μόνο που αφήνουν πίσω τους είναι ανεργία και φτώχεια.

Η πρώτη παρατήρηση που οφείλει να γίνει είναι ότι οι βασικές κατευθύνσεις της ελληνικής οικονομίας, και άρα και του ανταγωνιστικού σχεδιασμού που κάνει η κάθε κυβέρνηση, είναι προδιαγεγραμμένες από τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι, στη φάση της κρίσης και της δξύνωσης των ανταγωνισμών στην οποία αυτοί βρίσκονται, όχι μόνο δεν θέλουν να δημιουργούν προϋποθέσεις έστω και για τον παραμικρό ανταγωνισμό από τις εξαρτημένες χώρες, αλλά αντίθετα στοχεύουν στην πλήρη ευθυγράμμιση των οικονομιών αυτών των χωρών με τις επιδιώξεις και τα

συμφερόντά τους, τόσο τα οικονομικά, όσο (και κυρίως) τα γεωπολιτικά.

Από την άποψη αυτή, θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί κατά πόσον θα μπορούσε η ντόπια αστική τάξη και η κυβέρνηση της να σχεδιάσει, και πολύ περισσότερο να υλοποιήσει, ένα νέο παραγωγικό μοντέλο, όπως περήφανα διατράνωσε η κυβέρνηση της ΝΔ. Στην πραγματικότητα, τα περιθώρια σχεδιασμού και επιλογών περιορίζονται -όλο και περισσότερο- από τις ιμπεριαλιστικές επιλογές και επιταγές και το νέο παραγωγικό μοντέλο κινείται αυστηρά μέσα σε αυτά τα πλαίσια.

Η έμφραση δίνεται στην ανάπτυξη της βιομηχανίας, η οποία πλήττειται από το αυξημένο ενεργειακό κόστος, την έλλειψη εργατικών χεριών, τη γραφειοκρατία, και τις ανεπαρκείς υποδομές. Παρόλα αυτά, ο Μητσότακης ανέφερε μια σειρά από «ιστορίες επιτυχίας», δηλαδή περιπτώσεις στις οποίες η ελληνική βιομηχανία έχει πετύχει

αξιοσημείωτες επιδόσεις, όπως στον κλάδο του φαρμάκου, στα επεξεργασμένα τρόφιμα, στο μάρμαρο και ...στην αλουμίνια, παρά το κλείσιμο της πρωτοπόρας στον τομέα ΛΑΡΚΟ!

Ο Θεοδωρικός ανακοίνωσε έναν οδικό χάρτη προς την υλοποίηση του παραγωγικού μοντέλου, με βάση τον οποίο θα «πέσουν» στην αγορά πάνω από 3 δισ. τα επόμενα τρία χρόνια. Ο οδικός χάρτης προβλέπει χρηματοδοτήσεις προς τον τουρισμό, τη μεταποίηση, την αγροδιατροφή και τη γενική επιχειρηματικότητα και τις υποδομές. Αλλά και σημαντικές χρηματοδοτήσεις στις λεγόμενες εμβληματικές, στρατηγικές και μεγάλες επενδύσεις (αυτές που είναι πάνω από 10 εκατ. ευρώ), με μια ιδιαίτερη έμφραση στις επενδύσεις άνω των 1 εκατ. ευρώ στις παραμεθόριες περιοχές και τη Θεσσαλία.

Σε ό,τι αφορά τις υποδομές, σχεδιάζονται δυο νέα εφοδιαστικά κέντρα (logis-

tics centers), στο Θριάσιο και τη Θεσσαλονίκη, όπως και έργα υποδομής του υπουργείου Μεταφορών (ολοκλήρωση του Ε65, ανάπτυξη αιθροδρομικών δικτύων στη Βόρεια Ελλάδα). Μαζί με αυτά χρηματοδοτούνται 20 βιομηχανικά πάρκα με τις αντίστοιχες υποδομές (ενέργεια, οδικό δίκτυο).

Και βέβαια, δεν θα μπορούσε να λείπει η ψηφιακή και η πράσινη μετάβαση, η παραγωγικότητα, η τεχνολογία και η καινοτομία, σε συμφωνία και με την έκθεση Ντράγκι.

Συνολικά, ο στόχος που τίθεται είναι η αύξηση της συμμετοχής της βιομηχανίας-μεταποίησης στο ΑΕΠ, ώστε να επιτευχθεί η σύγκλιση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Ολόκληρο το σχέδιο παρουσιάστηκε ως προϋπόθεση για να επιτευχθεί ο στόχος του έτους η ΝΔ για τη δεύτερη τετραετία, δηλαδή τη σύγκλιση των εισοδημάτων των Ελλήνων εργαζόμενων με τον ευρωπαϊκό

μέσο όρο και τη μείωση στο εσωτερικό των περιφερειακών, ενδοπεριφερειακών και κοινωνικών ανισοτήτων.

Τα νούμερα που παρουσιάζονται σε τέτοιες περιπτώσεις, για να στηρίξουν συμπεράσματα και μελλοντικά σχέδια, πέρα από το ότι δεν είναι εύκολο να ελεγχθούν, συχνά (αν όχι πάντα) κρύβουν παγίδες. Για παράδειγμα, η ελληνική βιομηχανία, που σημειώνει επιτυχίες και δίνει το δικαίωμα στην κυβέρνηση να σχεδιάζει την περαιτέρω ανάπτυξη της, προφανώς δεν είναι ίδια με τη γαλλική ή τη γερμανική, γιατί δεν έχουν σημασία μόνο τα οικονομικά στοιχεία και ο τζίρος, αλλά και η κατανομή τους στους βιομηχανικούς κλάδους. Επιπλέον, δεν έχουν σημασία μόνο τα ποσοστά συμμετοχής στο ΑΕΠ, αλλά και τα απόλυτα νούμερα. Άλλο το 1% το ελληνικό ΑΕΠ και άλλο του γερμανικού...

Το παραγωγικό μοντέλο της ΝΔ όχι μόνο δεν μπορεί, αλλά δεν στοχεύει καν στο

να κάνει την Ελλάδα βιομηχανική χώρα, γιατί δεν ξεφεύγει, ουσιαστικά, από τους βασικούς πυλώνες της εξαρτημένης ελληνικής οικονομίας, τον τουρισμό, τις υποδομές και τις υπηρεσίες (δεν θα μπορούσε άλλωστε).

Ο στόχος του είναι να δώσει κάποιες κατευθύνσεις και διευκολύνσεις στο κεφάλαιο για να βρει διεξόδους από την κρίση του. Κατευθύνσεις τις οποίες δεν έχει επιλέξει από μόνη της η κυβέρνηση, αλλά έχει, στις βασικές τους αρχές τουλάχιστον, επιβάλει το ξένο κεφάλαιο και εξυμνητούν την αθρόα μεταφορά πλούτου προς το κεφάλαιο από τα κρατικά ταμεία, δηλαδή από τις λαϊκές τσέπες. Κι έτσι το μεγαλύτερο μέρος των χρηματοδοτήσεων κατευθύνεται προς το κεφάλαιο, αποτελώντας συνέχεια των χρηματοδοτήσεων του Ταμείου Ανάκαμψης.

Προφανώς, η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει και το βόλεμα κάποιων ...ημετέρων, κάτι που μπορεί να δημιουργήσει και παραπονούμενους, οι οποίοι, κατά συνέπεια, δεν αποκλείεται να αναζητήσουν πολιτική έκφραση εκτός ΝΔ.

Πάντως, κάτι που τονίστηκε ιδιαίτερα από τον Μητσότακη ήταν ότι η κυβέρνηση κατάφερε να δημιουργήσει ένα σταθερό και προβλέψιμο επενδυτικό περιβάλλον, σε ένα πλαίσιο πολιτικής σταθερότητας και ανεπίστρεπτης ανάκαμψης της οικονομίας. Ένα τέτοιο περιβάλλον επιδιώκει να προσελκύσει το ...Άγιο Δισκοπότηρο των ξένων επενδύσεων, αν και είναι απορίας άξιο πόση σταθερότητα και προβλεψιμότητα μπορεί να υπάρξει με βάση το γεωπολιτικό και πολιτικό στάτους, τόσο σήμερα, όσο και στο ορατό μέλλον.

Όμως, ταυτόχρονα, ένα τέτοιο περιβάλλον κάθε άλλο παρά ελκυστικό είναι για τον λαό και τους εργαζόμενους. Γιατί παρά τα παχιά λόγια και τα αποκάλυπτα ψέματα, η πραγματικότητα που ζει ο λαός είναι ότι ο μισθός ή η σύνταξη τελειώνουν στα μισά του μήνα και ότι τα μέτρα για την ακρίβεια είναι ψίχουλα μπροστά στις τεράστιες ανατιμήσεις ειδών πρώτης ανάγκης. Και ότι λαϊκά και εργατικά δικαιώματα καταργούνται μέρα με την ημέρα, όσο η κυβέρνηση συνεχίζει χωρίς αντίσταση και εντείνει την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική της.

Ο Μητσότακης απαντά: «είναι μεγάλο λάθος να μην βλέπουν κάποιοι ότι βελτιωνόμαστε και ως προς την αγοραστική δύναμη, την πραγματική κατανάλωση, έχοντας φτάσει πλέον στο 79% του ευρωπαϊκού μέσου όρου». Κάποιοι τον ρωτάνε: «Πότε θα επιτρέψουμε εκεί που ήμασταν το 2010;». Χωρίς να θυμούνται ότι αυτή η ευημερία την οποία ζούσαμε πριν ακριβώς τη χρεοκοπία ήταν μια επίπλαστη ευημερία, ήταν μια ευημερία η οποία στηριζόταν πρωτίστως σε δανεικά και η οποία τελικά οδήγησε τη χώρα στη χρεοκοπία. Η απάντηση, λοιπόν, είναι: δεν θα γυρίσουμε ποτέ στο 2010, ως προς τη διάρθρωση της οικονομίας και τη δημοσιονομική πειθαρχία». Έχουμε συνηθίσει τον πρωθυπουργό να είναι προκλητικός απέναντι στη φτώχεια και την εξθλίωση που προκαλεί σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του λαού η πολιτική που ο ίδιος εφαρμόζει. Εδώ απευθύνεται ξεδιάντροπα σε αυτόν ακριβώς τον λαό και του λέει να ξεχάσει τις όποιες καλύτερες μέρες έζησε στο παρελθόν, γιατί αυτές ήταν χτισμένες πάνω σε δανεικά και σε λαϊκισμό και μας οδήγησαν στη χρεοκοπία! Και ότι η φτώχεια του θα συνεχίζεται στο διηνεκές. Πάντως, οι υψηλές τιμές έχουν την εξήγησή τους: «έχουμε μία οικονομία η οποία αναπτύσσεται πολύ πιο γρήγορα από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και ενδεχομένως αυτονόητος είναι ο υψηλότερος ακόμα από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Και εκεί, όμως, έχουν γίνει σημαντικά βήματα αποκλιμάκωσης». Υπερφορολόγηση, χρηματιστήριο ενέργειας, κερδοσκοπία είναι απλώς κάποιες άλλες αιτίες για τις υψηλές τιμές, δίπλα στους ρυθμούς ανάπτυξης που είναι τόσο γρήγοροι που ...ζαλίζουν τον πληθωρισμό!

Το βέβαιο είναι πως η όποια ανάπτυξη προέλθει δεν θα είναι για όλους, παρά τις δημαγωγικές διαβεβαιώσεις για το αντίθετο. Ο Βίος και η πολιτεία αυτής της κυβέρνησης, που βασίστηκε στο έργο των προηγούμενων στα μισά του μήνα και ότι τα μέτρα για την ακρίβεια είναι ψίχουλα μπροστά στις τεράστιες ανατιμήσεις ειδών πρώτης ανάγκης. Και ότι λαϊκά και εργατικά δικαιώματα καταργούνται μέρα με την ημέρα, όσο η κυβέρνηση συνεχίζει χωρίς αντίσταση και εντείνει την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική της.

Ο Μητσότακης απαντά: «είναι μεγάλο λάθος να μην βλέπουν κάποιοι ότι βελτιωνόμαστε και ως προς την αγορα-

Αλέξης Τσίπρας και το «νέο εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης»

Καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε παραδειγματική κρίση, η πιο «επίσημη» υποθήκη σχετικά με το αναγκαίο «παραγωγικό μοντέλο» για τη χώρα εκφράστηκε πρόσφατα, στις 22 Οκτωβρίου, από τον Αλ. Τσίπρα στην ημερίδα του ινστιτούτου που φέρνει το όνομά του.

Πριν αναφερθούμε ειδικότερα στα βασικά σημεία του «εθνικού σχεδίου» έτσι όπως παρουσιάστηκε, είναι αναγκαίες κάποιες παρατηρήσεις για το πλαίσιο μέσα στο οποίο γίνονται αυτές οι προτάσεις-στοχεύσεις από τη μεριά τόσο του Αλ. Τσίπρα όσο και συνολικά του σοσιαλδημοκρατικού - κεντροαριστερού χώρου.

Κατ' αρχάς, παντελής απουσία της παραμικρής κριτικής του καπιταλιστικού συστήματος και της δομικής του κρίσης, η οποία, εκτός από τα κρισιμικά φαινόμενα που παράγει, έχει κλιμακώσει μία τεράστια έκτασης και βάθους επίθεση στην

εργατική τάξη και όλη την εργαζόμενη ανθρωπότητα με στόχο να τη μετατρέψει σε απλό εργαλείο της παραγωγικής διαδικασίας. Εκτός από κάποια ψευδήματα για «αποτυχία του νεοφιλελεύθερου μοντέλου που κυριάρχησε από το 1990 μέχρι σήμερα να λειτουργήσει σε περιόδους κρίσεων»!

Από τις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού μέχρι τις εξαρτημένες χώρες η επίθεση αυτή, στο έδαφος της κρίσης, αναπτύσσεται σε όλα τα επίπεδα και συνδέεται με το δικαίωμα στη δουλειά και το δικαίωμα στη ζωή. Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα διαμορφώνει όρους όπου η αμοιβή της εργατικής δύναμης είναι πολύ κάτω από τα όρια της αναπαραγωγής της, με αποτέλεσμα την εξάπλωση της απόλυτης εξαθλίωσης και τεράστια τμήματα εργαζόμενων πληθυσμών στον πλανήτη και την πλήρη περιθωριοποίησή τους.

Επίσης καμία κριτική έστω και στα «ψιλά» για τον εξαρτημένο χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος, από ΗΠΑ - ΕΕ, οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά. Παρά μόνο διαπιστώσεις ότι «το παραγωγικό μοντέλο που στηρίζεται κυρίως στον τουρισμό και το real estate (ακίνητα) δεν μπορεί να μας πάει μακριά...».

Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση διαμορφώνει μία άνιση σχέση που από μόνη της παράγει συνθήκες κρίσης για την οικονομία και βάρη που με τις αντιλαϊκές πολιτικές φορτώνονται στις πλάτες του εργαζόμενου λαού. Πολύ περισσότερο σε συνθήκες παγκόσμιας κρίσης, οι επιπτώσεις πολλαπλασιάζονται κάτω από το καθεστώς της εξάρτησης και δημιουργούν συνθήκες ασφυξίας για τους εργαζόμενους, ενώ τα κέρδη του ντόπιου κεφαλαίου, σε ορισμένους τομείς, εκτοξεύονται στα ύψη.

Για τον πολιτικό χώρο που εκπροσωπεί ο Αλ. Τσίπρας, όπως και αν ονομαστεί αυτός, τα δύο αυτά βασικά σημεία που καθορίζουν και το πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνεται η κρίση του «παραγωγικού μοντέλου» της χώρας έχουν εξοβελιστεί. Πλήρης αποδοχή και υποταγή.

Οπότε επί της ουσίας τι απομένει; Αυτό που κάποτε λεγόταν κατά κόρο «διαφορετικό μείγμα πολιτικής». «Το μεγάλο εθνικό θέμα, συνεπώς, που θα έπρεπε να μας απασχολεί είναι πώς θα μπορέσουμε να αποτρέψουμε αυτή την πορεία φτωχοποίησης και απόκλισης. Ένας νέος εθνικός στόχος, θα έλεγα, αντίστοιχος με την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ τη δεκαετία του '70, την ένταξη στην ευρωζώνη τη δεκαετία του '90 ή την έξοδο από τα μνημόνια τη δεκαετία του 2010 -και βέβαια ο εθνικός στόχος είναι αυτός, η αναστροφή της πραγματικής αυτής απόκλισης» (ομιλία Αλ. Τσίπρα).

Έχοντας ως δεδομένα για την ελληνική οικονομία τις δεσμεύσεις στα πλαίσια της ΕΕ τόσο όσον αφορά τα πρωτογενή πλεονάσματα όσο και τα πλαφόν για τις δαπάνες, ο Αλ. Τσίπρας, αφού πλέκει το εγκώμιο στην «έκθεση Ντράγκι» και εύχεται να βρεθεί «ικανή ευρωπαϊκή ηγεσία» να την υλοποιήσει, προτείνει αλλαγές πολιτικών επιλογών στο εσωτερικό, με «ευθύνη» του αστικού πολιτικού προσωπικού της χώρας, σε τέσσερα βασικά σημεία.

Πρώτο σημείο, η καλύτερη διαχείριση σε σχέση με αυτήν που κάνει η κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία είναι αδιαφανής και κατευθύνεται σε λίγους, των πόρων του «Ταμείου Ανάκαμψης», καθώς μετά την εξάντλησή τους δεν προβλέπονται άλλες «ευκαιρίες». Στο ζήτημα αυτό ο Αλ. Τσίπρας δεν παρουσιάζει παρά τις υπαρκτές ανησυχίες που ήδη εκφράζουν τμήματα του ντόπιου κεφαλαίου αλλά και των μικρομεσαίων επιχειρήσεων σχετικά τόσο με την κατεύθυνση των κονδυλίων όσο και με τις καθυστερήσεις στην απορροφητικότητά τους. Ένα ζήτημα που απασχολεί σοβαρά το ντόπιο κεφάλαιο καθώς είναι η μοναδική πηγή επενδυτικής χρηματοδότησης και οι διάφορες μεριδίες του συγκροτούνται για την απόσπαση μεγαλύτερης λείας σε βάρος των ανταγωνιστών τους.

Δεύτερο σημείο, οι βαθιές μεταρρυθμίσεις στη δημόσια διοίκηση και το κράτος σε ρόλο «στρατηγικού συντονιστή της αναπτυξιακής διαδικασίας». Η «σωστή» διαχείριση με «συνοχή και όραμα» απαιτεί τη συγκρότηση του «συλλογικού κεφαλαίου» που θα φέρει σε πέρας μία τέτοια αποστολή. Απέναντι στο «επιτελικό κράτος» του Μητσότακη και της ΝΔ, το οποίο έχει αποτύχει, προβάλλεται το αστικό κράτος ως «στρατηγικός συντονιστής». Μπορούμε να πούμε ότι στο σημείο αυτό είναι «παραδοσιακά» η διαφοροποίηση της ρεφορμιστικής αριστεράς,

της σοσιαλδημοκρατίας και του λεγόμενου κεντροαριστερού χώρου με τη δεξιά στο ρόλο του αστικού κράτους και στο βαθμό παρέμβασής του στην οικονομία και όχι μόνο.

Τρίτο σημείο, η μεταρρύθμιση των θεσμών και ιδιαίτερα η ενίσχυση του ρόλου των «ανεξάρτητων αρχών» και η απονομή της δικαιοσύνης. Η ενίσχυση του «κράτους δικαίου» σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής έτσι ώστε η Ελλάδα να γίνει μία «κανονική ευρωπαϊκή χώρα». Η αντίληψη ότι το αστικό κράτος και οι θεσμοί του μπορούν να σταθούν πάνω και έξω από το πλαίσιο που καθορίζουν οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και επιπέδου του καθεστώτος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας αποτελεί μόνιμη διακίρυνση του πολιτικού χώρου που εκπροσωπεί ο Αλ. Τσίπρας. Η οποία μόνιμα αποκαλύπτεται σαν μία σκόπιμη αυταπάτη για τη συγκάλυψη του πραγματικού χαρακτήρα του αστικού κράτους, υπηρέτη των καπιταλιστικών - ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, ενάντια στον «εχθρό λαό».

Τέταρτο σημείο, ένα «εθνικό σχέδιο επενδύσεων» για την επίτευξη ρυθμών ανάπτυξης στην περιοική του 2% την επόμενη δεκαετία, με την επισήμανση ότι αλλιώς... δεν βγαίνει. Είναι γεγονός ότι το ζήτημα των επενδύσεων αποτελεί κεντρικό πρόβλημα τόσο για την ντόπια άρχουσα τάξη όσο και για το αστικό πολιτικό προσωπικό σε κάθε του έκφραση καθώς και σημαντικών κέντρων του συστήματος, όπως η Τράπεζα της Ελλάδας, με ιδιαίτερη προτίμηση στην προσέλκυση άμεσων ξένων επενδύσεων. Από την άλλη, η συνεχής διάψευση των εκτιμήσεων για «εκτίναξη των επενδύσεων» στη χώρα και ο περιορισμός τους σε συγκεκριμένους τομείς για άμεση και γρήγορη κερδοφορία (π.χ. ακίνητα, τουρισμός) σε

συνδυασμό με τη συνεχή αποβιομηχάνιση δημιουργεί σοβαρούς φόβους στα κέντρα του συστήματος ότι μπορεί σε πολύ λίγα χρόνια η ντόπια καπιταλιστική οικονομία να βρεθεί μπροστά σε νέα χρεοκοπία.

Η υλοποίηση του «εθνικού σχεδίου ανασυγκρότησης» που προτείνει ο Αλ. Τσίπρας θεωρεί ότι πρέπει να γίνει σε «σύγκρουση με τα μεγάλα συμφέροντα». Και πώς θα επέλθει αυτή η «σύγκρουση»; Με την «αλλαγή του μείγματος της φορολογίας» για μια «δικαιότερη αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ των πολλών» αλλά και για τη συσσώρευση κεφαλαίων για επενδυτικούς σκοπούς. Αυτή είναι η «προοδευτική διεξόδος» που θα βγάλει τη χώρα και το λαό από την κρίση, την ακρίβεια και τις ανισότητες.

Η υπεύθυνη διαχείριση και η προσπάθεια να λειανθούν κάποιες οξυμένες πλευρές του εκμεταλλευτικού συστήματος με σκοπό να... βγει από την κρίση του εκτιμήθηκε θετικά από πολλούς παράγοντες και δημοσιολόγους για τη στάση του Αλ. Τσίπρα. Από την άλλη μεριά, το «σχέδιο εθνικής ανασυγκρότησης» που παρουσιάσει από ό,τι φαίνεται θα αποτελέσει και το πρόγραμμα του «νέου πολιτικού οπικεμένου» που σχεδιάζεται. Αλλά αυτό είναι μία άλλη συζήτηση.

Ο Αλ. Τσίπρας για να δυναμώσει το «εθνικό» στοιχείο του «σχεδίου ανασυγκρότησης» αναφέρει: «Η χώρα χρειάζεται άμεσα ένα μεγάλο αναπτυξιακό σοκ, εφάμιλλο των αντίστοιχων της περιόδου Τρικούπη και Βενιζέλου, για να μη χάσει το χρόνο της σύγκλισης οριστικά». Να αναφέρουμε μόνο ότι τα «αναπτυξιακά σοκ» των Τρικούπη και Βενιζέλου είχαν τόση «επιτυχία» που έφεραν το «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» του 1893 για τον πρώτο, ενώ για τον δεύτερο η κατάληξη ήταν το «προσωρινό χρεοστάσιο» (αλλιώως η χρεοκοπία) του 1932.

Εξάρτηση και οικονομία

Δεν είναι θέμα παραγωγικού μοντέλου

Τελευταία με βάση τους σχεδιασμούς της κυβέρνησης (είχε προηγηθεί και η περίφημη «έκθεση Πισσαρίδη» πριν από περίπου δύο χρόνια) ανακινήθηκε και πάλι το ζήτημα του παραγωγικού μοντέλου ή υποδείγματος «για την εθνική οικονομία».

Παλιά αμαρτία

Πρόκειται πραγματικά για «παλιά αμαρτία», στην οποία υπέπεσαν κυρίως βέβαια οι παράγοντες και οι κυβερνήσεις του συστήματος, αλλά ακόμα και όσοι υποτίθεται τις αμφισβητούσαν.

Ξεκίνησε με την περίφημη φράση του Ανδρέα Παπανδρέου περί «υποκατάστασης των εισαγωγών από τις εξαγωγές» και επανέρχεται με την... ίδια φράση περίπου 45 χρόνια μετά.

Είχε προηγηθεί η «ρεαλιστικότερη» πρόταση του Αδαμάντιου Πεπελάση για μια Ελλάδα «κέντρο υπηρεσιών» αλλά και... «ριζοσπαστικότερες» προσεγγίσεις για «ένα άλλο μοντέλο ανάπτυξης» στα περίφημα «προγράμματα του Ζαππείου» του Σαμαρά ή το αντίστοιχο του 2015 (ΣΥΡΙΖΑ).

Να υπενθυμίσουμε τις κινηματικές συζητήσεις εκείνης της περιόδου όπου προεξάρχοντος του γνωστού και μη εξαιρετέου Καζάκη (τότε σοσιαλπατριώτη, σήμερα απλά... υπερπατριώτη) γινόταν αναφορά σε νέα μοντέλα παραγωγικής ανάπτυξης με εργατικό έλεγχο και εθνικοποίηση των τραπεζών Βεβαίως...

Περί τίνος...

«Ο αναπροσανατολισμός και η αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου της χώρας είναι μια συζήτηση που κρατά δεκαετίες. Τόσες δεκαετίες όσοι και οι αναπτυξιακοί νόμοι που έχουν φέρει πλείστες όσες κυβερνήσεις και που απλώς πέρασαν στην ιστορία αφήνοντας πίσω τους την ίδια «κουτά» οικονομία: μια οικονομία βασισμένη στην κατανάλωση και στον τουρισμό, την οικονομία της χαμηλής έντασης κεφαλαίου και της υψηλής έντασης εργασίας.

Το προϊόν αυτού του οικονομικού μοντέλου είναι το αποτύπωμα της βαριάς υστέρησης της Ελλάδας σε όλους τους συγκριτικούς δείκτες. Το επενδυτικό χάσμα ανάμεσα στην Ελλάδα και την υπόλοιπη Ευρώπη παραμένει χαοτικό, όχι μόνο σε σύγκριση με τις μεγάλες μεταποιητικές οικονομίες αλλά και με τις μικρότερες ή μεσαίου μεγέθους ευρωπαϊκές χώρες. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, η Ελλάδα βρίσκεται πολύ πίσω στις επενδύσεις στον κλάδο της μεταποίησης ακόμη και από χώρες όπως η Πορτογαλία, η Φινλανδία και η Σλοβακία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Ινστιτούτου ΕΝΑ, η Ελλάδα είναι στην τελευταία θέση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε επενδύσεις ως ποσοστό του ΑΕΠ. Βρίσκεται ακόμη στην τρίτη χαμηλότερη θέση της Ε.Ε. στις εξαγωγές αγαθών και στην έβδομη χαμηλότερη στις εξαγωγές αγαθών και υπηρεσιών.

Και, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, η αναπτυξιακή και επενδυτική υστέρηση εξακολουθεί να τροφοδοτεί το διπλό έλλειμμα, το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο και στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών: Στο

πρώτο οκτάμηνο της χρονιάς το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο ξεπέρασε το 10% του ΑΕΠ και αυξήθηκε κατά 8,7% σε σχέση με πέρσι. Το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών στο ίδιο διάστημα ανέβηκε κατά 15,6%, ενώ οι καθαρές εισροές για άμεσες επενδύσεις μειώθηκαν πάνω από 1 δισ. ευρώ» («Ναυτεμπορική», άρθρο του Νίκου Λειβαδάρη).

Δεν θα μπορούσε το «ζήτημα» να αναλυθεί τόσο περιεκτικά και σύντομα. Το πρώτο χαρακτηριστικό αφορά μια οικονομία που είναι «οικονομία κατανάλωσης», όπως περιγράφεται. Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα πραγματικό δεδομένο, που όμως χρησιμοποιήθηκε διαστρεβλωτικά από τους διαχειριστές του συστήματος ενάντια στο λαό για να... πείσει τον τελευταίο ότι καταναλώνει περισσότερο από αυτά που παράγει.

Την ίδια στιγμή που οι μεταποιητικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα είναι εντάσεις εργασίας, με εργαζόμενους που κάνουν δύο και τρεις δουλειές για να ζήσουν και αποδεδειγμένα επισήμως δουλεύουν πολύ περισσότερο χρόνο από τους ευρωπαίους «εταίρους» τους!

Όντως η οικονομία της χώρας -αν θεωρήσουμε διαταξικά την έννοια της οικονομίας- καταναλώνει σε αναλογία περισσότερα από αυτά που παράγει και κάτι τέτοιο αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό εξαρτημένων οικονομιών.

Το κενό κατανάλωσης-παραγωγής καλύπτεται από τις εισαγωγές αγαθών στη σφαίρα των λεγόμενων ενδιάμεσων αγαθών, τελικών αλλά και πρώτων υλών (ζήτημα που προέκυψε έντονα μετά την είσοδο της χώρας στην -τότε- ΕΟΚ).

Το δεύτερο χαρακτηριστικό μιας τέτοιας -εξαρτημένης- οικονομίας είναι η υστέρηση, η σοβαρή αναλογική υστέρηση της μεταποίησης, δηλαδή του βιομηχανικού κλάδου ή αλλιώς της δευτερογενούς παραγωγής, όπως λέγεται.

Αντιγράφουμε από την ιστοσελίδα monthly review της «Καθημερινής»: «Δεκατέσσερα χρόνια μετά την κρίση η ελληνική οικονομία εξακολουθεί να στηρίζεται κατά βάση στο εμπόριο και τις υπηρεσίες. Μάλιστα, παρά τη μεγάλη και διαχρονική συζήτηση για την ανάγκη αλλαγής παραγωγικού μοντέλου και την υλοποίηση παραγωγικών επενδύσεων, ο τομέας που φαίνεται να αναπτύσσεται κυρίως από πλευράς σύστασης επιχειρήσεων είναι αυτός των κατασκευών, με σημαντική συμβολή στην απασχόληση και την ακαθάριστη προστιθέμενη αξία, με τα οφέλη, ωστόσο, να είναι μικρότερης διάρκειας.

Το τελευταίο μέγεθος, η ακαθάριστη προστιθέμενη αξία, είναι ίσως το πιο ισχυρό επιχείρημα για την ανάγκη ενίσχυσης επενδύσεων στον τομέα της μεταποίησης μέσω και μιας σειράς κυβερνητικών πολιτικών (αναπτυξιακός νόμος, απλοποίηση αδειοδοτικής διαδικασίας κ.ά.), κάποιες εκ των οποίων αναμένεται να ανακοινωθούν στις 21 Οκτωβρίου από τον ίδιο τον πρωθυπουργό. Κι αυτό διότι, αν και οι μεταποιητικές επιχειρήσεις, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής (ΕΛΣΤΑΤ), αποτελούσαν το 2022 μόλις το 6,2% του συνόλου, η συνεισφορά τους στη συνολική ακαθάριστη προστιθέμενη αξία ήταν 16,57 δισ. ευρώ ή το 18,2%, ελάχιστα λιγότερη μετά τον πρώτο τομέα που ήταν το εμπόριο, χονδρικό και λιανικό, με μερίδιο στη συνολική ακαθάριστη προστι-

θέμενη αξία των επιχειρήσεων 18,6% ή 16,87 δισ. ευρώ».

Όντως η συμμετοχή της μεταποίησης - και αυτό ισχύει για κάθε χώρα!- στην ακαθάριστη προστιθέμενη αξία, δηλαδή στην αξία που παράγεται από το σύνολο της κίνησης μιας οικονομίας, είναι αναλογικά μεγαλύτερη από την έκταση που καταλαμβάνει στο ΑΕΠ ο μεταποιητικός τομέας, γιατί ο τομέας αυτός συσσωματώνει περισσότερο ή λιγότερο σύνθετα στάδια κύκλου εργασιών. Αυτό φυσικά μαρτυρά τη δυναμικότητα μιας οικονομίας.

Η διαχρονική απουσία παραγωγής μέσω παραγωγής από την ελληνική βιομηχανική μεταποίηση αποτελεί, π.χ., στοιχείο βασικό της μειωμένης παραγωγικότητας αλλά και ανταγωνιστικότητας σε σχέση με τις οικονομίες των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων.

Για τη χώρα μας εν προκειμένω, η οικονομική εκκίνηση γίνεται από αρκετά χαμηλότερο επίπεδο σε σύγκριση με τις υπόλοιπες οικονομίες της ευρωζώνης (ακόμα και από αυτές της λεγόμενης «περιφέρειας»).

Το αποτέλεσμα είναι το εμπόριο με τη μεταποίηση να «ισοφαρίζονται» όσον αφορά την ακαθάριστη προστιθέμενη αξία και το πρώτο να ξεπερνά τη δεύτερη όσον αφορά τον κύκλο εργασιών, τα άτομα που απασχολούνται κ.λπ.

Συνεχίζει το οικονομικό φύλλο της «Καθημερινής»: «Αναφορικά με τον συνολικό κύκλο εργασιών που κατέγραψαν οι επιχειρήσεις το 2022, ο κλάδος του χονδρικού και λιανικού εμπορίου κατείχε το μεγαλύτερο μερίδιο με ποσοστό 38,5% και 160,2 δισ. ευρώ και ακολουθούν οι κλάδοι της μεταποίησης και της παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, φυσικού αερίου, ατμού και κλιματισμού με ποσοστά 22,2% και 8% και απόλυτα μεγέθη 92,1 δισ. ευρώ και 33,3 δισ. ευρώ αντιστοίχως (...)

Μεγαλύτερος εργοδότης παραμένει το εμπόριο. Στον κλάδο απασχολούνταν το 2022 811.140 άτομα (ή 23,8% των συνολικά απασχολούμενων), εκ των οποίων 588.424 ήταν μισθωτοί (23,1% στο σύνολο των μισθωτών). Ακολουθεί ο κλάδος των υπηρεσιών παροχής καταλύματος και εστίασης με 702.911 απασχολούμενους (20,6%), εκ των οποίων 595.509 μισθωτοί (23,3%), και εν συνεχεία ο κλάδος της μεταποίησης με 373.258 απασχολούμενους (11%), εκ των οποίων 318.379 μισθωτοί (12,5%).»

Τα «δίδυμα ελλείματα», το μέγα θέμα των εξαγωγών, η αποεπένδυση

Απότοκος της βασικής διάρθρωσης και της κατανομής τομέων μέσα στην ελληνική εξαρτημένη καπιταλιστική οικονομία αποτελεί το μεγάλο πρόβλημα των δίδυμων ελλειμμάτων και της αποεπένδυσης ή έστω της ελλειμματικής επένδυσης.

Υπήρξε πραγματικά ένα διάστημα μετά τα μνημόνια και την πανδημία που αυξήθηκαν οι εξαγωγές προϊόντων, αυτή όμως η τάση φαίνεται να έχει «οροφή» που το... πάχος της μεγαλώνει καθώς αυξάνονται οι πιέσεις στις αγορές λόγω πληθωρισμού, γεωπολιτικών εξελίξεων και κρίσης στις εφοδιαστικές αλυσίδες.

Τα ελληνικά εξαγωγικά προϊόντα χαρακτηρίζονται από δύο χαρακτηριστικά, τυπικά και αυτά των εξαρτημένων οικο-

νομιών: Δεν ενσωματώνουν υψηλή προστιθέμενη αξία, άρα η ζήτησή τους δεν είναι ανελαστική, δηλαδή υψηλή και απαραίτητη ακόμη και σε δύσκολες οικονομικά εποχές. Από την άλλη, σε μεγάλο ποσοστό μέσα στις εξαγωγές ενσωματώνονται και ενδιάμεσα προϊόντα που είναι προϊόντα εισαγωγών καθώς δεν παράγονται στη χώρα! Οι δύο αυτοί συνδυαστικοί παράγοντες μέσα σε ένα περιβάλλον κρίσης κάνουν τις ελληνικές εξαγωγές λιγότερο ανταγωνιστικές.

Πραγματικά από τον Ιούνιο οι εξαγωγές μειώθηκαν κατά 7,3%, ενώ, αν βγάλουμε από τον κατάλογο τα πετρελαιοειδή, η μείωση είναι μεγαλύτερη. Την ίδια περίοδο είχαμε σε μικρότερο βαθμό μείωση των εισαγωγών, με αποτέλεσμα τη διεύρυνση του εμπορικού ελλείμματος κατά 4,7%, ενώ σταθερά ελλειμματικό είναι το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών.

Σταθερό επίσης είναι το κενό στις ιδιωτικές επενδύσεις καθώς η ενίσχυση του Ταμείου Ανάκαμψης ολοκληρώνει την τρέχουσα δυναμική της.

Στο επόμενο διάστημα, όσον αφορά τα σχετικά κονδύλια θα πρέπει να παρουσιάσει το οικονομικό επιτελείο πειστικές προτάσεις απορρόφησης των κονδυλίων αυτών, πράγμα αρκετά δύσκολο σε μία συγκυρία που μειώνονται ακόμη και αυτές οι ξένες άμεσες επενδύσεις που αποτελούσαν το «καμάρι» της κυβέρνησης Μητσοτάκη μετά την πανδημία. Την ίδια στιγμή η ελληνική κεφαλαιοκρατία προχωρεί σε άμεσες ξένες επενδύσεις εκτός... συνόρων!

Αυτό που η κυβέρνηση ψελλίζει μέσω Χατζηδάκη είναι ότι το Ταμείο Ανάκαμψης θα ενισχύσει τις συγχωνεύσεις επιχειρήσεων... Σε κάθε περίπτωση, το... σκορ των 200 δισεκατομμυρίων ευρώ που θα έπρεπε για μία δεκαετία η ελληνική καπιταλιστική οικονομία να κάνει στις επενδύσεις προκειμένου να επιστρέψει στο... προμνημονιακό επίπεδο φαίνεται πια αρκετά μακρινό.

Το μόνο... κοντινό στην παρούσα φάση είναι το ξεπούλημα ακινήτων στον τουρισμό και όχι μόνο από επενδυτικά «σχήματα» που στον ένα ή άλλο βαθμό συνδέονται με ισραηλινά και μεσανατολικά οικονομικά συμφέροντα.

Είναι θέμα σχέσεων και βασικών χαρακτηριστικών!

Σε σχετικό πίνακα που δημοσιεύτηκε σε εργασία για το «οικονομικό υπόδειγμα» και τη σχέση του με την ελληνική καπιταλιστική οικονομία, μακράν όλων των άλλων οικονομικών δραστηριοτήτων κυριαρχεί η ακαθάριστη προστιθέμενη αξία που προέρχεται από τη διαχείριση της ακίνητης περιουσίας! Ακολουθούν ο τουρισμός και το εμπόριο.

Αυτό και μόνο το στοιχείο είναι αρκετό για να πείσει και τον πιο επιφυλακτικό σχετικά με το ζήτημα της εξάρτησης της ελληνικής οικονομίας και τις επιπτώσεις του στη λεγόμενη «εθνική παραγωγή».

Ακόμη χαρακτηριστικότερο είναι το παράδειγμα της χώρας- ενεργειακού κόμβου που επιχειρήσαν οι κυβερνήσεις του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ να προβάλουν ως διέξοδο και μέρος του νέου υποδείγματος: Πέρα από το ότι δέσμευσαν 100% της χονδρικής τιμής του ρεύματος στο χρηματιστήριο, παράγοντας απίστευτη ακρίβεια για το λαό, δημιούργησαν και ▶

Θα γίνουν εντός του 2025 οι πρώτες διαγραφές φοιτητών;

Διαγραφές φοιτητών ετοιμάζει η κυβέρνηση από τον Σεπτέμβρη του 2025, με τον αριθμό να φτάνει στους 333.741, σύμφωνα με δημοσιεύματα που έχουν κατακλύσει τον τύπο. Πράγματι, σύμφωνα με τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή (4777/2021) το 2025 θα διαγραφούν οι πρώτοι φοιτητές, που όταν άρχισε η εφαρμογή του νόμου ήταν σε 4ετής σχολές και είχαν ξεπεράσει τα τέσσερα χρόνια. Όχι τυχαία, στα περισσότερα άρθρα και ιδιαίτερα σε αυτά φιλοκυβερνητικών μέσων, χρησιμοποιείται ο όρος «αιώνιος» για να χαρακτηρίσει τους φοιτητές που διαγράφονται. Πώς νιώθει στο άκουσμα αυτό ο πρωτοετής-δευτεροετής φοιτητής που μπαίνει σε μια σχολή μετρώντας τον χρόνο αντίστροφα; Ή αυτός ο φοιτητής που δεν ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο πλαίσιο που ο νόμος ορίζει και πετιέται εκτός Πανεπιστημίου;

Προφανώς, αν γίνουν οι διαγραφές αυτές, θα ανοίξει ο ασκός του Αιόλου. Μην ξεχνάμε ότι σύμφωνα με τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή, οι διαγραφές δεν προβλέπονται μόνο με το πέρας του ανώτερου ορίου φοίτησης, αλλά αποτελούν και μία -τη βαρύτερη- από τις ποινές που επιφέρει η τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος, όπως αυτά ορίζονται στον νόμο (να θυμίσουμε ότι πειθαρχικό παράπτωμα θεωρείται μέχρι και η αφισκοκόλληση). Από εκεί και πέρα, αρκεί κανείς να έχει φαντασία. Στο μακρινό 2011, για παράδειγμα, ο νόμος Διαμαντοπούλου επί κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ προέβλεπε πέρα από τα όρια φοίτησης και τη διαγραφή φοιτητή σε περίπτωση που έδινε ένα μάθημα τρεις φορές και δεν το περνούσε, μέτρο το οποίο βέβαια δεν εφαρμόστηκε.

Ποιους αφορά το μέτρο των διαγραφών; Μήπως πλήττονται για άλλη μια φορά αυτοί που προέρχονται από οικογένειες από χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα και αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες;

Γιατί να έχει άραγε ένας φοιτητής λόγο να παρατείνει τις σπουδές του; Όταν πολλοί φοιτητές που σπουδάζουν μακριά

από τα σπίτια τους αναγκάζονται να επιστρέψουν και να πηγαίνουν στις σχολές τους μόνο για την εξεταστική, επειδή δεν αντέχουν να πληρώνουν νοίκια; Όταν χιλιάδες φοιτητές αναγκάζονται να δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές τους, με το ποσοστό να πλησιάζει το 50%; Όταν ο φοιτητής γυρνάει στη σχολή μετά τις διακοπές και το σπίτι του μπορεί να έχει καεί, να έχει πλημμυρίσει, να κινδυνεύει με κατάσχεση, να μην έχει να πληρώσει ρεύμα και νερό; Όταν ο φοιτητής μπορεί να χάνει σιγά-σιγά το κίνητρό του, βλέποντας να κατακερματίζονται τα δικαιώματα που μέχρι πρότινος κατοχύρωνε το πτυχίο της σχολής του;

Ένα άμεσο μήνυμα που περνάνε οι διαγραφές είναι αυτό του να κάτσει ο φοιτητής στα αυγά του και να μην ανακατεύεται με καταλήψεις, αποχές και διεκδικήσεις, γιατί κινδυνεύει να καθυστερήσει τις σπουδές του και να διαγραφεί. Βέβαια, ακόμη και αν δεν ξεπεράσει τα όρια φοίτησης, μπορεί να διαγραφεί έτσι κι αλλιώς, επειδή συνδικαλιζείται...

Για την κυβέρνηση και συνολικά για την αστική τάξη στη χώρα οι διαγραφές είναι ένα από αυτά τα ταξικά μέτρα που φέρνουν την προσαρμογή του ελληνικού Πανεπιστημίου στα πρότυπα ευρωπαϊκών και αμερικάνικων ιδρυμάτων. Στα πρότυπα που ορίζουν η συνθήκη της Μπολόνια και η σύμβαση της Λισαβόνα. Που πέρα από διαγραφές, περιλαμβάνουν εξετάσεις κατά τη διάρκεια του εξα-

μήνου, αλυσίδες μαθημάτων κτλ. Ήδη η αφαίρεση του δικαιώματος σε δωρεάν σίτιση-στέγαση-μεταφορές μετά τα v+2 χρόνια σπουδών αποτέλεσε σταδιακή εφαρμογή του ορίου φοίτησης και ταυτόχρονα ιδεολογική παρέμβαση από πλευράς συστήματος.

Αποφασιστικά φαίνεται να κινείται η κυβέρνηση και να βάζει στόχο να ολοκληρώσει αυτό που δεν εφαρμόστηκε με προηγούμενους νόμους. Από πλευράς φοιτητικού κινήματος, είναι απαραίτητο να απαντηθεί, μέσα στις συνελεύσεις των συλλόγων, η προπαγάνδα τόνων χρόνων για τους «τεμπέληδες», «αιώνιους» φοιτητές και να συνδυαστεί η συζήτηση για το ποιος είναι ο στόχος των διαγραφών με τον στόχο τόνων άλλων μέτρων, όπως οι αλυσίδες μαθημάτων, οι περιορισμοί στη δήλωση μαθημάτων, η κατάργηση πτυχιακών εξεταστικών, η μετακύλιση του κόστους σπουδών στις πλάτες των φοιτητών. Δεν επηρεάζει κανέναν το να μπορεί ένας φοιτητής να κατανείμει τον χρόνο σπουδών του όπως αυτός θέλει. Άλλωστε, τόσες φουρνιές φοιτητών πριν από αυτήν πήραν πτυχίο χωρίς τον

φόβο των διαγραφών και μια χαρά τα κατάφεραν.

Χωρίς να μπει το κίνημα σε μια διαδικασία να εξετάσει τα κριτήρια, χωρίς να μπει σε μια συζήτηση για το ποιος δικαιούται και ποιος όχι να σπουδάξει, χρειάζεται να παλέψει για ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ.

«Κόκκινο πανί» έχουν αποτελέσει στο παρελθόν οι διαγραφές για το φοιτητικό κίνημα. Θα γίνει το ίδιο και αυτή τη φορά;

Κλίμα τρομοκρατίας στα σχολεία Βροχή οι αποβολές μαθητών!

Με αφορμή τη χρήση και κατοχή κινητών στις σχολικές αίθουσες, έχει αποδοθεί ένας τεράστιος αριθμός μονοήμερων αποβολών σε πολλούς μαθητές. Τη στιγμή που γραφόταν αυτό το άρθρο ο αριθμός των μονοήμερων αποβολών είχε ξεπεράσει τις 800 πανελλαδικά.

Οι μονοήμερες αυτές αποβολές εντάσσονται σε ένα συνολικότερο σκληρό πλαίσιο ποινών που έχει επιβληθεί από το υπουργείο Παιδείας τη φετινή σχολική χρονιά (αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος, πενήνήμερες αποβολές, καταγραφή σε ποινολόγια). Σε συνδυασμό με την αυστηροποίηση και τον περιορισμό του ορίου των απουσιών, προωθείται ένα σκληρό κλίμα πειθαρχίας στις σχολικές αίθουσες. Αυτό το κλίμα ενισχύεται από την αξιολόγηση, αλλά και από τις διώξεις που έχουν εξαπολυθεί από το υπουργείο σε εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται στο πλευρό των μαθητών. Όλα αυτά τα μέτρα της κυβέρνησης που ενισχύουν αυτό το ασφυκτικό και αυταρχικό πλαίσιο που επιβάλλεται στα σχολεία έχουν ως στόχο την καταστολή των αγώ-

νων των μαθητών και των εκπαιδευτικών. Θέλουν μια ολόκληρη γενιά νέων να σκύψει το κεφάλι από νωρίς, για να τους εξωθήσουν στην υποταγή στην εκμετάλλευση και στο μέλλον των πολέμων και της φτώχειας που τους προετοιμάζουν για να ζήσουν.

Ισχυρίζονται πως ο λόγος των αποβολών είναι «η αντιμετώπιση της σχολικής βίας» (το λεγόμενο bullying). Τα δημοσιεύματα για τα «περιστατικά βίας στα σχολεία» κατακλύζουν τα ΜΜΕ. Ανεξαρτήτως του αν παρουσιάζουν μια διογκωμένη εικόνα αυτού του κοινωνικού φαινομένου για να εξυπηρετηθούν συγκεκριμένες σκοπιμότητες από την πλευρά της κυβέρνησης, σίγουρα σκόπιμα δεν γίνεται λόγος για το ποια είναι η πραγματική πηγή ενδεχόμενων κρουσμάτων βίας στη νεολαία. Ο υπεύθυνος για αυτά τα περιστατικά είναι το ίδιο το σύστημα με τα πρότυπα που γεννά στη νεολαία, αλλά και με τον κοινωνικό μεσαίωνα που έχει επιβάλει μέσα από την επίθεσή του στο λαό.

Η αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος ωθεί στην περιθωριοποίηση

πολλά κομμάτια της νεολαίας, αποκλείοντάς τα από την εκπαίδευση, αφαιρώντας τους την προοπτική και τα όνειρα. Τη μεγαλύτερη βία στους μαθητές ασκεί η ίδια η κυβέρνηση, που επιβάλλει τους πιο σκληρούς ταξικούς φραγμούς και αποκλείει από την εκπαίδευση βίαια μαθητές από φτωχά λαϊκά στρώματα. Και η βία της κυβέρνησης απέναντι σε αυτά τα παιδιά δεν σταματά εκεί. Επιβάλλεται με ωμή τρομοκρατία στους μαθητές, με αποβολές, με την απειλή των απουσιών, τα μαθητοδικεία, με τα τηλε-μαθήματα και τις εφόδους της αστυνομίας στις μαθητικές καταλήψεις.

Οι μαθητές θα σπάσουν τον τρόπο που επιβάλλεται στα σχολεία μέσα από τους αγώνες τους! Είναι ανάγκη να συζητήσουν, να κάνουν συνελεύσεις και να πάρουν αποφάσεις αγώνα απέναντι στο μεσαίωνα που εδραιώνουν στα σχολεία. Στην ίδια κατεύθυνση πρέπει να μπου και οι σύλλογοι γονέων και τα συνδικαλιστικά όργανα των εκπαιδευτικών. Να μην περάσει η πολιτική της τρομοκρατίας και της φίμωσης των φωνών μαθητών και εκπαιδευτικών.

23 Οκτώβρη

Μαζικές και μαχητικές απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στις διώξεις των εκπαιδευτικών

Αθήνα

Η χηρή απάντηση ενάντια στην επιχείρηση απολύσεων δόθηκε στις 23/10 με τη μαζική και μαχητική συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε έξω από το πειθαρχικό στην ΠΔΕ Αττικής. Την ώρα που οι εκπαιδευτικοί Χρύσα Χοτζόγλου και Γιώργος Καββαδίας κάθονταν μπροστά από τους ανακριτές, καλούμενοι σε ακρόαση με το ερώτημα της δυνητικής αργίας, συνθήματα κατά της τρομοκρατίας, των διώξεων και των απολύσεων ακούγονταν δυνατά, δημιουργώντας κλίμα αγώνα!

Πάνω από χίλιοι απεργοί, εκπαιδευτικοί, φοιτητές, εργαζόμενοι και λοιποί αγωνιστές συγκεντρώθηκαν υπερασπιζόμενοι τους διωκόμενους και την πολιτική-συνδικαλιστική δράση. Στη γεμάτη παλμό κινητοποίηση τοποθετήθηκαν πολλοί διωκόμενοι, αναδεικνύοντας την ανάγκη συνέχισης και κλιμάκωσης του αγώνα ενάντια στη βιομηχανία διώξεων και καταστο-

λής που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση σε όσους αγωνίζονται πανελλαδικά.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε μέσα σε κλίμα εχθρικό τόσο από το κράτος, που επιχειρήσε να βγάλει παράνομη την απεργία της ΔΟΕ, αλλά και τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες ΔΟΕ - ΟΛΜΕ που δεν καλούσαν μαζικά στην κινητοποίηση αλλά σύρθηκαν σε μικρές αναφορές προσπαθώντας να πείσουν ότι πρόκειται για ζήτημα που αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς του Πειραιά!

Μετά την ακροαματική διαδικασία, τη θετική έκβαση για τον Γ. Καββαδία και τις θετικές εκτιμήσεις για την εξέλιξη της υπόθεσης της Χ. Χοτζόγλου, οι συγκεντρωμένοι προχώρησαν, αποφασιστικά, σε διαδήλωση προς το Σύνταγμα, ενώνοντας τις φωνές τους με τους υπόλοιπους απεργούς που διαδήλωναν εκείνη την ημέρα προερχόμενοι από τα Προπύλαια.

Ηράκλειο

Και στο Ηράκλειο η απεργία της 23/10 κατέβασε πολλούς εκπαιδευτικούς στον δρόμο. Αν και προκηρύχθηκε τελευταία στιγμή (ιδίως για τη δευτεροβάθμια), οι εκπαιδευτικοί, εξοργισμένοι από την προκλητική επιμονή του υπουργείου Παιδείας να βγάλει παράνομο το δικαίωμα στην απεργία γενικά και από το μπαράζ διώξεων (που δεν λείπει να σταματήσει), μαζικοποίησαν τη συγκέντρωση και πορεία.

Όταν -πριν από μόλις 12 μέρες- συστάθηκε η «Πρωτοβουλία ενάντια στις διώξεις στην εκπαίδευση» και αποφασίστηκαν μεταξύ άλλων οι δύο κινητοποιήσεις (στις 18 και 23 του μήνα), κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει αυτήν τη μαζικότητα. Παρόλη

την αρχική άρνηση των ΔΣ των πρωτοβάθμιων εκπαιδευτικών σωματείων να συμβάλουν με το να κηρύξουν στάση εργασίας στις 23/10, επιμείναμε να πιέζουμε προς αυτήν την κατεύθυνση. Θεωρούμε βέβαιο ότι όλη η παρέμβασή μας το προηγούμενο διάστημα στο Ηράκλειο ήταν καθοριστική στο να βγάλουν τελικά στάσεις εργασίας.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών και η Πρωτοβουλία ενάντια στις διώξεις προσπαθήσαμε να αναδείξουμε το θέμα των διώξεων και τη μέρα της απεργίας, κόντρα στην ολοφάνερη προσπάθεια των («αριστερών») εργατοπατέρων να το θάψουν. Μάλιστα αρνούσαν επίμονα να μας επιτρέψουν τη χρήση της μικροφωνικής για να διαβάσουμε την ανακοίνωσή μας!

Θεσσαλονίκη

Μαζικά και μαχητικά συμμετείχαν στη συγκέντρωση στο Άγαλμα Βενιζέλου δάσκαλοι, καθηγητές, φοιτητές και το σωματείο του ΣΕΤΕΠΕ, αγανακτισμένοι από την προσφυγή του ΥΠΑΙΘΑ κατά της απεργίας της ΔΟΕ, αποφασισμένοι να αντισταθούν και να εντείνουν τον αγώνα τους ενάντια στις διώξεις, τα πειθαρχικά και την πολιτική που θέλει να τσακίσει δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων. Χαιρετισμό απηύθυναν μέλη των ΔΣ των ΣΕΠΕ, ΕΛΜΕ, φοιτητικές συλλόγων καθώς και της Ανοικτής Συνέλευσης Αγώνα ενάντια στις Διώξεις των Εκπαιδευ-

τικών. Ανάμεσα στα επίμαχα ζητήματα-αιτήματα του εκπαιδευτικού κινήματος αναδείχθηκε ως κορυφαίο το θέμα των διώξεων των 3 συναδέλφων της ΕΛΜΕ Πειραιά και οι παραπομπές σε πειθαρχικά δεκάδων πια συναδέλφων που αντιστέκονται στην αξιολόγηση.

Η πορεία με παλμό διέσχισε τους δρόμους της πόλης και μετά από ενδιάμεση στάση στο Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης κατέληξε στα δικαστήρια, όπου περνούσαν από δίκη αγωνιστές της πόλης για τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις και δράσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς λαϊκής κατοικίας.

Σάμος

Με απεργιακή κινητοποίηση στο Βαθύ της Σάμου περίπου 100 διαδηλωτές, στην πλειοψηφία τους απεργοί εκπαιδευτικοί, διαδήλωσαν ενάντια στις πολιτικές της κυβέρνησης στον χώρο της εκπαίδευσης. Στην κινητοποίηση παρενέβη δυναμικά η Πρωτοβουλία ενάντια στις διώξεις και τις απολύσεις, που συγκροτήθηκε έπειτα από ανοικτή συζήτηση και ως αναγκαιότητα ανάδειξης του ζητήματος, ενάντια στην προσπάθεια θαψίματός του από τα δύο εκπαι-

δευτικά σωματεία του νησιού αλλά και τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες. Στη συγκέντρωση έγινε φανερή η έλλειψη ενημέρωσης που υπάρχει ακόμα και στον ίδιο τον εκπαιδευτικό κλάδο για το ζήτημα των διώξεων και των πειθαρχικών. Η παρέμβαση της Πρωτοβουλίας έδειξε πως «ταρακούντησε» τους διαδηλωτές, μέρος των οποίων επέλεξε να στηρίξει το μπλοκ της στην πορεία που ακολούθησε στους δρόμους της πόλης.

Διώξεις Εκπαιδευτικών

Η γραμμή της αντίστασης, του μαζικού αγώνα, της εμπιστοσύνης στις δυνάμεις μας και στον λαό ανοίγει δρόμους και δείχνει διέξοδο!

Συνεχίζουμε!

Αυτό είναι το πιο σοβαρό συμπέρασμα που μπορεί να βγει από την επιτυχημένη απεργιακή συγκέντρωση εκπαιδευτικών στις 23/10 έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Αττικής. Κόντρα σε όλους και σε όλα, κόντρα στον συσχετισμό στις ομοσπονδίες αλλά και στα ΔΣ των διάφορων εκπαιδευτικών σωματείων, κόντρα και στον -πράγματι- αρνητικό γενικότερο συσχετισμό, επιβεβαιώθηκε ότι οι δυνάμεις της γραμμής του μαζικού αγώνα μπορούν να παράξουν σοβαρά κινηματικά και πολιτικά γεγονότα.

Το αποτέλεσμα της ακρόασης (που γνωμοδοτεί ομόφωνα αρνητικά ως προς την Αργία των αγωνιστών), η επιτυχία της απεργιακής συγκέντρωσης ενάντια στις απολύσεις, αλλά και το σύρισμο πίσω από αυτή όλων των δυνάμεων που τόσο καιρό με διάφορους τρόπους προσπαθούσαν να υποβαθμίσουν και να προβοκάρουν τον αγώνα αυτό, οφείλεται σε πολλούς παράγοντες:

- Στην επιμονή του δυναμικού των Αγωνιστικών Κινήσεων αλλά και του κοινοδρασιακού σχήματος στον Πειραιά, της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής, όλο αυτό το διάστημα, να βάζουν σαν ζήτημα αιχμής το ζήτημα των διώξεων και της μαζικής πάλης για να παρθούν όλες πίσω. Δεν ήταν αποτέλεσμα μιας ριζιάς, αλλά ενός συνεχούς αγώνα με

πρωτοβουλίες, εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις, για να βρεθεί και να μπει στον αγώνα ευρύτερο δυναμικό. Σε αυτή την κατεύθυνση βοήθησε καθοριστικά η Ανοικτή Συνέλευση Αγώνα.

- Στην εμπιστοσύνη στους συναδέλφους και στον κόσμο και στη γραμμή «όχι στις συνδικαλιστικές απολύσεις στο δημόσιο σχολείο» σαν ζήτημα πάλης και αγώνα όλων μας. Για αυτό αγκαλιάστηκε πλατιά από κόσμο πολλαπλάσιων δυνά-

μεων. Συνέβαλλε σε αυτό και το διαζώσης μάζεμα υπογραφών.

- Στην ανάδειξη του ως ζήτημα που αφορά πανελλαδικά τους εκπαιδευτικούς αλλά και ΟΛΟ τον λαό.

- Στο ότι οι αγωνιστές εκπαιδευτικοί δεν έκαναν ούτε βήμα πίσω στην υπεράσπιση της συνδικαλιστικής τους δράσης (κινητοποίηση μαζί με μαθητές ενάντια στην αξιολόγηση), όπως απαιτούσαν με ποικίλους τρόπους οι διάφορες συνδικα-

λιστικές ηγεσίες σωματείων και ομοσπονδιών («να μην πούμε ότι ήταν μαζί με μαθητές», «να μην πούμε ότι φωνάζονταν συνθήματα γιατί θεωρούνται φωνασκίες»).

Όλα τα παραπάνω συνέβαλαν στο να δημιουργηθεί ένα μαζικό πολιτικό γεγονός στην Αθήνα, που δημιούργησε ψυχολογία μάχης και αγώνα σε όλο κόσμο βρέθηκε εκεί. Αποτέλεσε ένα «μικρό» στιγμιότυπο του τι μπορεί να παραχθεί κινηματικά σε αυτές τις συνθήκες της έντονης επίθεσης και αδιεξόδων που παράγει το σύστημα, με την καθοριστική συμβολή της αγωνιστικής και μαχητικής γραμμής. Είναι μια σημαντική παρακαταθήκη και εμπειρία ως προς το πώς πρέπει να κινούνται οι αγωνιστικές δυνάμεις που στοχεύουν στην ανατροπή των συσχετισμών.

Προφανώς το αποτέλεσμα της Ακρόασης δημιουργεί προβλήματα αλλά δεν δεσμεύει την τελική απόφαση για την απόλυση, που είναι απόφαση του Υπουργού. Άλλωστε το ότι βγήκε η 24ωρη απεργία της ΔΟΕ παράνομη, με επιχειρηματολογία νόμου Χατζηδάκη, οι μαζικές νέες παραπομπές σε πειθαρχικό νεοδιοριστών -και όχι μόνο- για συμμετοχή στην Απεργία Αποχή, δείχνουν κλιμάκωση και όχι υποχώρηση της γραμμής των διώξεων. Για αυτό από δω και πέρα πρέπει να υπάρξει ακόμα πιο επίμονη, ακόμα πιο αποφασιστική προσπάθεια για να μην περάσουν οι συνδικαλιστικές απολύσεις! Να μην επικρατήσει εφησυχασμός. Οι δυνάμεις του ρεφορμισμού (ΚΚΕ) που σύρθηκαν πίσω από αυτή την κίνηση, να μην βρουν τρόπο να διαφύγουν.

Να συνεχίσουν οι κινητοποιήσεις, οι δράσεις και οι εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα ανάδειξης και καταγγελίας των διώξεων. Να συνεχίσει η καμπάνια συλλογής υπογραφών και ψηφισμάτων από σωματεία πανελλαδικά. Να δυναμώσουν και να μαζικοποιηθούν οι επιτροπές ενάντια στις διώξεις που έχουν φτιαχτεί σε κάθε πόλη. Ενόψει της διαδήλωσης του Πολυτεχνείου και της Απεργίας της 20ης Νοέμβρη, να αποτελέσει το ζήτημα των διώξεων ένα από τα κεντρικά ζητήματα πάλης του λαού μας.

Νέα πρωτοφανής δίωξη εκπαιδευτικού σε δημοτικό σχολείο του Ταύρου για ανάρτηση πανό που δεν ήταν «στη σωστή πλευρά της Ιστορίας»

Υπό διωγμό το αίτημα για λευτεριά στην Παλαιστίνη

Εδώ και δύο περίπου χρόνια οι διώξεις και η τρομοκρατία έχουν κυριολεκτικά εισβάλλει στην καθημερινότητα των εκπαιδευτικών, ξυπνώντας ζοφερές μνήμες της πρόσφατης Ιστορίας. Πρόσφατο περιστατικό, η κλήση της δασκάλας του 3ου Δημοτικού Σχολείου Ταύρου, Ελευθερίας Παλαιστίδη, σε έγγραφη απολογία που πιθανότατα θα επιφέρει πειθαρχική δίωξη για «παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος». Το παράπτωμά της ήταν η δημιουργία και η ανάρτηση πανό από τους μαθητές/τριες της, όπου μεταξύ άλλων αναγράφεται και το πανανθρώπινο αίτημα για λευτεριά στην πολύπαθη Παλαιστίνη! Η εργασία των παιδιών ξεκίνησε με αφορμή τη Διεθνή Ημέρα Ειρήνης στις 21 Σεπτεμβρίου και εν όψει της γιορτής της 28ης Οκτωβρίου, της επετείου δηλαδή της αντίστασης στον φασισμό.

Για τον ΔΙΠΕ Δ' Αθήνας, θα αρ-

κούσαν προφανώς μερικά λευκά περιστερία, ένα γενικόλογό σύνθημα του τύπου «Όχι στον Πόλεμο, Ναι στην Ειρήνη» και μερικές κορώνες υψηλού εθνικού φρονήματος για να κυλήσουν ομαλά γιορτές και παρελάσεις. Αλλά «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» φαρδύ πλατύ στα κάγκελα ενός δημόσιου κτηρίου; Οι μικροί μαθητές και οι δάσκαλοι τους στο πλευρό ενός λαού που επί 75 χρόνια σφαγιάζεται και άλλα τόσα αντιστέκεται και αγωνίζεται με πάθος για το δίκιο του, αυτό είναι πραγματικό σκάνδαλο! Η υποκρισία αυτών που στέλνουν τη δασκάλα στο Πειθαρχικό επειδή είναι... δασκάλα, δεν τους επιτρέπει να δουν καμία σύνδεση ανάμεσα στον αγώνα των Παλαιστινίων ενάντια στο κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και την αντίσταση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απέναντι στον φασισμό, καμία σχέση ανάμεσα στα καμένα παιδιά της Γάζας και τη σφαγή του Διστόμου. Και θέλουν να τυφλώ-

σουν όλα τα μάτια που μπορούν να τη δουν, να φιμώσουν κάθε στόμα που μπορεί να τη φωνάξει.

Αυτός είναι ο στόχος της νέας δίωξης που ετοιμάζεται αλλά και όλης της βιομηχανίας διώξεων που έχει στηθεί στον χώρο της εκπαίδευσης. Να κλείσει το στόμα αυτών που αγωνίζονται για δικαιώματα και ελευθερίες στο σχολείο και την κοινωνία, αυτών που αρνούνται να εκπαιδεύσουν τους μαθητές να σκύβουν το κεφάλι σε κάθε αδικία και τις μανάδες να στέλνουν τα παιδιά τους θυσία στα κανόνια και στα συμφέροντα των φονιάδων των λαών. Αυτών που αύριο και κάθε μέρα θα σταθούν δίπλα στη δικόμομη δασκάλα και σε κάθε δικόμομη αγωνιστή, αυτών που είναι έτοιμοι, μαζί με τους μαθητές και τους γονείς τους, να φτιάξουν ένα πανό σε κάθε σχολείο και να βγουν στον δρόμο κρατώντας το ψηλά στα χέρια τους: Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Σουηδία

Διευρυμένη ανταλλαγή πληροφοριών ή χαφιεδισμός;

Εκατοντάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στη Στοκκόλμη την Τετάρτη 23/10/2024, όταν συνεργαζόμενες Ομοσπονδίες Εργαζομένων στην Πρόνοια διοργάνωσαν συγκέντρωση ενάντια στο «νομοσχέδιο χαφιεδισμού». Παρόμοιες διαδηλώσεις έχουν ήδη πραγματοποιηθεί σε αρκετούς δήμους από τότε που η κυβέρνηση που υποστηρίζεται από το ακροδεξιό κόμμα των Σουηδών Δημοκρατών (SD) ανακοίνωσε λίγο μετά τις εκλογές του 2022 ότι επιθυμεί έναν νόμο σύμφωνα με τον οποίο οι δημόσιοι υπάλληλοι θα είναι υποχρεωμένοι να ενημερώνουν την Υπηρεσία Μετανάστευσης και τις Αστυνομικές Αρχές εάν έρχονται σε επαφή με άτομα που διαμένουν στη Σουηδία χωρίς άδεια. Οι πέντε συνεργαζόμενες Ομοσπονδίες εκπροσωπούν συνολικά 1,2 εκατομμύρια μέλη. Κοινωνικούς επιστήμονες, κοινωνικούς λειτουργούς, επιστήμονες υγείας, οικο-

νομολόγους, συμβούλους, ψυχοθεραπευτές, οικογενειακούς συμβούλους, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους στην περιφέρεια και στην εκκλησία, δημοτικούς υπαλλήλους, νοσηλεύτριες, ειδικευμένες μαίες, βιολογικούς αναλυτές και πολλούς άλλους.

Ένα μήνα μετά τις σουηδικές βουλευτικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2022, οι Μετριοπαθείς, οι Χριστιανοδημοκράτες και οι Φιλελεύθεροι σχημάτισαν κυβέρνηση συνασπισμού με την υποστήριξη του ακροδεξιού κόμματος των Σουηδών Δημοκρατών (SD). Τα τέσσερα κόμματα ήρθαν σε συμφωνία που ανακοινώθηκε την Παρασκευή 14 Οκτωβρίου 2022. Στη συμφωνία παρουσιάζονται οι επτά «τομείς συνεργασίας» στους οποίους συμφώνησαν τα δύο μέρη σχετικά με την κατεύθυνση της πολιτικής που θα ακολουθήσει η Σουηδία την περίοδο 2022-2026. Οι τομείς αυτοί είναι: η

υγεία, το κλίμα και η ενέργεια, η εγκληματικότητα, η μετανάστευση και η ένταξη, το σχολείο και η εκπαίδευση, η ανάπτυξη και η οικονομία και διάφορα ζητήματα (πολιτισμός, ΜΜΕ, εκτρώσεις κ.ά.).

Στη συμφωνία αυτή, η μετανάστευση και οι μετανάστες συνδέονται με την εγκληματικότητα με διάφορους τρόπους και η εικόνα που προωθείται είναι ότι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες αποτελούν πρόβλημα και απειλή για τη Σουηδία. Ο πρωθυπουργός της χώρας Ουλφ Κρίστερσον δήλωσε πρόσφατα ότι «τα μεγαλύτερα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της Σουηδίας οφείλονται στην υψηλή μετανάστευση σε συνδυασμό με την αποτυχημένη ενσωμάτωση και τις εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που είναι περιθωριοποιημένοι και εξαρτώμενοι από επιδόματα». Στο πλαίσιο αυτό η Συμφωνία περιλαμβάνει διάφορες προτάσεις για την εντατικοποίηση των προσπαθειών επαναπροώθησης και την ευκολότερη απέλαση ατόμων, ακόμα και αυτών που έχουν άδεια παραμονής.

Οι πολιτικές της Συμφωνίας απαιτούν τη συμμετοχή πολλών κοινωνικών ομάδων στο έργο αυτό και επηρεάζουν όλα τα τμήματα της σουηδικής κοινωνίας και όχι μόνο τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Μεταξύ άλλων, η Συμφωνία προτείνει ότι οι υπάλληλοι των δήμων και των δημοσίων υπηρεσιών υποχρεούνται να ενημερώνουν την Υπηρεσία Μετανάστευσης και την Αστυνομία εάν έρχονται σε επαφή με άτομα που διαμένουν στη Σουηδία χωρίς άδεια.

Από την πρόσθετη οδηγία που περιλαμβάνεται στην έκθεση διαβάζουμε τη σελ.15: «Για την επίτευξη ενός αποτελεσματικού προγράμματος επαναπροώθησης, απαιτείται κατάλληλη συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων αρχών και των δή-

μων. Στο πλαίσιο αυτό είναι αναγκαία η ύπαρξη προϋποθέσεων για μια αποτελεσματική ανταλλαγή πληροφοριών, όπου οι δήμοι και οι αρχές, στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων τους, θα ενημερώνουν την Υπηρεσία Μετανάστευσης ή την Αστυνομική Αρχή εάν έρθουν σε επαφή με άτομα που διαμένουν στη Σουηδία χωρίς άδεια. (...) Αν και μια ενισχυμένη/διευρυμένη ανταλλαγή πληροφοριών μπορεί να συνεπάγεται παραβίαση της ιδιωτικής ζωής, το δημόσιο συμφέρον από την αποτελεσματική επαναπροώθηση και την αποτροπή της παράνομης διαμονής είναι τέτοιο ώστε ένας ορισμένος βαθμός παραβίασης της ιδιωτικής ζωής πρέπει να είναι αποδεκτός. Η κυβέρνηση θεωρεί ότι είναι επείγον να τεθεί σε εφαρμογή μια ενισχυμένη/διευρυμένη ανταλλαγή πληροφοριών.»

Στα τέλη Νοεμβρίου (στις 29/11) θα παρουσιαστεί στο Κοινοβούλιο η έκθεση για την «ενίσχυση των επιχειρήσεων επαναπροώθησης». Η έκθεση αποτελεί μέρος της λεγόμενης συμφωνίας Tidö και περιλαμβάνει τη διερεύνηση του κατά πόσον οι δημόσιοι υπάλληλοι θα πρέπει να ενημερώνουν την αστυνομία ή τη Σουηδική Υπηρεσία Μετανάστευσης όταν συναντούν άτομα που βρίσκονται στη χώρα χωρίς άδεια. Μέχρι στιγμής, η απειλή της υποχρεωτικής κατάδοσης είναι μόνο μερικές γραμμές στη Συμφωνία. Η διαδήλωση έδειξε ξεκάθαρα ότι υπάρχει ευρεία υποστήριξη για την απόρριψη της πρότασης πριν αυτή ψηφιστεί στο κοινοβούλιο αλλά και για την άρνηση συμμόρφωσης με το «νομοσχέδιο χαφιεδισμού», εάν αυτό περάσει.

Κ. Καψ.

Μολδαβία

Δημοψήφισμα για την ΕΕ και εκλογές
Στην κόψη του...πολέμου!

Μόλις το 50,17% κατάφερε να συγκεντρώσει το «ναι» στο δημοψήφισμα για (το άρθρο που θα εισαχθεί στο σύνταγμα και θα προβλέπει) την είσοδο της Μολδαβίας στην ΕΕ!

Το δημοψήφισμα πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 20 Οκτώβρη και έγινε ταυτόχρονα με τις προεδρικές εκλογές. Η φιλοευρωπαϊκή νυν πρόεδρος της Μολδαβίας, Μάγια Σάντου, η οποία διεκδικεί την επανεκλογή της στην προεδρία, δεν κατάφερε να συγκεντρώσει το 50% που χρειάζεται. Η Σάντου συγκέντρωσε ποσοστό 41% στις προεδρικές εκλογές, έναντι του 26% του φιλορώσου σοσιαλιστή αντιπάλου της, Αλεξάντρ Στογιάνογλο. Έτσι, θα ακολουθήσει και δεύτερος γύρος την Κυριακή 3 Νοέμβρη. Η συμμετοχή ήταν αρκετά χαμηλή πλησιάζοντας το 52% σε σύνολο 2.600.000 ψηφοφόρων.

Το 2020 στην προεδρία της χώρας εκλέχτηκε μια πρώην σύμβουλος της Παγκόσμιας Τράπεζας, η Σάντου. Αξιοποιώντας τη δημοτικότητα της και κραδαίνοντας την σημαία των μεταρρυθμίσεων και της καταπολέμησης της διαφθοράς ηγήθηκε στην εκστρατεία για την είσοδο της χώρας στην ΕΕ!

Οι εξελίξεις στη Μολδαβία βρίσκον-

ται στην επικαιρότητα εδώ και καιρό, καθώς κλιμακώνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία. Μετα τη διάλυση της ΕΣΣΔ, η Μολδαβία ακολούθησε μια ισορροπημένη εξωτερική πολιτική ανάμεσα σε Δύση και Ρωσία. Οι ΗΠΑ και οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές όμως μεθοδικά, από καιρό, έχουν στόχο τον περιορισμό της ρωσικής επιρροής και των οικονομικών της σχέσεων με τη Μολδαβία. Πλέον η Μολδαβία έχει γίνει πεδίο αγρίου ανταγωνισμού μεταξύ ΝΑΤΟ, ΗΠΑ, ΕΕ και της Ρωσίας από την άλλη! Αναφέρεται ακόμη και ως ένα πιθανό δεύτερο μέτωπο μετά την Ουκρανία!

Τους τελευταίους μήνες πριν από τις εκλογές, εντάθηκαν οι προσπάθειες επιρροής, με Δυτικούς αξιωματούχους να «παρελαύνουν» στη χώρα! Τον περασμένο Ιούνιο επισκέφθηκε τη χώρα ο Γερμανός υπουργός Άμυνας, Πιστόριους, διαβεβαιώνοντας ότι θα συνεχισθεί η στρατιωτική βοήθεια που παρέχει η Γερμανία «ενάντια στις απειλές της Μόσχας»! Ακολούθησε λίγες μέρες μετά ο Αμερικανός ΥΠΕΞ, Αντ. Μπλίνκεν! Στις αρχές Οκτώβρη ήρθε η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, αναγγέλλοντας «οικονομικό πακέτο στήριξης 1,8 δισ. ευρώ της ΕΕ» προκειμένου να ενισχυθεί η «φιλοδυτική» Σάντου!

Είναι σαφές πως η Δύση θέλει την πλήρη πολιτική επιρροή και την απομάκρυνση όλων των φιλορωσικών επιρροών και σχέσεων σε όλα τα επίπεδα στη Μολδαβία. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, ο Αλεξάντρ Στογιάνογλο υπήρξε γενικός εισαγγελέας, αλλά καθαιρέθηκε από τη Σάντου λόγω των φιλορωσικών απόψεών του!

Παρόλο που τα δυτικά επιτελεία και οι εγχώριοι αναλυτές περίμεναν την επικράτηση του «ναι» στην ΕΕ με συντριπτικό ποσοστό, δεν επαληθεύτηκαν! Μάλιστα, το «όχι» είχε προβάδισμα στο εσωτερικό της χώρας και μόνο όταν άνοιξαν οι κάλπες των ψηφοφόρων που ζουν στο εξωτερικό αυτή η διαφορά καλύφθηκε! Όπως όμως καταγγέλλεται, οι Μολδαβοί που ζουν στη Ρωσία και αριθμούν περίπου 500.000, απο-

κλείστηκαν με διάφορους τρόπους από την ψηφοφορία και αρκετοί δεν μπόρεσαν να ψηφίσουν!

Η Ρωσία κατήγγειλε επίσης πως υπήρξε φίμωση της αντιπολίτευσης στη Μολδαβία, καθώς υπήρξαν απαγορεύσεις εισόδου στη χώρα, διώξεις, φυλακίσεις, κλείσιμο μέσων ενημέρωσης, εντύπων και μπλοκάρισμα στο διαδίκτυο!

Και οι αλληλοκαταγγελίες συνεχίζονται, με τη Σάντου να δηλώνει: «Η Μολδαβία αντιμετώπισε μια άνευ προηγουμένου επίθεση κατά της ελευθερίας και της δημοκρατίας της χώρας μας...», «εγκληματικές ομάδες» επιχειρήσαν να «υπονομεύσουν μια δημοκρατική διαδικασία» με «χρηματοδότηση φιλορωσικών αντιπολιτευτικών ομάδων, τη διασπορά ψευδών ειδήσεων, ακόμη και με εξαγορά ψήφων»!

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Παλαιστίνη, Βόρεια Γάζα

Σε εφαρμογή

ΤΟ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗΣ!

«**Δ**εν έχω λόγια!» Ο ορθοπεδικός χειρουργός Μοχάμεντ Ομπέιντ στο νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν στη Βόρεια Γάζα προσπαθούσε απεγνωσμένα να περιγράψει σε μια σύντομη επικοινωνία με τους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα (ΓΧΣ) το απόγευμα της 25ης Οκτωβρίου την κατάσταση εκεί. «Επικρατεί ο θάνατος παντού... στο νοσοκομείο και στη Βόρεια Γάζα. Ο βομβαρδισμός δεν σταματά. Το πυροβολικό δεν σταματά. Τα αεροπλάνα δεν σταματούν. Το νοσοκομείο είναι στόχος... Μοιάζει με ταινία, σαν να μην είναι αλήθεια!... Δεν υπάρχουν λόγια για να περιγράψω την κατάσταση... Το νοσοκομείο έχει καταστραφεί. Παντού υπάρχουν τραυματίες, έξω και μέσα στο νοσοκομείο, και δεν έχουμε ιατρικό και χειρουργικό εξοπλισμό για να τους περιθάλψουμε...». Ο Δρ. Μοχάμεντ Ομπέιντ αγνοείται μετά από αυτή την επικοινωνία και οι ΓΧΣ με επείγουσα ανακοίνωσή τους εκφράζουν ανησυχία για τη ζωή του. Σύμφωνα με μαρτυρίες, αρκετοί από το προσωπικό του νοσοκομείου συνελήφθησαν το πρωινό της 26ης Οκτωβρίου από τον ισραηλινό στρατό. Ο γιατρός είναι μεταξύ 800 και πλέον γιατρών και νοσηλευτικών προσωπικού, που επιμένουν να εργάζονται για λογαριασμό της διεθνούς οργάνωσης στη Γάζα. Είχε μεταφέρει στο νοσοκομείο την οικογένειά του, ύστερα από τον βομβαρδισμό του σπιτιού του, για να συνεχίσει να εργάζεται νυχθημερόν.

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την κοινή ανακοίνωση των τεσσάρων οργανώσεων www.btselem.org/press_releases/20241014_international_community_will_be_complicit_if_israel_forcibly_transfers_the_population_of_northern_gaza και δύο σχετικά άρθρα. Της Leonie Fleischmann, theconversation.com/israels-generals-plan-to-clear-palestinians-from-north-of-gaza-could-pave-the-way-for-settlers-to-return-241987 και του Nadav Rapaport, www.middleeasteye.net/explainers/israel-gaza-palestine-what-generals-plan

* Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2024 σε μετάφραση του Νίκου Κούρκουλου, που πρόσφατα έφυγε αφήνοντας ένα μεγάλο κενό

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Το νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν έχει δεχθεί και άλλες επιθέσεις κατά τη διάρκεια της εισβολής των σιωνιστών, η οποία αυτές τις ημέρες συμπληρώνει έναν ολόκληρο χρόνο, στη διάρκεια του οποίου έχουν διαπραχθεί απίστευτα μαζικά εγκλήματα! Αφιερωμένο στο ηγετικό ιδρυτικό στέλεχος της Φατάχ και της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, ο οποίος δολοφονήθηκε από τους Ισραηλινούς στη Βηρυτό τον Απρίλιο του 1973, το Καμάλ Αντουάν βρίσκεται στην Μπέιτ Λαχία, βόρεια της Τζαμπάλια, σχεδόν δίπλα στη συντομία κατοικήσιμη γραμμή, στο βόρειο τμήμα της Λωρίδας. Από τον Αύγουστο του 2024 ήταν η μόνη ιατρική μονάδα στη Βόρεια Γάζα που μπορούσε να περιθάλπει πρόωρα βρέφη. Το νοσοκομείο ήδη βρισκόταν σε απελπιστική κατάσταση πριν δεχθεί τη νέα επίθεση. Απόδειξη γι' αυτό ήταν τα στοιχεία που έδωσε ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ), ο οποίος ακριβώς μια ημέρα πριν την επιδρομή είχε ολοκληρώσει μια δύσκολη αποστολή μεταφοράς βασικών ιατρικών υλικών και καυσίμων και μια διακομιδή πολυτραυματιών προς τη Γάζα. Ήταν η δεύτερη φορά που αντιμετώπισε εισβολή στρατιωτικών μονάδων στις εγκαταστάσεις του, αφού πρώτα υπέστη ανηλεή βομβαρδισμό στη διάρκεια του οποίου χτυπήθηκαν χειρουργεία, ασθενοφόρα, αίθουσες νοσηλείας. Με πρόσχημα πως ανάμεσα στους νοσηλευτές και τους γιατρούς βρίσκονται μαχητές της Χαμάς, οι Ισραηλινοί συνέλαβαν πάνω από εκατό άνδρες και όταν αποχώρησαν, αφήσαν πίσω τους πλήρη καταστροφή. Με δήλωσή του η οποία συνοδεύονταν από εικόνες φρίκης μέσα και γύρω από το νοσοκομείο, ο γε-

νικός διευθυντής του ΠΟΥ Τέντρος Αντανόμ Γκεμπρεγέσους, περιέγραφε την απελπιστική κατάσταση στο Καμάλ Αντουάν και καλούσε μάταια σε κατάπαυση του πυρός. Σύμφωνα με το BBC, στο νοσοκομείο πλέον έμεινε μόνο ένας γιατρός!

Η επίθεση στο νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν ήταν μόνο ένα επεισόδιο από τη νέα και πιο καταστροφική επιστροφή των Ισραηλινών στρατιωτικών δυνάμεων στη βόρεια Γάζα, εδώ και τρεις εβδομάδες περίπου. Μια επιστροφή που έχει μετατραπεί σε μια δολοφονική πολιορκία. Ενώ είχαν ανακοινώσει πως είχαν εξαλείψει πλήρως τη Χαμάς από τον Βορρά, τώρα προφασίζονται πως επέστρεψαν για να αντιμετωπίσουν τρομοκράτες που επιχειρούν να ανασυστήσουν τις ομάδες τους. Ούτε παλιότερα έλεγαν την αλήθεια ούτε τώρα βέβαια ομολογούν τους αληθινούς στόχους τους. Οι μαζικοί βομβαρδισμοί στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Τζαμπάλια, της Μπέιτ Λαχία, της Μπέιτ Χανούν και αλλού, οι επιθέσεις σε κτήρια κατοικιών, υποδομές, δρόμους, σχολεία και οτιδήποτε έχει μείνει όρθιο, έχει στόχο κυρίως τους Παλαιστίνιους αντάρτες, οι οποίοι πράγματι εδώ και έναν χρόνο γράφουν μια ιστορικών διαστάσεων εποποιία αντίστασης. Οι σιωνιστές έχουν ξεκινήσει να υλοποιούν το σχέδιο μαζικής εκκαθάρισης της Βόρειας Γάζας και της βίαιης μετακίνησης των Παλαιστίνιων προς τον Νότο. Μια τρομακτική ιδέα που έχει διατυπωθεί από τον Οκτώβριο του 2023, ονομάζεται «Σχέδιο των Στρατηγών» και έγινε γνωστό στις λεπτομέρειές του μέσω της ισραηλινής

εφημερίδας Χααρέτζ. Προβλέπει την πολιορκία και στη συνέχεια την εκτόπιση του πληθυσμού με ομολογημένο σκοπό την παράδοση των Παλαιστίνιων μαχητών και ανομολόγητο την πλήρη εκκαθάριση της βόρειας Γάζας από τον παλαιστινιακό πληθυσμό. Λέγεται πως το εμπνεύστηκε ο συνταξιούχος στρατηγός Giora Eiland, πρώην επικεφαλής της εθνικής ασφάλειας στο Ισραήλ. Το σχέδιο στην εξέλιξη του όσο φιλόδοξο φαίνεται άλλο τόσο είναι εφιαλτικό. Θεωρεί πως η περιοχή που πρέπει να εκκαθαριστεί σταδιακά θα φτάνει μέχρι τον διάδρομο Νετζαρίμ, δηλαδή θα περιλαμβάνει σχεδόν τη μισή λωρίδα και την πόλη της Γάζας! Η απόφαση της Κνεσέτ για την απαγόρευση λειτουργίας της υπηρεσίας βοήθειας του ΟΗΕ στους Παλαιστίνιους πρόσφυγες (UNRWA) στη Λωρίδα αλλά και στη Δυτική Όχθη αποτελεί, μεταξύ άλλων, μέρος του σχεδίου εξόντωσης. «Αυτό που συμβαίνει τώρα στη Βόρεια Γάζα είναι μια γενοκτονία εντός της γενοκτονίας», κατήγγειλε ο Παλαιστίνιος αναπληρωτής παρατηρητής στον ΟΗΕ.

Τα εγκλήματα πολέμου, σκόπιμα ή συγκυριακά, δεν είναι ο σκοπός ενός πολέμου, αλλά μια από τις συνέπειές του, γράφει ο Έντσο Τραβέρσο στο πρόσφατο κείμενό του «*Η Γάζα μπροστά στην ιστορία*».* Διευκρινίζει, βέβαια, πως αυτό που εκτυλίσσεται στη Γάζα δεν είναι πόλεμος, αλλά μια διαρκής μονομερής ανθρωπότητα καταστροφή. Συμπληρώνει πως στην προκείμενη περίπτωση στη Γάζα τα εγκλήματα ταυτίζονται με τον στόχο. Δηλαδή την ολοκληρωτική καταστροφή της! Ο Τραβέρσο επισημαίνει πως ορι-

σμένοι Ισραηλινοί θα επιθυμούσαν την πλήρη εθνοκάθαρση της Γάζας μέσω της διοχέτευσης του πληθυσμού στην Αίγυπτο και υπενθυμίζει τη συμμετοχή έντεκα υπουργών της κυβέρνησης Νετανιάχου τον προηγούμενο Ιανουάριο σε μια συγκέντρωση σιωνιστών που επιδιώκουν τον επαναποικισμό της Γάζας. Πρόσφατα ο υπουργός Μπεζαλέλ Σμότριχ επανέλαβε πως η Γάζα είναι μέρος της γης του Ισραήλ. Στα μέσα του Οκτωβρίου τέσσερις οργανώσεις για τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα στο Ισραήλ, η B'Tselem, η Gisha, η Yesh Din και οι Γιατροί για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, με κοινή ανακοίνωσή τους κάλεσαν τις κυβερνήσεις και τους διεθνείς οργανισμούς να δράσουν για να εμποδίσουν την εθνοκάθαρση της Βόρειας Γάζας.

«Ο κόσμος πρέπει να δράσει για να αποτρέψει την «εθνοκάθαρση» της Γάζας!» δήλωσε ακόμη και ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες, μιλώντας στο περιθώριο της διάσκεψης για τη βιοποικιλότητα COP16 στην Κολομβία. Ανεξάρτητα από τις δυνατότητες και τις προθέσεις του για ουσιαστική δράση, η δήλωση Γκουτέρες στις 30 Οκτωβρίου απηχεί τη δραματική κατάσταση και αποκαλύπτει στη διεθνή κοινή γνώμη τις αληθινές προθέσεις των σιωνιστών κατακτητών. Και θα έπρεπε κανονικά να σημάνει παγκόσμιο συναγερμό. Οι κυβερνήσεις όμως της Δύσης, με επικεφαλής τους Αμερικάνους και τους Δυτικούς Ευρωπαίους συμμάχους και αιμοδότες του σιωνισμού κάνουν πως δεν βλέπουν αυτό το έγκλημα κατά της ανθρωπότητας που διεξάγεται μπροστά στα μάτια της.

BRICS

Ολοκληρώθηκε η σύνοδος κορυφής με χαμηλούς τόνους Οι κρίσιμες αποφάσεις μετατίθενται

Η Σύνοδος κορυφής των BRICS+ στο Καζάν της Ρωσίας -που για το Κρεμλίνο ήταν το σημαντικότερο γεωπολιτικό γεγονός στην επικράτειά τους- διεξήχθη από τις 22 έως τις 24 Οκτωβρίου.

Ο οικοδεσπότης, Πούτιν, υποδέχθηκε 24 ηγέτες, καθώς και τον γγ του ΟΗΕ, Γκουτέρες. Η συμμαχία BRIC δημιουργήθηκε το 2009 και το 2010 διευρύνθηκε με τη Ν. Αφρική και έγινε BRICS. Τώρα ήταν η πρώτη σύνοδος με τη νέα σύνθεση, μετά την προσχώρηση πέρυσι της Αιγύπτου, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Αιθιοπίας, του Ιράν και της Σ. Αραβίας. Η τελευταία κρατά στάση αναμονής. Η απουσία του σαουδάραβα πρίγκιπα διαδόχου Σαλμάν (εκπροσωπήθηκε από τον υπουργό Οικονομικών) έδωσε τροφή σε διάφορα σενάρια.

Οι δυτικές κυβερνήσεις και τα μεγάλα ΜΜΕ, αφού πρώτα προσπάθησαν να υπονομεύσουν τη διεξαγωγή της συνόδου, ξεκίνησαν διάφορες «διαρρόες». Σε επικοινωνιακό επίπεδο, η πλειονότητα των δυτικών ΜΜΕ προσεγγίζει την Ομάδα BRICS «ως παρακμιακή λέσχη δικτατόρων». Γενικότερα οι αναφορές ήταν υποτονικές και στη συνέχεια έλειψαν τελείως. Η υποβάθμιση της από τους Δυτικούς αφήνει πολλά ερωτήματα.

Ως γεγονός η συνάντηση κορυφής των BRICS+ αναμφίβολα έχει γεωπολιτική βαρύτητα, όσο και αν οι συμμετέχοντες κινούνται στη λογική της γεωπολιτικής ασάφειας. Πάντως ο διευθύνων σύμβουλος της JPMorgan, Ντάιμον, εκτιμά πως: «είμαστε στο μέσον μιας κλιμακούμενης σύγκρουσης, με ενδείξεις ανησυχιακές...». Και εξηγεί: «Το οικονομικό μέλλον είναι ασημαντο μπροστά στη γεωπολιτική κατάσταση που αντιμετωπίζουμε», κάνοντας αναφορά στη νέα απειλή για το παγκόσμιο σύστημα που οικοδομήθηκε από τις ΗΠΑ μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το οποίο αμφισβητείται ανοιχτά από τους BRICS+.

Η διεύθυνση του NATO μετά το 1993 και η προσπάθεια δημιουργίας Πολιτικο-στρατιωτικής Συμμαχίας από τις ΗΠΑ στην περιοχή Ινδικού - Ειρηνικού ήταν σημαντικοί παράγοντες που ώθησαν τους BRICS να αναζητήσουν αυξημένο ρόλο στη διαμόρφωση νέων γεωπολιτικών ισορροπιών. Τελικά ο μεγαλύτερος τροφοδότης στη δυναμική των BRICS+ είναι η νεο-αποικιοκρατική συμπεριφορά της Ουάσινγκτον και των ευρωπαϊκών ακολούθων της.

Το γεγονός ότι η πολιτικοοικονομική συμμαχία Ρωσίας, Κίνας και των συμμάχων τους δυναμώνει, χρόνο με το χρόνο δεν αμφισβητείται. Όμως η κοινή διακήρυξη που εκδόθηκε με τη λήξη της συνόδου στο Καζάν δεν περιείχε αυτά που ίσως αναμένονταν. Δύσκολο να πει κανείς ότι οι BRICS+ οδεύουν σε οικονομική ολοκλήρωση και ακόμη δυσκολότερο σε πολιτικοστρατιωτική συμμαχία. Ως «συναλλακτική ένωση» σήμερα δείχνει να ικανοποιεί τους αδύναμους εταίρους, όχι όμως και τους βασικούς «παίκτες»: Κίνα-Ρωσία. Στο ανακοινωθέν της Συνόδου, στο οποίο δεν υπάρχει καμία αναφορά στο δολάριο, αφήνεται να εννοηθεί ότι έχει σημειωθεί μικρή πρόοδος προς την κατεύθυνση της οικοδόμησης ενός εναλλακτικού συστήματος πληρωμών. Απαριθμούνται σχέδια που αποσκοπούν στη διευκόλυνση του εμπορίου μεταξύ των χωρών του BRIC -συμπεριλαμβανομένου ενός εναλλακτικού διακρατικού/διατραπεζικού συστήματος

πληρωμών έναντι του δολαρίου- αλλά δεν περιέχονται λεπτομέρειες ή χρονοδιαγράμματα. Ανατέθηκε στους υπουργούς Οικονομικών και τους Κεντρικούς Τραπεζίτες να συνεχίσουν να μελετούν το ζήτημα των τοπικών νομισμάτων, των μεθόδων πληρωμών και των πλατφορμών και να υποβάλουν «αναφορά» στην επόμενη συνάντηση υπουργών Οικονομικών, τον προσεχή Δεκέμβριο. Ίδωμεν.

Τέλος, υπάρχει μία γενικόλογη αναφορά στην Ουκρανία. Καμία από τις χώρες BRICS, ή τις άλλες «αναδυόμενες οικονομίες», δεν υποστήριξε ανοιχτά τη Ρωσία, αλλά και καμία δεν συμμετέχει στις οικονομικές κυρώσεις κατά της Ρωσίας. Προφανώς κάτι τέτοιο θα συνεπαγόταν αρνητικές συνέπειες για αυτές. Μέχρι στιγμής στην Ομάδα υπάρχει συναίνεση μόνο σε ό,τι απορρίπτεται! Τόσο η Ινδία όσο και η Βραζιλία μοιράζονται, σε κάποιο βαθμό, την επιθυμία να απαλλαγούν από την κυριαρχία του δολαρίου, αλλά όχι στον ίδιο βαθμό με Πεκίνο και Μόσχα, που θέλουν γρήγορη «αποδολαριοποίηση». Η Ινδία, όπως και η Ν. Αφρική, ακολουθούν επίσης πιο ισορροπημένες στρατηγικές εξωτερικής πολιτικής, διατηρώντας δεσμούς με τις δυτικές συμμαχίες, ενώ η Βραζιλία, ενδεικτικά, δεν θέλει τη Βενεζουέλα του Μαδούρο στους BRICS+ για να μη δοθεί ώθηση σε ένα αμιγώς αντιδυτικό μπλοκ.

Η πρόθεση Πούτιν και Σι είναι να αποτελέσουν οι BRICS «την αιχμή του δόρατος» για να προωθηθεί μια «νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων». Να υπάρξει «εναλλακτική» στις δυτικές πιέσεις και να παγιωθεί ένας «πολυπολικός κόσμος». Ειδικότερα, να χρησιμοποιήσουν τους BRICS+ ως μοχλό για να υπονομεύσουν την παγκόσμια ισχύ των ΗΠΑ. Όμως οι ηγέτες που συναντήθηκαν στο Καζάν έχουν ένα ευρύ φάσμα απόψεων και συμφερόντων. Μια πραγματικότητα που περιορίζει την ικανότητά τους να στείλουν ένα ενιαίο μήνυμα, ίσως αυτό που, στην παρούσα στιγμή, να επιθυμούν Σι-Πούτιν. Μέχρι σήμερα η «ταυτότητα» των BRICS προσδιορίζεται από τη στάση των ΗΠΑ στις προκλήσεις που ανέδειξε η μεταψυχροπολεμική εποχή.

Παρά την επικοινωνιακή διαχείριση της Συνόδου Κορυφής από το Κρεμλίνο, παρά το γεγονός ότι οι γεωπολιτικές ισορροπίες και οι δυναμικές ισχύος επαναπροσδιορίζονται, η διευρυνόμενη ομάδα των BRICS+ απέχει πολύ από το να μπορεί να αμφισβητήσει έμπρακτα την κυριαρχία του δολαρίου. Πάντως η μαζική διεύθυνση δεν φαίνεται να είναι στην

τρέχουσα ατζέντα των Πούτιν και Σι. Είναι αλήθεια πως μια βιαστική και φιλόδοξη διεύθυνση μπορεί να αποδειχθεί αυτοκαταστροφική για την ομάδα, αφού η κάθε χώρα έχει τη δική της ατζέντα και προσπαθεί να προωθήσει τα δικά της συμφέροντα. Υπάρχουν χώρες που δεν θέλουν να ανατρέψουν την παγκόσμια τάξη, αλλά να πάρουν μια καλύτερη θέση σε αυτή.

Και εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Μπορεί οι BRICS+ να αντιπροσωπεύουν πλέον την παγκόσμια πληθυσμιακή και οικονομική πλειοψηφία, όμως οι όποιες δομικές αντιφάσεις, τα παρασκηνιακά «παζάρια», οι προφανείς διαφορές στα συμφέροντα μεταξύ των κρατών-μελών, αλλά και των πολυάριθμων υποψηφίων καθιστούν το μήνυμα από το Καζάν αρκετά θολό. Σε οικονομικό επίπεδο, είναι δεδομένη η κυριαρχία του Πεκίνου έναντι των άλλων μελών του μπλοκ. Ενώ στην πολυδιαφημισμένη «φιλία δίχως όρια» με τη Μόσχα (στηρίζοντας τη ρωσική οικονομία τα σχεδόν τρία χρόνια πολέμου), είναι ξεκάθαρο ποιος έχει το «πάνω χέρι». Το καθεστώς του Σι δεν κρύβει άλλωστε τη φιλοδοξία του να ηγηθεί του λεγόμενου «Παγκόσμιου Νότου» απέναντι στην ταχύτατα αναπτυσσόμενη Ινδία, ιδρυτικό μέλος των BRICS+.

Το παγκόσμιο οικονομικό/πολιτικό στάτους (ελεγχόμενο από τις ΗΠΑ) διαθέτει μεγάλη «δύναμη αδράνειας» για να υποχωρήσει εύκολα. Ο φαινομενικός εφησυχασμός της Δύσης είναι και δηλωτικό ανετοιμότητας αποφάσεων, προς το παρόν, από τους BRICS+. Οι οποίοι δεν δείχνουν να υιοθετούν τη λογική του «Μπλοκ» και άρα τη μετάλλαξή τους σε οικονομική και στρατιωτική συμμαχία. Η υπέρβαση αυτής της λογικής μπορεί να δίνει στους BRICS+ κάποια ευελιξία,

ωστόσο η πιεστική ερώτηση των ΗΠΑ, «με τον Ελεύθερο Κόσμο ή με τον Άξονα του Κακού;», σε όσους συνωστίζονται στον προθάλαμο των BRICS+ μπορεί να πάρει πιο εκβιαστική μορφή. Οι ΗΠΑ σίγουρα δεν ξεχνούν ότι δεν νίκησαν την ΕΣΣΔ με τα όπλα, αλλά μέσω της οικονομίας, και δεν θα αφήσουν να κινδυνεύσουν από τον ίδιο ακριβώς λόγο!

Μπορεί ο Πούτιν να δηλώνει: «δεν είναι μια αντιδυτική, αλλά μια μη δυτική συμμαχία». Ωστόσο στόχος των Πούτιν-Σι είναι να διευρύνουν το πεδίο αντιαμερικανικής - αντιδυτικής συσπείρωσης. Πώς θα την προχωρήσουν; Χώρες όπως η Τουρκία και η Σ. Αραβία (και ενδεχόμενα και άλλες) δεν βλέπουν την προσχώρηση στην Ομάδα σαν αποστασία από την παραδοσιακή συμμαχία με τις ΗΠΑ, αλλά ως ελεγχόμενη χειραφέτηση. Αν αυτό είναι ένα βασικό επίδικο, τι γίνεται με την ενίσχυση της κινέζικης επιρροής στην Κ. Ασία, που δημιουργεί άλλα δεδομένα; Πώς θα αντιδράσει η Ρωσία;

Η αντιπαράθεση μπορεί να περάσει και σε άλλα ταμπλό. Η είσοδος της Ινδίας, της Βραζιλίας και κάποιων «εκπροσώπων της αφρικανικής ηπείρου» ως μόνιμων μελών στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, που ζήτησε ο Πούτιν, για να εκφραστούν οι πραγματικές ισορροπίες, ίσως επαναφέρει μια παλαιότερη συζήτηση για είσοδο Γερμανίας, Ιαπωνίας.

Οι ΗΠΑ ελέγχουν καθεστώς μέσω πολιτικών/οικονομικών μηχανισμών (αν και μειώθηκε αυτή η ικανότητα) και μπορούν να δημιουργήσουν ρήγματα στους BRICS+. Ρήγματα που ενδέχεται όμως να έχουν απρόβλεπτες συνέπειες και κόστος. Ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός παροξύνεται από τα ζητήματα που έχουν τεθεί και οδηγείται σε «αχατογράφητα νερά»...

Μέση Ανατολή

Από την Παλαιστίνη ως τον Λίβανο και το Ιράν
Πολεμική διπλωματία σε ματωμένο έδαφος

Είναι φανερό ότι βρισκόμαστε, ξανά, σε ένα σημείο καμπής, όσον αφορά τις εξελίξεις συνολικά στη Μέση Ανατολή. Αυτό προσδιορίζεται από τα εξής δεδομένα. Οι ιμπεριαλιστές της Δύσης με πρώτες τις ΗΠΑ, δεν θα ήθελαν σε αυτή τη φάση τη μετατροπή της έκρυθμης κατάστασης που βιώνει η περιοχή της Μέσης Ανατολής σε έναν γενικευμένο περιφερειακό πόλεμο. Πέρα από τα σοβαρά προβλήματα που έχουν με τον πόλεμο στην Ουκρανία, ορισμένες από τις εξελίξεις έχουν πυροδοτήσει και δυσαρέσκειες μεταξύ των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Επίσης, τόσο ο ρωσικός όσο και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός, για δικούς τους λόγους ο καθένας, δεν επιθυμούν κι αυτοί μια τέτοια εξέλιξη. Το σιωνιστικό κράτος έδειξε ότι «ακούει τη φωνή του κυρίου του» στο ζήτημα του Ιράν, πιέζεται να τερματίσει τον ανελέητο βομβαρδισμό του Λιβάνου, αλλά συνεχίζει ακατάπαυστα τη σφαγή των Παλαιστινίων και συνολικά με την πολιτική του απέναντι στους λαούς και τις χώρες της περιοχής σπρώχνει τις εξελίξεις στα άκρα.

Η σιωνιστική επίθεση στο Ιράν

Τελικά, όπως είχαμε εκτιμήσει στο προηγούμενο άρθρο, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επέβαλαν στη σιωνιστική ηγεσία να περιορίσει την επίθεσή της στο Ιράν σε στρατιωτικούς στόχους, ώστε να αποφευχθεί μια πολύ πιθανή κλιμάκωση προς ανεξέλεγκτες καταστάσεις, που θα μπορούσαν να οδηγήσουν ακόμα και σε έναν περιφερειακό πόλεμο. Με αντάλλαγμα την εγκατάσταση στο κατεχόμενο από το Ισραήλ έδαφος της Παλαιστίνης, του αντιπυραυλικού συστήματος THAAD, δεν χτύπησαν πυρηνικές ή και πετρελαϊκές εγκαταστάσεις. Έτσι, παρά τις θριαμβολογίες της για χτύπημα σε ιρανικές εγκαταστάσεις αεράμυνας καθώς και σε εργοστάσια παραγωγής πυραύλων, η επίθεση αυτή καθώς και το πολιτικό μήνυμα που την συνόδευε («ολοκληρώσαμε την απάντησή μας στην πυραυλική επίθεση του Ιράν, της 1ης του Οκτώβρη») δίνει τη δυνατότητα στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να πιέσει για μια αποκλιμάκωση, τουλάχιστον στο πεδίο αυτό. Τα χαρακτηριστικά της επίθεσης έδωσαν τη δυνατότητα ταυτόχρονα και στην ιρανική ηγεσία, να αρπάξει την ευκαιρία για να μην δώσει συνέχεια. Χαρακτηριστική η δήλωση του Χαμείνι «*ούτε υποτίμηση της επίθεσης, αλλά επίσης να μην υπερβάλλουμε γι' αυτήν*» στην οποία προετίθηκε η αόριστη προειδοποίηση για απάντηση στον χρόνο και με τον τρόπο που θα επιλέξει η ηγεσία του Ιράν. Πέρα από το γεγονός πως το ιρανικό καθεστώς θέλει χρόνο για να απουλώσει τις πληγές του και να δει τις εσωτερικές του ισορροπίες που έχουν διαταραχθεί, κυρίως η Ρωσία, αλλά και η Κίνα δευτερευόντως, κατέστησαν σαφές στο Ιράν ότι κι αυτές δεν επιθυμούν μια κλιμάκωση της κατάστασης. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός αρκείται μέχρις στιγμής στη φθορά που παράγει για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και συνολικά για τους Δυτικούς της όλη κατάσταση. Μεγαλώνουν οι δυσαρέσκειες των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων, που βλέπουν πως ΗΠΑ και Ισραήλ δεν λαμβάνουν υπόψη τη θέση τους στην περιοχή (σιγά που νοιάστηκαν για τον παλαιστινιακό λαό) και έχουν πάντα τον φόβο μιας απότομης αντίδρασης από τους λαούς τους. Ενδεικτι-

κό της ρευστής κατάστασης που έχει δημιουργηθεί είναι τα κοινά ναυτικά γυμνάσια των πάλοι ποτέ θανάσιμων εκθρών: της Σαουδικής Αραβίας και του Ιράν!

Να σημειώσουμε εδώ πως η σιωνιστική ηγεσία το τελευταίο διάστημα φαίνεται πως προμοδοτεί μια σειρά κινήσεις αποσταθεροποίησης στο εσωτερικό του Ιράκ. Επίσης, ελέγχεται εάν και κατά πόσο εμπλέκεται στα πρόσφατα γεγονότα στην Τουρκία -τη βομβιστική επίθεση στην αεροδιαστημική βιομηχανία της Τουρκίας- λίγες μόνο ώρες μετά τη διαστόματος του κυβερνητικού εταίρου του Ερντογάν, ακροδεξιού Ντεβλέτ Μπαχτσελί, επανέναρξη μιας διαδικασίας προσέγγισης των Κούρδων από το τουρκικό καθεστώς. Τι ήθελε και ποιους να προλάβει ο Ερντογάν;

Ανελέητοι βομβαρδισμοί
στον Λίβανο,
στόμωμα της εισβολής

Οι θρασύδειλοι σιωνιστές θέλουν να μοιάσουν ολοένα και πιο πολύ με τους δίκτες των εβραϊκών πληθυσμών της Ευρώπης, δηλαδή τη ναζιστική Γερμανία, ισοπεδώνοντας ολόκληρες πυκνοκατοικημένες περιοχές της πρωτεύουσας Βηρυτού, αλλά και δεκάδων χωριών και πόλεων στον Νότιο Λίβανο. Έτσι και οι ναζί, βομβάρδιζαν και συνολικότερα τιμωρούσαν συλλογικά τους πληθυσμούς των κατεκτημένων από αυτούς χωριών, αφήνοντας στο διάβα τους σφαιρισμένους κατοίκους, καμένα χωριά και ισοπεδωμένες πόλεις. Ωστόσο και παρά τις εκατόμβες νεκρών αμάχων που παράγει η φασιστική μηχανή του ισραηλινού κράτους, ο ισραηλινός στρατός ελάχιστα έχει προωθηθεί στο έδαφος του Λιβάνου και με σημαντικές απώλειες σε προσωπικό και εξοπλισμό. Έτσι, ούτε λόγος δεν μπορεί να γίνει για επίτευξη του στόχου της σιωνιστικής ηγεσίας για επιστροφή των Ισραηλινών στα εγκαταλελειμμένα χωριά. Οι μαχητές της Χεζμπολάχ, παρά τα σοβαρά χτυπήματα που έχει δεχτεί η οργάνωση, υπερασπίζονται το έδαφος της χώρας τους ενάντια στον σιωνιστή εισβολέα, με μεγάλο θάρρος και αποτελεσματικότητα. Ταυτόχρονα, έχουν βάλει στο στόχαστρο στρατιωτικές βάσεις των σιωνιστών στον Βορρά με αξιοσημείωτες επιτυχίες.

Εκ παραλλήλου, οι ενέργειες του Ισραήλ ενεργοποίησαν τις αντιδράσεις του γαλλικού ιμπεριαλισμού, που σαν παλιά αποικιοκρατική δύναμη που έλεγχε την περιοχή που σήμερα βρίσκεται ο Λίβανος και η Συρία, βρήκε έναν εύσχημο τρόπο

να παρέμβει στις εξελίξεις και να δυναμώσει την επιρροή του στη Χώρα των Κέδρων. Σ' αυτή την κατεύθυνση πραγματοποιήθηκε και η Διεθνής Σύνοδος για τον Λίβανο που κάλεσε στο Παρίσι ο Μακρόν και στην οποία συμμετείχε ο Λιβανέζος υπηρεσιακός πρωθυπουργός Ν. Μικάτι. Τον ίδιο στόχο έχει και η εντεινόμενη και εκφρασμένη επίσημα δυσαρέσκεια της Γαλλίας προς το Ισραήλ αλλά και προς τις ΗΠΑ, για τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς των σιωνιστών.

Ευρύτερα από τη διπλωματική κινητικότητα του τελευταίου διαστήματος (συνάντηση στο Λονδίνο του αμερικανού ΥΠΕΞ, Άντονι Μπλίνκεν με τον Ν. Μικάτι, μία μέρα μετά την παρουσία του τελευταίου στο Παρίσι, αλλά και με τον Ιορδανό ομόλογο του Αϊμάν Σαφάντι) φαίνεται πως ασκούνται πιέσεις για μια διευθέτηση του σιωνιστικού πολέμου ενάντια στον Λίβανο.

Έτσι, οι μεγάλες πιέσεις που ασκούνται από τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα «συναντιούνται» με τις όχι αμελητέες δυσκολίες που συναντούν οι σιωνιστές στο προχώρημα της εισβολής τους, αλλά και με πιθανούς υπολογισμούς της σιωνιστικής ηγεσίας πως είναι η ώρα για μια πρώτη κατοχύρωση των επιτυχιών της στο στρατιωτικό επίπεδο. Αυτό μαρτυρούν οι δηλώσεις του αρχηγού του σιωνιστικού στρατού (IDF) πως το Ισραήλ μπορεί να φτάσει σε ένα αποφασιστικό τέλος της σύγκρουσης με τη Χεζμπολάχ. Αυτό καταδεικνύει ακόμα περισσότερο η πρόσφατη τοποθέτηση του σιωνιστικού συμβουλίου ασφαλείας πως δέχεται να μπει σε μια συζήτηση για μια κατάπαυση του πυρός στον Λίβανο. Φυσικά η σιωνιστική ηγεσία με τις προτάσεις της δεν αρκείται στην επανάληψη της απόφασης του ΣΑ του ΟΗΕ το 2006, σύμφωνα με την οποία οι δυνάμεις της Χεζμπολάχ πρέπει να μετακινηθούν βόρεια του ποταμού Λιτάνι, αλλά απαιτεί διεθνή δέσμευση για τη δημιουργία ενός μηχανισμού επιβολής που θα εμποδίζει τη Χεζμπολάχ να επανεξοπλιστεί νότια του Λιτάνι. Μάλιστα, απαιτεί ο μηχανισμός αυτός να βασίζεται σε χώρες συμμάχους και όχι, όπως μέχρι τώρα, στην προσωρινή δύναμη του ΟΗΕ στον Λίβανο, την UNIFIL. Το κυριότερο απ' όλα, απαιτεί επιχειρησιακή ελευθερία στον Λίβανο σε περίπτωση παραβιάσεων της Χεζμπολάχ, συμπεριλαμβανομένης της ικανότητας αποτροπής «του λαθρεμπορίου όπλων» μέσω αεροπορικών επιδρομών. Μετατρέπει, δηλαδή, τον εαυτό της σε οιονεί επικυρίαρχο του Λιβάνου!

Μέχρι στιγμής πάντως οι μαζικές δολοφονίες των πολιτών του Λιβάνου συνεχίζονται ασταμάτητα. Και δεν θα νιώ-

σουμε καμιά έκπληξη, εάν το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ και τα αμερικανικά αφεντικά του, εκτιμώντας πως δεν μπορεί να επιτευχθεί μια συμφέρουσα για τους ίδιους συμφωνία, παρατείνουν τις διαπραγματεύσεις, συνεχίζοντας τους βομβαρδισμούς, ώστε να εκβιάσουν την υποταγή των απέναντι. Ίδωμεν.

Η γενοκτονία των Παλαιστινίων,
η «τελική λύση» του σιωνισμού
και το... κοντάρι

Οι Παλαιστίνιοι άμαχοι στη Λωρίδα της Γάζας βιώνουν μια γενοκτονία, ζουν σε ένα δίχως τελειωμό μαρτύριο, σε μια ανελέητη συλλογική τιμωρία, γιατί αρνούνται να υποταχθούν στον κατακτητή της γης τους και τον φονιά των δικών τους ανθρώπων. Το σιωνιστικό κράτος, με τις αλληπάλληλες επιθέσεις του στις ισοπεδωμένες πόλεις της Λωρίδας, καταδεικνύει ταυτόχρονα δύο πράγματα. Η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση συνεχίζει τις μάχες ενάντια στους εισβολείς, αναγκάζοντάς τους να ξαναγυρουν σε περιοχές που την έχουν ήδη εξοντώσει. Το δεύτερο, πως έχουν επιταχύνει τον Βηματισμό τους προς την «τελική λύση», την εκδίωξη του παλαιστινιακού λαού από τη γη του. Αυτό καταμαρτυρούν οι τελευταίες αποφάσεις του σιωνιστικού κοινοβουλίου (Κνεσέτ) για απαγόρευση της παρουσίας στην περιοχή της Αποστολής του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους Πρόσφυγες (UNRWA) και η συνεχής κλιμάκωση των δολοφονιών, των εκτοπισμών, του γκρεμίσματος των σπιτιών των Παλαιστινίων και των νέων εποικισμών στη Δυτική Όχθη. Η κατάσταση και ο στόχος είναι πια τόσο εξοφθαλμος, που το ομολογούν πια και αξιωματούχοι του ΟΗΕ. Ωστόσο, ο ηρωικός παλαιστινιακός λαός δεν τους κάνει το χατίρι. Επιμένει να στέκεται όρθιος στη γη του και οι μαχητές του να δίνουν τις μάχες και αν χρειαστεί, να πέφτουν στον βωμό της λευτεριάς με το όπλο στο χέρι.

Υποτιμών τόσο πολύ και καταλαβαίνουν τόσο λίγο τον λαό αυτό οι σιωνιστές, που πήγαν χωρίς ίχνος ανθρωπιάς να χρησιμοποιήσουν τις τελευταίες στιγμές του ηγέτη της Χαμάς, για να υποτάξουν το μυαλό και την καρδιά του, να σπείρουν την απογοήτευση και την ανημπόρια. Δεν ήξεραν, όμως, ότι αυτό το βίντεο που τραβήχτηκε από τους αποχαυνωμένους στρατιώτες του φασιστικού στρατού και το κοντάρι που πετάει ο Γιάχια Σινουάρ στο ντρόου των IDF, έγινε ήδη σημαία αντίστασης και σύμβολο λευτεριάς!

Παλαιστίνη-Λίβανος

Οι βαρβαρότητες των σιωνιστών συνεχίζονται

Πριν από περίπου ένα χρόνο ο ισραηλινός υπουργός Άμυνας Γιάαβ Γκαλάντ δήλωσε: «Έχω διατάξει ολοκληρωτικό αποκλεισμό της Λωρίδας της Γάζας. Δεν θα υπάρχει ρεύμα, δεν θα υπάρχει φαγητό, δεν θα υπάρχουν καύσιμα, όλα θα είναι κλειστά. Πολεμάμε απέναντι σε ανθρώπινα ζώα και θα πράττουμε ανάλογα». Καθημερινά για 13 μήνες οι σιωνιστές εφαρμόζουν αυτήν την τακτική. Καθημερινά απορούν οι λαοί του κόσμου για το πόσο απόθεμα βαρβαρότητας διαθέτουν οι σιωνιστές. Δυστυχώς, φαίνεται πως είναι αστέρευτο.

Με τη σιγουριά, λοιπόν, πως οι εξελίξεις θα διορθώσουν (προς το δυσμενέστερο) τα στοιχεία που παραθέτουμε, 100.000 άνθρωποι έχουν εγκλωβιστεί στις πόλεις Τζαμπάλια, Μπέιτ Λαχία και Μπέιτ Χανούν, χωρίς ιατρικές προμήθειες ή τρόφιμα. Η λίστα των νεκρών αυξήθηκε κατά 800 τις τελευταίες 3 εβδομάδες. Ο ισραηλινός στρατός ταυτίζεται όλο και περισσότερο με τον ναζιστικό τρόπο δράσης προ 80 χρόνων. Με ανανδρες επιθέσεις σε προσφυγικούς καταυλισμούς, νοσοκομεία και σχολεία. Με βομβαρδισμούς από μακριά, με ελεύθερους σκοπευτές στα κρυφά. Χρησιμοποιούν άμαχους ως ανθρώπινες ασπίδες για να ελέγχουν μέρη που θα μπορούσαν να είναι επικίνδυνα ή να περιέχουν νάρκες, σύμφωνα με δημοσίευμα του ισραηλινού cnn, το οποίο επικαλείται μαρτυρίες στρατιωτών που αντέδρασαν σε αυτή την τακτική. Στην Τζαμπαλίγια έβαλαν παι-

διά σε λάκκο. Τανκ έκανε κύκλους γύρω τους μέχρι που τα σκέπασε με σκόνη. Στρατιώτες άρχιζαν να πετούν τα παιδιά προς τις μητέρες. Όποια μητέρα έπιανε παιδί έπρεπε να το κρατήσει, ακόμα και αν δεν ήταν το δικό της.

Με αντίστοιχο τρόπο δρα και στον Λίβανο. Με αεροπορικές επιδρομές πλήττει πόλεις και χωριά του νότιου Λιβάνου, αλλά και πυκνοκατοικημένες περιοχές της Βηρυτού. Τουλάχιστον 1.700 είναι οι νεκροί, πάνω από 1 εκατομμύριο οι εκτοπισμένοι. Πολλοί από αυτούς προσπαθούν να βρουν καταφύγιο στην ήδη ρημαγμένη Συρία. Όμως, ο ισραηλινός στρατός βομβαρδίζει και τα μεθοριακά περάσματα με τη δικαιολογία ότι ανακόπτει ενδεχόμενο ανεφοδιασμό της Χεζμπολάχ από το Ιράν.

Όλα αυτά βέβαια δεν σημαίνουν πως το Ισραήλ κάνει «περίπατο». Στο πεδίο των μαχών, η Χεζμπολάχ αλλά και η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση τραυματίζουν το γόητρο της πολεμικής μηχανής. Πολιτικά, στο εσωτερικό και διεθνές επίπεδο, ο Νετανιάχου είναι τουλάχιστον στριμωγμένος (αν και κυρίως από πιο αντιδραστική-δεξιά σκοπιά). Αυτό που επιλέγει είναι η γενίκευση του πολέμου. Ανοίγει νέα μέτωπα και όχι μόνο στρατιωτικά (Ιράν) αλλά και πολιτικά, με τελευταίο τα νομοσχέδια που ψηφίστηκαν με συντριπτική πλειοψηφία στην Κνεσέτ, με τα οποία απαγορεύει κάθε δραστηριό-

τητα του ΟΗΕ-UNRWA στο έδαφός του αλλά και τη συνεργασία ισραηλινών δημόσιων λειτουργών με αυτόν.

Οι κινήσεις της Γαλλίας για οικονομική (στην ουσία πολιτική) στήριξη στην κυβέρνηση του Λιβάνου, η καταδίκη από αξιωματούχους του ΟΗΕ, οι εκκλήσεις (λοιπών ιμπεριαλιστών) για «αυτοσυγκράτηση» και η επίκληση να πρυτανεύσει η λογική και να βρεθεί «διπλωματική λύση», ακόμα και οι «προτάσεις εκκευρίας» που κατατίθενται για το θεαθήναι προσκρούουν στη δήλωση του Μπλίνκεν: προϋπόθεση είναι ο αφοπλισμός της Χεζμπολάχ και είναι «κρίσιμο να επιτευχθεί κατανόηση στο θέμα αυτό». Σαφώς, δηλαδή, ο αμερικανός υπουργός Εξωτερικών αδιαφορεί για την προεκλογική συγκυρία, τα συμφέροντα ΗΠΑ-Ισραήλ συμβαδίζουν. Στόχος είναι η καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Για τους ιμπεριαλιστές, «τρομοκρατία», διαχρονικά, είναι η πάλη των λαών. Και ειδικά η πάλη του παλαιστινιακού λαού για λευτεριά.

Seven Jewish Children

Κάτω τα χέρια από το οξυγόνο μας!

Το θεατρικό έργο «Seven Jewish Children» γράφτηκε το 2008-2009 από την αγγλίδα συγγραφέα Caryl Churchill με αφορμή τους τότε εντατικούς βομβαρδισμούς στη Λωρίδα της Γάζας από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Η ίδια η συγγραφέας έχει δηλώσει ότι το συγκεκριμένο θεατρικό κείμενο είναι μία «πολιτική πράξη». Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που απελευθέρωσε το έργο από τα πνευματικά του δικαιώματα ούτως ώστε να μπορεί να παιχτεί από καλλιτέχνες ανά τον κόσμο, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να δηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό και την αντίστασή τους στη συνεχιζόμενη σφαγή του.

Το έργο έχει παιχτεί κυρίως από ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες διεθνώς, αρκετές από αυτές ομάδες εβραίων που θέλουν έτσι να δηλώσουν τη διαφωνία τους με την εργαλειοποίηση του Ολοκαυτώματος και την αξιοποίησή του από το Ισραήλ και τους ιμπεριαλιστές για να «δικαιολογήσουν» τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Οι κριτικές ενάντια στο έργο πάμπολλες: έχει χαρακτηριστεί ως αντισημιτικό, κάποιος έχει φτάσει ακόμη και στο σημείο να κατηγορήσουν την Churchill ότι ωθεί σε αντισημιτικά εγκλήματα και ότι παραπέμπει και δικαιολογεί συγκεκριμένα τη λεγόμενη «συκοφαντία του αίματος», δηλαδή εγκλήματα που πραγματοποιήθηκαν ενάντια σε εβραϊκούς πληθυσμούς στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα.

Το ίδιο το κείμενο κινείται σε έναν άξονα ποιητικό και μελετάει το τι πρέπει ή δεν πρέπει να πουν οι ενήλικες στα παιδιά σε ό,τι αφορά τη λεγόμενη «ισραηλινο-παλαιστινιακή σύγκρου-

ση», δηλαδή τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Η συγγραφέας όμως εδώ παίρνει την απόφαση να αφηγηθεί την ιστορία από τη μεριά του θύτη, φροντίζοντας να μην υπάρξει ούτε στιγμή εξίσωσης θύτη και θύματος. Αξιοποιώντας την οπτική των ενήλικων Ισραηλινών που αναρωτιούνται τι πρέπει να πουν στα παιδιά τους, εκθέτει τα διάφορα αφηγήματα (και ψέματα) που χρησιμοποιεί το Ισραήλ και οι διάφοροι «εταίροι» του για να δικαιολογήσουν τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού: οι εβραίοι είναι ο επιούσιος λαός και η Παλαιστίνη η γη της επαγγελίας τους, το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα, το δικαίωμα του Ισραήλ να λεηλατεί την περιουσία και τα πατρογονικά εδάφη των Παλαιστίνιων επειδή κυνηγήθηκε και σφαγιασθηκε από τους Ναζί κοκ.

«Μην της πεις ποιος έμενε σε αυτό το σπίτι.

Όχι,

Αλλά μην της πεις ότι στο υπνοδωμάτιό της κοιμόντουσαν Άραβες.

(...)

Πες της ότι για μίλια και μίλια τριγύρω έχουν δική τους γη.

Πες της ξανά ότι αυτή είναι η γη της επαγγελίας μας!

Μην της πεις ότι μας είπαν ότι είναι μια γη χωρίς ανθρώπους.»

Την ίδια στιγμή που οι δολοφονημένοι Παλαιστίνιοι μόνο τον τελευταίο χρόνο έχουν ξεπεράσει τους 40 χιλιάδες, με την πλειονότητά τους να είναι παιδιά, πόσο νόημα έχει να παρουσιάσει κανείς ένα έργο που διερευνά το πόσο αλήθεια πρέπει να λέει κανείς στα παιδιά αυτού του κόσμου; Πόσο νόημα έχει να ακουστούν οι φωνές των αν-

θρώπων της τέχνης πλάι σε αυτές των εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών παγκόσμια που δηλώνουν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό; Την ίδια ώρα που η Ελλάδα στέλνει φρεγάτες για να υποβοηθήσουν τους ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ στην εθνικάθαρση που πραγματοποιούν στην Παλαιστίνη, εμπλέκοντας τη χώρα και το λαό μας ολόένα και περισσότερο στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO στην περιοχή, και ενώ οι διάφοροι αξιωματούχοι της χώρας δηλώνουν ότι θα «υπερασπιστούν το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», πόση ουσία μπορεί να έχει μία παράσταση που παίρνει καθαρά θέση χωρίς ίσες αποστάσεις και «ναι μεν, αλλά» ενάντια στην κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών από το Ισραήλ και υπέρ του δικαιώματος του παλαιστινιακού λαού σε ένα ενιαίο και ανεξάρτητο κράτος;

Εμείς λέμε ότι έχει κάθε νόημα. Για τον ίδιο λόγο που λαοί ανά τον κόσμο διαδηλώνουν με το σύνθημα «From the river to the sea, Palestine will be free», που φοιτητές καταλαμβάνουν πανεπιστήμια, που παλαιστινιακές σημαίες βγαίνουν σε πλατείες, συναυλιακούς χώρους, ακόμη και στην Επίδαυρο και αντηχεί παντού το «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Με αφορμή όλα τα παραπάνω, και με βαθύ το αίσθημα καθήκοντος οι άνθρωποι της τέχνης να παίρνουν θέση πάνω στα πολιτικά ζητήματα της εποχής τους, η Νικολέττα Παναγιώτου μετέφρασε, διασκεύασε και σκηνοθέτησε την παράσταση «Seven Jewish Children - Ένα έργο για τη Γάζα». Συνδυάζοντας το συγκλονιστικό κείμενο της Churchill, την παλαιστινιακή χιπ-χοπ μουσική και την ποίηση του παλαιστίνιου ποιητή

Μαχμούτ Νταρουί και του Πάμπλο Νερούδα, η παράσταση αυτή προσπαθεί να ενώσει τη φωνή της με τους λαούς ανά τον κόσμο που βροντοφωνάζουν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη, από τη θάλασσα μέχρι τον ποταμό!».

Υιοθετώντας τα λόγια του παλαιστίνιου ποιητή Μαχμούτ Νταρουίς:

Εγώ δε μισώ τους ανθρώπους
Κανέναν δεν κλέβω
Μα αν πεινάσω, τρώω τη σάρκα του
σφετεριστή μου.
Φυλάξου
Από την πείνα μου φυλάξου
Κι απ' την οργή μου.

Η παράσταση «Seven Jewish Children - Ένα έργο για τη Γάζα» έχει παρουσιαστεί σε θεατρικό φεστιβάλ στην Κύπρο το Μάιο και τον Αύγουστο του 2024, στο κάμπινγκ των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης τον Ιούλιο που μας πέρασε και θα παρουσιαστεί στην Αθήνα μέσα στο επόμενο χρονικό διάστημα.

10 Νοεμβρίου 1924

Η μεγάλη απεργία των καπνεργατών στην Καβάλα

Τέτοιες μέρες, πριν από 100 χρόνια, η Καβάλα ζούσε μια από τις μεγαλύτερες εργατικές εξεγέρσεις, την απεργία των καπνεργατών. Συμπλοκές, καταστολή, φασιστικές ομάδες, αντικομμουνισμός, τραυματίες και νεκροί συνθέταν το σκηνικό μιας ακόμη μεγάλης απεργίας ενός κλάδου που δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στη συγκρότηση και οργάνωση του εργατικού κινήματος της βόρειας Ελλάδας. Με αφορμή αυτό το γεγονός, θα κάνουμε μια σύντομη αναφορά στους αγώνες των καπνεργατών της Καβάλας.

Ο καπνός ήταν ένα προϊόν που ευδοκίμοσε σε Μακεδονία και Θράκη αλλά και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, όπως το Αγρίνιο. Το κλίμα της βόρειας χώρας ευνόησε τις καλύτερες ποικιλίες οι οποίες εξάγονταν σε όλο τον κόσμο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αναπτυχθεί η καπνοβιομηχανία και το καπνεμπόριο από τα μέσα ακόμα του 19ου αιώνα.

Η Καβάλα πολύ γρήγορα αναδείχτηκε στο μεγαλύτερο κέντρο επεξεργασίας και εμπορίας καπνού σε όλα τα Βαλκάνια. Σ' αυτό συνετέλεσε το γεγονός ότι ευδοκίμοσε στην περιοχή μια από τις αρωματικότερες ποικιλίες καπνού (μπασμάς) αλλά και η ύπαρξη του λιμανιού που λειτούργησε ως πύλη εξόδου χιλιάδων προϊόντων σε όλο τον κόσμο. Στην πόλη αυτή ξεκίνησε και η ιστορία του καπνεργατικού κινήματος το 1896 με την πρώτη απεργία καπνεργατών στα Βαλκάνια. Πάνω από 5.000 καπνεργάτες απήργησαν, με οικονομικά κυρίως αιτήματα, και κατάφεραν να αποσπάσουν κάποιες αυξήσεις στα μεροκάματα. Από τότε άρχισε μια ανοδική πορεία για το καπνεργατικό κίνημα, με αποτέλεσμα τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, τη μείωση του ωραρίου και την αύξηση του μεροκάματου. Να σημειώσουμε ότι η ιδιαιτερότητα της δουλειάς στα εργοστάσια επεξεργασίας καπνού, με τον ελλιπή αερισμό και τη συγκέντρωση πολλών εργατών σε κλειστούς χώρους, είχε ως αποτέλεσμα την εμφάνιση πολλών ασθενειών, όπως η φυματίωση.

Το 1908 ιδρύθηκε το πρώτο καπνεργατικό σωματείο και σύντομα κατακτήθηκε το 9ωρο. Από το 1913 το σωματείο απέκτησε επαφές με τη Φεντερασιόν στη Θεσσαλονίκη και την επόμενη χρονιά (1914) πραγματοποιήθηκε απεργία καπνεργατών σε ολόκληρη τη Μακεδονία. Περισσότεροι από 30.000 καπνεργάτες από Θεσσαλονίκη, Καβάλα και Δράμα συμμετείχαν στην απεργία που διοργάνωσε η Φεντερασιόν, με επικεφαλής τον Αβραάμ Μπεναρόγια και τον Σαμουήλ

Γιονά. Ήταν μια ιστορική απεργία, με οικονομικά κυρίως αιτήματα, που ξεκίνησε τον Μάρτη του 1914 και κράτησε περίπου 20 μέρες. Οι απεργοί κατασκευαστήθηκαν από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ της εποχής, αλλά βρήκαν μεγάλη αλληλεγγύη από άλλους κλάδους. Η απεργοσπασία και η καταστολή δεν κατάφεραν να κάμψουν τους καπνεργάτες και η απεργία έληξε με νίκη τους και πολλές παραχωρήσεις από την εργοδοσία. Όμως, λίγους μήνες αργότερα, η κυβέρνηση, σε έναν ρεβανιστικό παροξυσμό, συνέλαβε τον Μπεναρόγια και τον Γιονά και τους εξόρισε. Μια νέα απεργία ξέσπασε το 1919 -που ήταν μάλιστα και πανελλαδική- με αφορμή την πρόθεση των καπνεμπόρων να εξάγουν ανεπεξέργαστο καπνό.

Ο μικρασιατικός πόλεμος και η ήττα του 1922 έφερε στη βόρεια Ελλάδα μεγάλο αριθμό προσφύγων που οι καπνοβιομηχανοί προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν. Ο αγώνας, όμως, των καπνεργατών και η ένταξη των προσφύγων στα σωματεία απέτρεψε τις μειώσεις στα μεροκάματα που επιχειρήσε να επιβάλει η εργοδοσία. Άλλωστε, η περίοδος σηματοδεύτηκε από την ανάπτυξη εργατικών αγώνων εμπνευσμένων από την πρόσφατη Οκτωβριανή Επανάσταση αλλά και την ίδρυση του ΣΕΚΕ.

Η αιτία που προκάλεσε κινητοποιήσεις στο διάστημα αυτό ήταν και πάλι η προσπάθεια των καπνεμπόρων να εξάγουν ακατέργαστο καπνό για να περιορίσουν το κόστος. Αυτό θα σήμαινε για τους εργάτες μείωση στα μεροκάματα αλλά και στο απαιτούμενο εξειδικευμένο προσωπικό. Από την άλλη, υπήρχε το αμερικάνικο μονοπωλιακό κεφάλαιο που είχε τη δυνατότητα να παρεμβαίνει και

να ελέγχει την επεξεργασία και το εμπόριο καπνού, με αποτέλεσμα να υποβαθμίζεται το ελληνικό προϊόν, με ό,τι μπορούσε αυτό να σημαίνει για τα μεροκάματα, τις θέσεις και τους όρους εργασίας. Την ασάφεια του νόμου που ψηφίστηκε το 1922 και επέτρεπε την εξαγωγή ανεπεξέργαστου καπνού για ορισμένες ποικιλίες εκμεταλλεύτηκαν οι εργοδότες και για πρώτη φορά στην Καβάλα, στις 10/11/1924, ο καπνεμπόρος Γρηγοριάδης επιχειρήσε να μεταφέρει ανεπεξέργαστο καπνό με πλοία στο Βόλο. Η κινητοποίηση του σωματείου ήταν άμεση. Η Καπνεργατική Ένωση Καβάλας αποφάσισε απεργία και όταν έφτασαν τα πλοία στο λιμάνι, οι καπνεργάτες προσπάθησαν να σταματήσουν το φόρτωμα. Η επέμβαση της Χωροφυλακής ήταν άμεση και οι συμπλοκές γενικεύτηκαν σε όλη την πόλη. Τέσσερις ήταν οι νεκροί από τις πέτρες των απεργών και τους πυροβολισμούς των χωροφυλάκων (δύο χωροφύλακες και δύο απεργοί) και δεκάδες οι τραυματίες. Η κατάσταση ήταν ανεξέλεγκτη και μόνο μετά την επέμβαση δυνάμεων της χωροφυλακής και του στρατού από τη Δράμα και το Πράβι (σημ. Ελευθερούπολη) σταμάτησαν τα επεισόδια. Τις επόμενες μέρες η Καβάλα στρατοκρατούνταν.

Η κυβέρνηση του Α. Μιχαλακοπούλου, που είχε σχηματιστεί λίγες μέρες νωρίτερα με τη στήριξη του κόμματος του Γ. Κονδύλη -πρωτεργάτη του αντικομμουνισμού την εποχή εκείνη-, προσπάθησε να συκοφαντήσει τον αγώνα των καπνεργατών, κάνοντας λόγο για «κομμουνιστικό κίνημα» και «ρωσικό δάκτυλο». Προχώρησε σε εκατοντάδες συλλήψεις και οι δίκες που ακολούθησαν επέφεραν βαριές καταδίκες.

Η αλήθεια αποκαλύφθηκε λίγο αργότερα, όταν καταγγέλληκε ακόμα και μέσα στη Βουλή ότι ο υπουργός Εσωτερικών Γ. Κονδύλης είχε οργανώσει ένοπλες παρακρατικές φασιστικές ομάδες για να χτυπήσουν τους καπνεργάτες και να προκαλέσουν τα αιματηρά επεισόδια. Ο Κονδύλης αναγκάστηκε να αποκαλύψει ότι «από της πρώτης Δημοκρατικής Κυβερνήσεως απεφασίσθη να καταρτισθή ιδιαίτερον Σωματείον εργατών, το οποίον να χρησιμοποιηθή εν περιπτώσει απεργίας των κομμουνιστών». (Θ. Καμπαγιάννης). Μάλιστα, ο Αλ. Παπαναστασίου, στην κυβέρνηση του οποίου αναφέρεται ο Κονδύλης, όντας υπουργός Στρατιωτικών, παραδέχτηκε τα όσα αποκαλύφθηκαν. Μετά από αυτά, ο Μιχαλακόπουλος αναγκάστηκε να ανασκευάσει τις συκοφαντίες περί «κομμουνιστικού δακτύλου».

Τελικά, οι καπνεργάτες πέτυχαν μια σημαντική νίκη, αφού κατάφεραν να σταματήσουν την εξαγωγή ανεπεξέργαστων καπνών. Επίσης, ένα χρόνο μετά, δημιουργήθηκε το Ταμείο Ασφάλισης Καπνεργατών (ΤΑΚ), που εκτός των άλλων κατέβαλλε και επιδόματα ανεργίας.

Οι αγώνες του καπνεργατικού κινήματος της Καβάλας συνεχίστηκαν σε όλο το διάστημα του Μεσοπολέμου. Μια νέα μεγάλη απεργία ξέσπασε το καλοκαίρι του 1928 με αιτήματα την αύξηση στα μεροκάματα, το 8ωρο και την ασφάλιση. Από την αρχή του χρόνου οι καπνεμπόροι προχώρησαν σε απολύσεις απεργών και προσλήψεις γυναικών για την τελική διαλογή καπνού (τόγκα), με μικρότερο μεροκάματο, ώστε να μειώσουν το κόστος παραγωγής. Η απεργία κράτησε σχεδόν ένα μήνα (11 Ιουνίου - 9 Ιουλίου) και συνοδεύτηκε από άγριες συγκρούσεις, δολοφονίες εργατών, τραυματισμούς, φυλακίσεις απεργών και εξορίες. Η απεργία αυτή δεν ήταν νικηφόρα για τους εργάτες.

Μια νέα απεργία, όμως, που πραγματοποιήθηκε τον Ιούλη του 1933 οργανώθηκε καλύτερα, βρήκε στήριξη από ολόκληρη την πόλη με γενική απεργία και τελικά οι καπνεμπόροι υποχώρησαν σε όλα τα αιτήματα. Από τον «Ριζοσπάστη» της 26/7/1933 διαβάζουμε: «Μια περίλαμπρη νίκη, ένας πρωτοφανής θρίαμβος ήταν το επιστέγασμα της γιγάντιας μάχης του προλεταριάτου και όλου του εργαζόμενου λαού της Καβάλας. [...] Μπάσιμο των καπνεργατών κατά 50% στην τόγκα με 65 δραχμές κατώτερο μεροκάματο. Μεροκάματο σύμφωνα με το κόστος ζωής, 8ωρο. Για ίση δουλειά ίσο μεροκάματο στις γυναίκες. Ενίσχυση του ΤΑΚ από την κυβέρνηση. Επιδόματα ανεργίας [...] Πλήρης ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη».

Οι αγώνες των καπνεργατών συνεχίστηκαν. Πρωταγωνιστικός ήταν ο ρόλος των καπνεργατών στην εξέγερση του Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη. Η περίοδος του Μεσοπολέμου ήταν αυτή στην οποία ωρίμασε η εργατική συνείδηση, οργανώθηκαν οι προλετάριοι γύρω από τα σωματεία τους, εντάχθηκαν μαζικά στο ΚΚΕ και αναδείχθηκαν οι αστείρευτες δυνάμεις που διέθετε η εργατική τάξη.

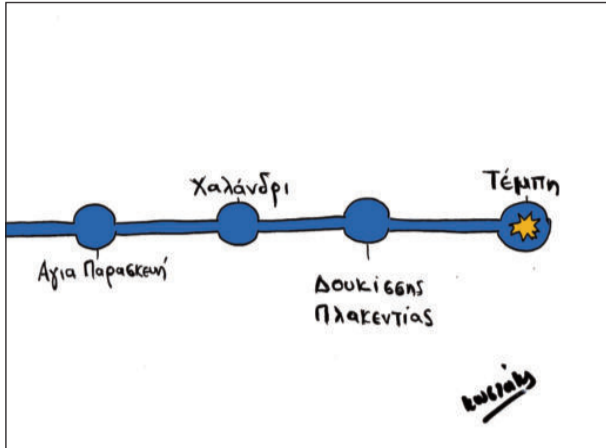
Σ.Σ.

Πηγές

- Ριζοσπάστης 12/11/1924
- Ριζοσπάστης 26/7/1933
- Θανάσης Καμπαγιάννης, «Το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα 1918-1926», Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο

σχολία

Εισβολή I

Το νοσοκομείο Καμάλ Αντουάν στη βόρεια Γάζα, το τελευταίο εν λειτουργία νοσοκομείο, κατέλαβε ο ισραηλινός στρατός. Άλλο ένα ηρωικό κατόρθωμα του ισραηλινού στρατού.

Εισβολή II

Οι ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ μπήκαν με τη βία σε βάση του ΟΗΕ, ενώ χρησιμοποίησαν ακόμη και λευκό φώσφορο τραυματίζοντας 15 κυανόκρανους, αναφέρει έρευνα που καταγράφει τα δεκάδες περιστατικά επιθέσεων των IDF κατά της δύναμης UNIFIL των Ηνωμένων Εθνών. Κατάσχεσαν ιατρικό υλικό.

Θόλος

Το Πεντάγωνο επιβεβαίωσε την αποστολή ενός προηγμένου αντιβαλλιστικού συστήματος THAAD στο Ισραήλ, μαζί με Αμερικανούς στρατιώτες για να το λειτουργήσουν. US dome.

Όπλα

Ο Αμερικανός υπουργός Άμυνας Λόιντ Όστιν ανακοίνωσε κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στο Κίεβο ένα νέο πακέτο ύψους 400 εκατομμυρίων δολαρίων στρατιωτικής βοήθειας για την Ουκρανία, που περιλαμβάνει επιπλέον πυρομαχικά, τεθωρακισμένα οχήματα και αντιαερματικά όπλα. Μαζί τους και ένα τάγμα νοτιοκορεατών.

Φοίτηση

Σύμφωνα με τον υπουργό Πιερρακάκη: «Ο νόμος θα εφαρμοστεί απολύτως και απαρέγκλιτα. Τον έχουμε ψηφίσει και θα εφαρμοστεί, και μάλιστα περιλαμβάνει τη διάταξη, η οποία είναι πολύ πλήρης, και προβλέπει εξαιρέσεις για λόγους υγείας, φοίτηση μερικής απασχόλησης, κ.ά. Δε μπορεί και εδώ να είμαστε η διεθνής εξαίρεση. Δεν μπορεί να υπάρχει κουλτούρα κάποιος να πηγαίνει σε ΑΕΙ και να μην διαγράφεται ποτέ. Μέχρι σήμερα αν κάποιος παρατούσε τις σπουδές παρέμενε εγγεγραμμένος». Εκτός αν πληρώνεις για την επανεγγραφή.

Χέρι

Ακτιβιστής για τα δικαιώματα των ΑμεΑ και ηθοποιός από τη Θεσσαλονίκη, κατήγγειλε πως αστυνομικός στο τμήμα όπου προσήλθε για να βγάλει διαβατήριο, του ζήτησε χαρτί γιατρού για να αποδείξει πως το χέρι του ήταν ακρωτηριασμένο. Και βεβαίωση πως δεν το έχασε στην Παλαιστίνη.

Άμαχοι

Δημοσίευμα του CNN καταγράφει τις πρακτικές του ισραηλινού στρατού (IDF), ο οποίος χρησιμοποιεί ως ασπίδες Παλαιστίνιους αμάχους. Πιο χρήσιμο από το απλώς να τους σκοτώνεις.

Σύνθημα

Δασκάλα και διευθυντής σχολείου καλούνται σε γραπτή απολογία, επειδή στο σχολείο αναρτήθηκε πανό-εικαστική δημιουργία των μαθητών με το αίτημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Ο ένας για το «Λευτεριά», η άλλη για το «Παλαιστίνη».

Σημαία

Αντιμέτωπη με κατηγορίες για προκατάληψη και εκφοβισμό είναι η 23χρονη Άμπερ Μάθιους, η οποία είχε σκίσει μια σειρά με ελληνικές σημαίες στο Νιου Τζέρσεϊ, νομίζοντας πως είναι ισραηλινές. Επίθεση σε χώρα σύμμαχο του Ισραήλ.

Φορείς

Το Ισραήλ θα απευθυνθεί σε άλλους φορείς, αντί των Ηνωμένων Εθνών, διεθνών οργανισμών για να διασφαλίσει ότι η βοήθεια φτάνει στη Γάζα, όπως αναφέρει το ισραηλινό υπουργείο Εξωτερικών μετά την ψήφιση νομοσχεδίων από την Κνεσέτ που περιορίζουν την UNRWA, την υπηρεσία του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες. Στο NATO.

«Ποινολόγια» παντού, δικαιώματα πουθενά

Πιάσαμε τους στόχους του ταμείου... κατασταλτικής ανάκαμψης. Απέδωσαν οι «καλές πρακτικές» επιτήρησης της σχολικής τάξης, όπως ορίζονται από το υπουργείο Παιδείας και την κυβέρνηση, με τη φιλοδοξία να περιοριστεί η χρήση των κινητών από τους μαθητές στο τσίρκο της τηλεκαπαίδευσης, στη σατιρική επιθεώρηση «φάτε παιδεία για όλους!» με ψηφιακό σχολείο και φροντιστήριο. Επίσης, διεκπεραιώθηκε το «υπαλληλικό καθήκον» των εκπαιδευτικών (και όχι, βέβαια, το εκπαιδευτικό ή το παιδαγωγικό), σε μια ατμόσφαιρα αξιολογικών απειλών για «κακή βαθμολόγηση» σχολείων και εκπαιδευτικών, με διώξεις και πειθαρχικά και σε ένα περιβάλλον διάλυσης της εκπαιδευτικής διαδικασίας με ευθύνη του υπουργείου. Στόχος είναι να τιμωρούνται περισσότερο και πιο αυστηρά οι μαθητές, σε έναν ατελείωτο κύκλο «εγκλήματος και τιμωρίας». Κι όλα αυτά με μηδενικό κόστος και ελάχιστες κοινωνικές δαπάνες.

Ο υπουργός Παιδείας Πιερρακάκης, μιλώντας στο ραδιόφωνο του... ΣΚΑΪ νόμος και τάξη, χαρακτήρισε «θεαματικά καλό» τις 6.043 και πλέον αποβολές μαθητών από την αρχή επιβολής του μέτρου απαγόρευσης της χρήσης κινητών στα σχολεία. Μια απαγόρευση που, ενώ ισχύει για χρόνια, δεν αξιοποιήθηκε επικοινωνιακά στο «ποινολόγιο μάθησης», ώστε να εθίζεται η κοινωνία ότι τα σχολικά, οικογενειακά και κοινωνικά προβλήματα «λύνονται» με τιμωρίες και ποινές, με εισαγγελείς και την αστυνομία.

«Θεαματικά καλό», λοιπόν, η εκτόξευση των αποβολών. Ίσως γιατί αυτοί οι 6.043 μαθητές, που βρέθηκαν εκτός τάξης, απέφυγαν τον κίνδυνο να πέσουν στα κεφάλια τους ταβάνια και σοβάδες, ίσως γιατί «ελάφρυναν» το στρίμωγμα στα 27άρια τμήματα και «πέτυχαν», ενδεχομένως, μια θέση στους πίνακες των «παραβατικών μαθητών» αντί για μια θέση στο πανεπιστήμιο. Κι έτσι, με τιμωρίες και ταξικούς φραγμούς, τα «μη συμβατά μοσχεύματα» της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης δεν θα προαχθούν σε «μη συμβατά μοσχεύματα» της τριτοβάθμιας, σύμφωνα με τη «χειρουργική» του πρύτανη του ΕΜΠ, που ζήτησε τη χουντική «ορθοπεδική του γύψου».

Οι «εκπαιδευτικές αυθεντίες» του ΥΠΑΙΘ πασχίζουν για να επιβάλλουν κάθε είδους «αποβολές» της νεολαίας από την εκπαίδευση. Μια εκπαίδευση με κύρια χαρακτηριστικά τη στείρα αποσπαστική, στρεβλή και ασύνδετη γνώση, τους αλληπάλληλους εξεταστικούς φραγμούς και αποκλεισμούς, που ορίζουν ποιος παραμένει ή φεύγει από το σχολείο. Μια εκπαίδευση που απορρίπτει και δεν εμπνέει, γιατί κύριο στόχο έχει τη διαμόρφωση του μελλοντικού πειθαρχημένου, φτηνού, ευέλικτου και αναλώσιμου εργαζόμενου, που θα εκπαιδευτεί να βλέπει το ψέμα σαν αλήθεια, να συμβιβάζεται με έναν εξευτελιστικό μισθό, με μια ζωή και μια δουλειά χωρίς δικαιώματα. Μια γνώση και μια επιστήμη που οικειοποιείται από τους ισχυρούς, για να εξυπηρετεί τους ισχυρούς, που χρησιμοποιείται έως και για τη διεξαγωγή «έξυπνων» και άδικων πολέμων.

Αντίστοιχο «θεαματικό καλό» με τις αποβολές αποτελεί για την κυβέρνηση και το σύστημα της Τράπεζας Θεμάτων, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής στα πανεπιστήμια, το σχεδιαζόμενο «εθνικό απολυτήριο», που θα «αδειάζουν» από φοιτητές και μαθητές τα πανεπιστήμια και τα λύκεια. Ταυτόχρονα, για όσους καταφέρουν να διαπεράσουν τα αντίπαλα ταξικά αναχώματα και γίνουν φοιτητές, προβλέπεται να θερίζει η διάταξη για διαγραφές φοιτητών λόγω μη τήρησης της επιτρεπόμενης διάρκειας σπουδών, παρά τις άγριες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες. Διαγραφές που αφορούν σχεδόν τον μισό φοιτητικό πληθυσμό! Τόσοι πολλοί αδιαφορούν για τις σπουδές τους;

Αντίστοιχα «ποινολόγια» στήθηκαν για γονείς και εκπαιδευτικούς. «Παραμέληση ανηλικού», που διώκεται ποινικά, πρέπει να σημαίνουν για τους γονείς οι μαθητικές κινητοποιήσεις. «Ανάρμοστη ή αναξιοπρεπής ή ανάξια για υπάλληλο συμπεριφορά εντός ή εκτός υπηρεσίας» είναι η συνδικαλιστική και πολιτική δράση, η συμμετοχή σε απεργίες, η εναντίωση στους πλειστηριασμούς, η αντιπολεμική δράση, η εναντίωση στη γενοκτονία των Παλαιστίνιων και η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, δηλαδή, σχεδόν κάθε ενασχόληση με τα κοινά που ενο-

κλεί την εξουσία. «Κακόβουλη κριτική σε προϊστάμενη αρχή» είναι κάθε... «εξ αποστάσεως» ή «δια ζώσης» κριτική στην ασκούμενη κυβερνητική πολιτική, ενώ στον ιδιωτικό τομέα, τον ρόλο της κρατικής καταστολής αναλαμβάνει και ο εργοδότης. Όλα αυτά με βάση τους νόμους που πρέπει, βεβαίως-βεβαίως, να εφαρμόζονται και να τηρούνται από όλους, ιδίως από όσους βρίσκονται στη βάση της κοινωνικής πυραμίδας. Αντίθετα, στην κορυφή της πυραμίδας «επιτρέπεται» και είναι «αξιοπρεπής, νόμιμη και ηθική» κάθε εγκληματική συμπεριφορά που αποφέρει κέδρος και διασφαλίζει την κυριαρχία του κεφαλαίου και του καθεστώτος.

«Ποινολόγια» μοιράζουν και τα ΜΜΕ, που αναφέρονται στις συλλογικότητες και τα σωματεία σαν να πρόκειται για... εγκληματικές οργανώσεις, που ποινικοποιούν τη φτώχεια, τη μετανάστευση, την προσφυγιά και επιτίθενται ξεδιάντροπα στη νεολαία, ως πιο ευάλωτη και αδύναμη να αμυνθεί. Που στηρίζουν άδικους πολέμους και γενοκτονίες. Που αναβαθμίζουν τη θάτσερική προπαγάνδα «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα» στο «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο φοβισμένα άτομα».

Μάταιος κόπος, όμως. Οι διώξεις, οι τιμωρίες και οι ποινές δεν φοβίζουν όσο θα ήθελαν τη νεολαία, τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς, τους εργαζόμενους. Ούτε «διορθώνουν» τη νεολαία και τον λαό. Ανοίγονται ρωγμές στην κοινωνία απέναντι στην κατασταλτική πολιτική και το κύμα διώξεων που εξαπολύει η κυβέρνηση. Μια πρώτη μεγάλη νίκη κερδήθηκε με την ομόφωνη αθωωτική απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου για «μη παραπομπή σε δυνητική αγρία» της εκπαιδευτικού μας, Χρύσας Χοτζόγλου, και την απόσυρση της «γελοίας» και αντίστοιχης παραπομπής για τον συνταξιούχο εκπαιδευτικό, Γιώργο Καββαδία, μετά από μαζικές κινητοποιήσεις που δημιούργησαν «κλίμα αντίστασης και αγώνα». Αυτός είναι ο δρόμος! Με μαζικό, αποφασιστικό και ανυποχώρητο αγώνα, χωρίς αυταπάτες συνδιαλλαγής και κατευνασμού του αντιπάλου, χωρίς αυταπάτες για δικαστική δίκαιωση, χωρίς αυταπάτες ότι θα χρησιμοποιήσουμε τους νόμους ενάντια σε αυτούς που τους νομοθετούν. Μέτρο όλων ο μαζικός αγώνας.